

SERXWEBÛN

JI SERXWEBÛN Û AZADİYÊ BI RÛMETTIR TIŞTEK NİNE

Sayı 70 / Ekim 1987 / 3.-DM

Savaş Cephelerinde Son durum:
SÖMÜRGECİ KURUMLAR İŞLEMEZ KILINIYOR

Faşist Türk sömürgeciliğine karşı yükselen Kürdistan Ulusal Kurtuluş Savaşı bütün yoğunluğu ile devam ediyor. Kürdistan halkı, yıllardır kendisine adeta kan kusturan faşist düşmana karşı büyük kahramanlıklar göstererek savaşını sürdürüyor.

Kürdistan Halk Kurtuluş Ordusu-ARGK'nin 4. yılına yeni zaferlerle girmesi, ulusal kurtuluş savaşımızın yeni bir atılımının daha şimdiden kazanılması anlamına da gelmektedir. Faşist Türk sömürgecileri halkımızın PKK, ERNK ve ARGK önderliğinde geliştirdiği bu atılımı durdurmak için yoğun bir çaba sarfediyor. Ellerinde varolan bütün kozlarını uygulamaya koymuş ve ne pahasına olursa olsun bunlarla sonuca gitmek istiyor.

Bunun karşısında ulusal kurtuluş güçlerimiz ise büyük bir başarı ile savaş yürütmekte, adım adım yeni mevziler kazanmakta; sömürgecilerin sadece askeri saldırılarını değil, ekonomik, kültürel vb. daha birçok uygulamalarını da boşa çıkarmaktadır. Bu aynı zamanda, Kürdistan'ın gerçek sahiplerinin, kendi ülke toprakları üzerinde yabancı bir gücü, faşist işgalci bir orduyu görmek istememeleri anlamına da gelmektedir. Halkımız ve ülkemiz yıllardır Türk sömürgeciliğinin egemenliği altında sömürülmekte, bütün değerleri talan edilmekte, insanlıktan çıkarılarak çağın en gerisinde bir yaşama mahkum edilmek istenmektedir. Fakat, bugün bu yargı değişmiş durumda. Faşist Türk sömürgecileri Kürdistan'da artık öyle kolay kolay her istediğini uygulamaktan uzak bir durumda; faşist sömürgecilerin attığı her adıma, halkımız bütün gücüyle karşı koymakta ve bu oyunları boşa çıkarmaktadır.

Faşist Türk sömürgecileri Kürdistan'ın yeraltı ve yerüstü zenginlik kaynaklarını götürmekle kalmamış, açtığı kişilksizleştirme kurumlarında ise yüzbinlerce Kürt

Devamı 2. sayfada

PKK Genel Sekreteri Abdullah ÖCALAN yoldaşın Önderlik Sorunu üzerine değerlendirmesi:

PKK ÖNDERLİK GERÇEĞİ, DOĞUŞU VE GELİŞİM SORUNLARI

"Katılım içten, coşkulu, bilinçli ve gerçekten benimsenir ve özümsenir nitelikte olmalıdır. Bir kez katılım olgusu açısından Parti programında dile getirilen birçok husus; ekonomik, sosyal, siyasal ve kültürel amaçlar vardır. Üye, bunların hepsine candan katılmalı, benimsemeli ve özümsemelidir. Yine bunların başarısı açısından öngörülen mücadele biçimleri sözkonusudur. Üye, bunlar hakkında da bilgilenmeli, bu konuda eğitimini tamamlamalı ve uygulamaya girmelidir. Bu, sadece sözler ve sloganlarla gerçekleşen bir katılım olmamalıdır. Zaten Partiye bu biçimde katılan bir kişi Partinin çok hareketli bir ögesidir."

YAZISI ORTA SAYFADA

III. KONGRE BELGELERİNDE
Kapanış Konuşması

"... Fakat gerçekten bu bileşimde bile dile getirilen ve çözümlenen olayların çok derin bir tarihi ve toplumsal zemininin olduğu anlaşılıyor. ***Burada çözülen kişi değil, sınıf; bir an değil, tarihtir.*** *Ve küçük bir topluluk; burada gerçekleşen, toplumda da gerçekleşeceğin ön habercisidir... Bu anlamda Partimizin bu Kongresi uluslararası örneklere yaraşır biçimde bir kongre olma özelliğine sahiptir diyebiliriz. Genelde bilimsel sosyalizmin ölçülerine en yakın kongrelerden birisi olmaya adaydır. Gerek toplumsal tarihimizde ve gerekse Partimizin gelişim tarihinde böyle olduğu gibi, çağsal gelişme içinde de modern ve en devrimci bilimin kılavuzluğunda geliştirilen ve sonuç alınabilen bir kongre olabilmiştir... Buradan çıkan sonuç; her zamankinden daha fazla bunu önümüzdeki döneme; başta Türkiye olmak üzere, Ortadoğu'nun diğer ülkelerine Kongremizin uluslararası enternasyonalist özünü yayabileceğimiz ve önemli rolünü oynatmamız gerektiğidir."*

YAZISI 10. SAYFADA

R. von Weizsäcker ve Ziya Ül Hak'ın Türkiye Gezilerinin Anlamı:
EMPERYALİZM, DERİN BİR BUNALIM YAŞAYAN FAŞİST TÜRK SÖMÜRGECİLİĞİNİ DIŞ DESTEKLE AYAKTA TUTMAYA ÇALIŞIYOR

Gündeminin ilk maddesine, gelişen ve sömürgeci TC'nin varlığını tehdit etmeye başlayan Kürdistan Ulusal Kurtuluş Mücadelesini ve onun öncü gücü PKK'yi ezme görevini koyan 12 Eylül faşist rejimi, üzerinden geçen yedi yıllık süreden sonra, bugün, bizzat o ezmeyi planladığı güç tarafından iflasla karşı karşıya getirilmiştir. Hem de artık kendilerinin de itiraf ettiği, gizlenip-saklanması mümkün olmayan apaçık bir iflas. Partimiz ve ulusal kurtuluş mücadelemizin en şanlı gelişim dönemlerinden birini yaşamakta olduğu bu süreçte, düşman cephedeki kaos ve kargaşanın ayyuka tırmanması ve faşist-sömürgeci rejimin ölümcül bir kriz yaşamasının anlamı iyi kavranmalı ve bunları birbirinden ayrı ve kopuk ele almanın doğru olmayacağı bilinmelidir.

Kemalist-faşist rejimi derinden sarsan ve çöküşe götüren bunalım, esas olarak rejimin iç dinamiğinden kaynaklanıyorsa da, bunu, emperyalizmin Ortadoğu alanındaki çıkmazından ve rejimi doğrudan etkileyerek iç dinamiği hareketlendirmede bir katalizör rolü oynayan Kürdistan'daki gerilla mücadelesinden ayrı düşünmek mümkün değildir; aksi, yanıltıcı sonuçlara götürecektir. Nitekim böylesi yanılgılar batağında, üstelik sol adına kulaç sallayanların sayısı hiç de az değil.

İç ve dış çerçevede yaşanan gelişmelerin anlamı çok açık ve net olmasına rağmen sağdan ve "sol"dan malum çevrelerin eliyle, çoğu zaman bilinçlice, kimi zaman da ağaçlardan ormanı görmeyen yaklaşımlarla bulanıklaştırılmaya ve adeta üzerine bir sis perdesi örtülerek ya da bir toz-duman ortamı yaratılarak anlaşılmaz kılınmaya

Devamı 3. sayfada

Zaferi Garantileyen III. Kongre Gerçeği Temelinde Tasfiyeciliğin Her Biçimini Tasfiye Edelim

Partimizin ve ulusal kurtuluş mücadelemizin gelişimi içinde önemli bir dönemeci oluşturan ve büyük bir atılım ortaya çıkaran, halkımızın kurtuluşa olan umut ve inancını kökleştirerek kitlesel düzeyde mücadeleye seferber eden tarihi III. Kongremiz birinci yılını dolduruyor.

Geçen bir yıl içinde ulusal kurtuluş mücadelemiz hiç kimsenin inkar edemeyeceği tarihsel gelişmeler ve büyük atılımlar yaşadı. **Bir parça özgür vatan toprağı için ve özgürlüğe yürüyüş** şiarlarıyla yükselen devrimci gerilla savaşı Kürdistan toprağını boydan boya kucakladı; düşmana ağır darbeler vurarak halkı harekete geçirdi; devrimci savaş Kürdistan'da kökleşti ve ordulaşma yolunda büyük gelişmeler ortaya çıkardı. Ve her şeyin temeli yükselen bu savaş oldu.

III. Kongrenin yükselttiği gerilla ve ordu atılımı, ülke içinde ve dışında halkımız saflarında büyük bir umut ve coşku yarattı. Halkımız, kütleler halinde mücadeleye akma ve örgütlenme eylemini bir seferberlik düzeyine yükseltti; yurtsever kitle birliklerinin örgütlendirilmesi ve Ulusal Kongre'nin gerçekleştirilmesi yolunda büyük gelişmeler sağlandı; devrim daha çok kitleselleşti ve kitlelerin eseri olmaya başladı.

Yükselen gerilla savaşı, düşman kuvvetleri ve özel savaş taktiklerini sürekli yenilgiye uğrattı; gelişen ulusal kurtuluş hareketi

Devamı 18. sayfada

PARTİ YAŞAMI — PARTİ MÜCADELESİ

Gerilla Günlüğünden

YAZISI 9. SAYFADA

*

Askerlik Yasasının Uygulanmasından Çıkarılması Gereken Bazı Dersler

YAZISI 20. SAYFADA

Kürdistan Ulusal Kurtuluş Savaşı Gerçeği, Türk Egemen Sınıflarının Katliamları ve Terörizm İddiası Üzerine

Son dönemde yoğunlaşan bazı sorular çerçevesinde, bazı konulara izah getirmek kaçınılmaz olmaktadır. Bizce açık olan, ama tersyüz edilmek istenen gerçekleri açığa çıkarmak, yaşadığımız sürecin bir görevi olarak karşımıza çıkmakta. Bu nedenle okurun da ilgi duyduğu, bu bazı sorulara açıklık getirmek istiyoruz.

Bu sorulara yeterli ve kapsamlı bir cevap vermek, her şeyden önce Kürdistan'da yürütülen devrimci savaşın karakterini ve dayatılan Türk egemen sınıflarının özel savaşını kavramakla mümkündür. Bu hususlar kavranmadan, bugün Kürdistan'da yürütülen devrimci savaşın anlaşılması da gerçekleşmez. Partimizin birçok eserinde Kürdistan Ulusal Kurtuluş savaşının niteliği, Türk faşist sömürgeciliğinin yürüttüğü özel savaş uygulamaları kapsamlı bir şekilde ele alınmış ve yeterli bir izah getiril-

Devamı 7. sayfada

Kürdistan'da Gerilla Savaşı ve Türkiye'de Demokrasi Mücadelesinin Durumu Üzerine - III
TÜRKİYE'DE SOL'UN VARLIĞINDAN HANGİ AÇILARDAN SÖZ EDİLEBİLİR?

Bundan önceki iki bölümden birincisinde güncel bir olay olarak referandumla Türkiye'de açıklık kazanan iki cepheyi belirtmiş, ikincisinde ise bu iki cephenin 12 Eylül rejimi boyunca gelişim durumunu göstermiştik. Bunlardan birisi, Kürdistan'da yükselen gerilla savaşının Türkiye ortamına dayattığı sosyalizm ve devrimci-demokrasi cephesi; diğeri ise en son taktiğini referandumda bulan ve yürütülen özel savaşın parçaları olarak geliştirilen 12 Eylül faşizminin sahte demokratikleşme cephesi idi. Bu iki cephe tarafından kuşatılmış olan Türkiye halkı, bir anlamda kendisine dıştan dayatılmakta olan bu cepheler arasında süren amansız savaşın ağır etkisi altında kalıyor, kendisini buna göre saflaştırmak, yeniden bulmak zorunda hissediyordu. En önemli olarak da, bu mücadele ortada kalmayı kesin öldürüyor, kendisini "sol", "sosyalist", "devrimci" gösteren güçleri yeniden ve net bir ayrıştırmaya uğratıyor, bu güçlerin gerçekte ikinci cepheye hizmet eder ve dahil olurken, sözle birinci cepheden yana görünme biçimindeki ikiyüzlü sahtekarlığını en açık bir biçimde ortaya çıkarıp herkesi yerli yerine oturtuyordu.

Bunları daha önce de böyle belirtmiştik. Ama daha sonraki olayların gelişimi bu durumu pratikte çok daha görülür ve hızlı kıldı. Öyle ki, gerçekten de referandum, sanıldığından da fazla bir ayıraç ve bir durak noktası oldu. Yazının ele alış tarzına uygun olarak olguları pratik gelişmelerle inceleyelim ve pratik olaylara bakalım. Referandum süreci, yapılmak isteneni birçok bakımdan açıkça ortaya koydu. Bunlardan önemli iki husus şuydu: Birinci olarak, yıllarca devleti yöneten ve bu zamanın solcuları tarafından bir numaralı Ameri-

Devamı 5. sayfada

Baştarafı 1. sayfada

çocuğunun beynini yıkayarak, onları Türkleştirmeye çalışmıştır. İşte bugün gerçek çıkarları etrafında örgütlenen Kürdistan halkı, ARGK'nin kahramanca savaşına aktif olarak katılıp, bütün bu politikaların boşa çıkarılmasını sağlamaktadır.

Sömürgecilerin bir talan aracı haline getirdiği yol yapım çalışmaları, asimilasyon aracı olan okullar, ekonomik talanı gerçekleştiren işletmeler, petrol boru hattı gibi yatırımlar birer birer tahrip edilmektedir. Halk savaşımız her alanda faşist düşmana karşı görkemli eylemlerin gerçekleştirilmesi ile devam etmektedir.

Birçok savaş cephesinde faşist kolluk kuvvetlerine karşı yoğunlaşan devrimci eylemliğin yanısıra, sömürgeci kurumlar, işletmeler de hedeflenerek işlemez hale getirilmektedir.

Botan, Mardin, Bingöl-Diyarbakır ve Dersim Cephelerinde, bu süre içerisinde yoğun eylemlilik devam etti. Sömürgeci birliklere ve kurumlara karşı gerçekleştirilen bir dizi eylemde çete, özel tim ve ordu mensuplarından 50'yi aşkını öldürüldü, 100 dolaylarında ise yaralandı. Şantiye ve benzeri kurumlara yönelik olarak gerçekleştirilen baskınlarda ise, zarar 3 milyar lirayı aştı.

Mardin'de geliştirilen savaş sonucu köy koruculuğu çözülürken, Botan Cephesinde Şırnak alanında sömürgeci birliklerle saatlerce süren çatışmalar meydana geldi. Şırnak-Cudi dağında 7 Ekim tarihinde meydana gelen bir çatışma neticesinde sömürgeci ordu birliklerine ağır kayıp verdirildi. Cudi dağının çeşitli kesimlerinde devam eden çatışma neticesinde sömürgeci birlikler büyük kayıp vererek geri çekilmek zorunda kaldılar. Daha sonraki günlerde, Cudi dağının çeşitli kesimlerinde yürütülen operasyonlardan da sonuç alamayan sömürgeciler, yalan açıklamalarda bulunarak, "4 ARGK gerillasını öldürdüklerini" açıkladılar. Çok geçmeden bu yalanları da açığa çıktı. Bu kez cesetleri bulamadıklarını söylediler. Bu telaş, uğradıkları büyük yenilgiyi gizleme çabasıydı. Böylece asılsız açıklamalarda bulunarak, büyük bir askeri güce ve donanıma sahip olan Türk ordusunun 50 kişilik bir ARGK birliği karşısındaki yenilgisini gizleyerek, durumlarını kurtarmaya çalışıyorlar.

Şırnak'a büyük bir askeri güç yığarak, operasyonları sürdüren ve "bölücülere darbe vurmaya hazırlanıyoruz" biçiminde açıklamaların basında yeraldığı bir dönemde, bu kez ikinci cevap Çobandere'den geldi. Bu kadar yoğun önlem karşısında Şırnak'ın Çobandere mezrasına baskın düzenleyen ARGK birliği hain milis çete ve yakınlarından 13 kişiyi öldürdü, 9 kişiyi ise ağır bir biçimde yaraladı. Daha sonraki günlerde de eylemler yoğun bir şekilde, diğer bölgelerde de devam etti.

Savaş Cephelerinde Son durum:
SÖMÜRGECİ KURUMLAR İŞLEMEZ KILINIYOR

Mardin, Bingöl, Iğdır ve Uludere'de bu sürede sabotaj eylemleri, sömürgecilerin aldığı bütün önlemlere rağmen devam etti. İpek yolu üzerinde bulunan Şahvelat köprüsüne, Kerkük-Yumurtalık petrol boru hattına sabotaj düzenlendi, çok sayıda şantiye basılarak işlemez hale getirildi.

Dersim'de sömürgeci asimilasyonun bir aracı olan okullar, yapılan köy baskınlarında yakıldı. Sömürgeci eğitimin yapılmasına müsade etmeyen bu eylemlerimiz, aynı zamanda yıllardır Kürdistan üzerinde uygulanan bir politikanın boşa çıkarılması anlamına da gelmektedir.

Ekim ayının içerisinde de sömürgecilerin çöküşü ve ARGK'nin zaferi devam etti. Faşist Türk sömürgecileri bütün çabalarına rağmen, halkımızın isyana kalkışını engelleyememektedir.

Aşağıda dökümünü verdiğimiz ve bu süre içerisinde gerçekleştirilen bir dizi eylemden gazetemize ulaşanlar son bir ayın bilançosunu tam olarak yansıtmıyor. Verdiğimiz rakamlar, ancak bilançonun bir kısmıdır.

1—2 Ekim günü Midyat'ın Başyurt köyüne baskın düzenleyen ARGK gerilla birliği, Halef Acar ve Emin Aygün adlı çeteleri ölümle cezalandırdı.

2— 6 Ekim 1987 tarihinde Uludere'nin Ballı ve İnceler köyü yakınlarında bulunan iki ayrı şantiyeye baskın düzenlendi. Şantiyede bulunan bütün araçlar yakıldı, işçilerle toplantı gerçekleştirildi.

3— Kars-Aralık ilçesine bağlı Çamurlu köyüne baskın düzenleyen bir ARGK birliği hainlere ait çok sayıda ev ve ot harmanını yaktı.

4— Kars-Iğdır sulama şantiyesine baskın düzenlendi. Baskın sonucunda şantiyede bulunan 2 kamyon, 1 dozer ve 1 jip yakıldı. Maddi zararın 700 milyon dolayında olduğu bildirilmektedir.

5— Çukurca'nın Cevizli köyünde bulunan milis-çetelere karşı bir eylem gerçekleştirildi. Baskın sırasında milis-çetelerle, ARGK birliği arasında çatışma çıktı. Çatışma neticesinde köy korucularına ait evler bombalanıp tahrip edilirken, 10 cıvarında hainin ise öldüğü veya yaralandığı bildirilmektedir.

6— 7 Ekim günü Şırnak-Cudi dağında ARGK birliği ile sömürgeci kolluk kuvvetleri arasında çatışma çıktı. 2 gün, aralıklı bir şekilde devam eden çatışma sonucu sömürgeci-faşist birlikler ağır kayıp verdi.

Sömürgecilerin havan, top ve helikopter kullandığı çatışmada, ARGK birliği kayıp vermedi. Kayıplarını ısrarla gizleyen sömürgeciler, 2 ölü olarak açıklama yaptılar. Alixan Tatar'ın yeğeni ve çete başlarından olan ve öldürülen Mustafa Tatar'la birlikte çok sayıda korucu ve asker öldürüldü veya yaralandı. Çatışma esnasında ARGK birliğine karşı kullanılan helikopterlere ateş açıldı. Açılan ateş sonucu yara alan bir helikopterin daha sonra düştüğü söylenmektedir. Yenilgilerinin kaçınılmaz olduğunu gören sömürgeciler, uzaktan havan ve top ateşi ile saatlerce Cudi dağına bomba yağdırdılar. Alınan haberlerde ARGK gerillalarının kayıp vermediği ve başarılı bir manevra ile üs alanına çekilmeyi başardığı bildirilmektedir.

7— 9 Ekim günü Bingöl merkeze bağlı Tekören köyüne baskın düzenleyen ARGK birliği ile köy korucuları arasında çatışma çıktı. Koruculara ait evlere bomba atan ve roket atışı yapan ARGK birliği, bir saate yakın bir süre çeteler ile çatışmaya girdi. Çatışma neticesinde milis-çetelerden ölü veya yaralıların olup olmadığı tespit edilmedi.

8— 10 Ekim tarihinde Uludere-Işıkveren karakoluna baskın düzenleyen gerillalar, karakol binasını bomba ve roketatarlarla tahrip ettiler. Çıkan çatışma neticesinde, 5 asker öldü, 10'u ise yaralandı.

9— 10 Ekim tarihinde Şırnak'a bağlı Meşeiçi köyü Çobandere mezrasına baskın düzenleyen bir ARGK birliği köyde bulunan milis çetelere ağır bir kayıp verdirdiler. Çete ve yakınlarından 13 kişinin öldüğü, 9 kişinin ise ağır yaralandığı baskında milis-çetelerin tümü cezalandırıldı.

10— 11 Ekim tarihinde Mardin-Urfa illeri arasında bulunan İpek yolu veya E-24 yolu olarak da adlandırılan karayolu üzerinde bulunan Şahvelat köprüsüne patlayıcı yerleştirildi. Meydana gelen patlama sonucunda köprü trafiğe kapatılırken hasarın da büyük olduğu söylenmektedir. 20'şer kiloluk tenekeler içinde 9 ayrı patlayıcının yerleştirildiği köprüde trafiğin kapatılması sonucu çok uzun kuyruklar oluştu.

11— 11 Ekim sabah saat 7.30 civarında yola döşenen mayına çarpan ve MİT elemanlarını taşıyan bir araçta meydana gelen patlama sonucu 2 kişi öldü, bir kişi ise ağır yaralandı. 34 ZT 137 plakalı taksi, Nusaybin'in yakınında bulunan su şebekesi yoluna girince patlama meydana geldi. Takside büyük bir hasarın meydana geldiği patlama sonucu, Sadık Tüm, Ali Acey isimli MİT elemanları öldü, bir diğeri ise ağır yaralandı.

12— 13 Ekim günü Şırnak'ın Rezzak mezrasına baskın düzenleyen ARGK gerillaları hain-çete Hasan Ertek ve oğlu İdris'i ölümle cezalandırdı. Ayrıca aynı aileden 2 kişi daha ağır yaralandı.

Aynı gece Zurava mezrasına da baskın düzenlendi. Köyde toplantı yapıldı ve 6 genç askere alındı.

13— 15 Ekim'de, Bingöl-Genç'e bağlı Direkli köyüne baskın düzenlendi. Baskında 3 köy korucusu, 5 jandarma öldürüldü, bir çoğu ise ağır yaralandı.

14— 15 Ekim gecesi Ovacık'a bağlı Yoncalı köyüne baskın düzenleyen bir ARGK birliği ise, köyde toplantı yaptı. Daha sonra köyde bulunan ilkokulu yakarak, işlemez hale getirdi.

15— 16 Ekim tarihinde Elazığ-Maden ilçesinde bulunan bir şantiyeye baskın düzenlendi. Altıoluk köyü yakınlarında yol yapım çalışmalarını sürdüren şantiyeye 19.30 sularında gelen ARGK birliği, burada işçilerle bir toplantı yaptı. Toplantının bitmesi ardından şantiyede bulunan 1 kepçe ile iki kompresör yakıldı. Zararın 300 milyon civarında olduğu bildirilmektedir.

16— 17 Ekim günü, Kerkük-Yumurtalık petrol boru hattına, Midyat Yayvantepe köyü yakınlarında yerleştirilmiş olan bomba patladı. Bombanın patlaması sonucu, petrol boru hattında hasar meydana geldi. Ancak hasarın büyüklüğü hakkında kesin bilgi alınamadı.

17— Yine aynı tarihte Diyarbakır'ın Dicle ilçesine bağlı Yeşilyurt köyü muhtarı hain Mehmet Dervişoğlu ölümle cezalandırıldı.

18— 18 Ekim tarihinde Hozat ilçesi Deloran köyünde toplantı yapan ARGK birliği, sömürgeci asimilasyon kurumu olan okulu da yaktı.

Türk sömürgecilerinin Kürdistan'da içerisine düştükleri batakta debelenmeleri devam ediyor. Çırpındıkça daha da batan faşist sömürgeciler, ARGK birliklerinin yeni zaferler kazanması karşısında hergün biraz daha çöküşe gidiyorlar.

Kürdistan'da oluşturmak istedikleri bütün yapı dağılıyor. Bir yandan askeri, siyasi olarak çözülürken, ekonomik, kültürel olarak da çöküşü yaşıyor. Ordu birlikleri, özel tim, özel ordu ve milis-çeteler her gün yeni darbeler almakta ve dağılmaktalar. Yüzlerce köy korucusu silahını bırakırken, bir o kadarı da Kürdistan'ı terk etti. Özel tim ve özel ordu ise çatışmalarda ağır kayıp vermekte. Birçok ilçeye kaymakam bulamayan sömürgeciler, artık Kürdistan'da görev verecek eleman bulamıyor. En son Şırnak kaymakamı atandığı gün istifa etti. Bütün bunlar ulusal kurtuluş savaşımızın zafer yolunda her gün daha da güçlü bir şekilde yürüdüğünün kanıtı olmaktadır.

Kürdistan halkı daha büyük zaferlere hazırlanıyor. Bugüne kadar kazanmasını bilen Kürdistan halkı, PKK, ERNK ve ARGK önderliğinde bundan sonra da kazanmasını bilecektir.

Baştarafı 1. sayfada

çalışıldı, çalışılıyor. Oysa diyalektik bir bütünsellikle bakıldığında, yaşanan olaylar birbiriyle yakından bağlantılıdır; her şeyin anlamı, —ne denli bulanıklaştırılmak istenirse istensin— çok net ve berraktır. Yaşanan gelişmeler biliniyor; yine de bazılarını anımsatmakta yarar var: Sistemlerin nabız atışlarının hissedildiği Ortadoğu'da bitmeyen bir İran-Irak savaşı, emperyalizmin Körfez'de tıkanması, binbir türlü engelleri aşarak gelişen Kürdistan Bağımsızlık Mücadelesi ve ülke zeminine oturtularak genişleyen gerilla savaşı, yalpalayan ve sarsılan TC; referandum, erken seçim kararı, Demirel-Ecevit'lerin yeniden siyaset sahnesinde boy göstermesi, TİP-TKP birleşmesi, Pakistan Devlet Başkanı Ziya Ül Hak ile Alman Cumhurbaşkanı R. von Weizsäcker'in Ankara turları, vatandaşlıktan çıkarılan eski TİP Genel Başkanı, TBKP Onur Başkanı Behice Boran'ın meclis önünde yapılan cenaze töreni vb. vb. Elbette ki sayılan olayların her biri başlı başına geniş yazılara konu olabilecek nitelikte; tümünü bir yazı kapsamında değerlendirmenin olanağı yok ve zaten bu yazı ile amaçlanan da bu değil. Sadece böylesi bir bütünsellik içerisinde güncelliği itibarıyla ve güncel yanlarıyla Ziya Ül Hak ve özellikle de R. von Weizsäcker'in Türkiye gezilerinin ne anlama geldiğine bakmak istiyoruz. Bunu yaparken de, konuya biraz daha açıklık getireceği inancıyla, rejimin bunalımının en açık kanıtı durumundaki referandum ve erken seçim konuları ile bazı çevrelerin yaklaşımları üzerinde kısaca da olsa durmakta yarar görüyoruz.

Her şeyden önce şu gerçekliğin altı çizilmelidir: Türkiye'de bugün yaşanmakta olan durum, birçok çevrenin göstermeye çalıştığı gibi sadece Özal hükümetinin ya da Evren-Özal yönetiminin bir çıkmazı değil, bir bütün olarak sömürgeci Türk kapitalizminin ve kemalist rejimin ölümcül bir bunalımı, bir krizidir. Kuşku yok ki, rejimi böylesi bir bunalıma sürükleyen güçlerin başında ulusal kurtuluş mücadelemizin öncüsü PKK gelmektedir. Ve yine kuşku yok ki, Ankara'ya peşpeşe düzenlenen Z. Ül Hak, R. von Weizsäcker vb. turların zamanlaması tesadüfi olmayıp, bu geziler, Türk egemen sınıfına ve onun ağır bir krizin pençesindeki faşist-sömürgeci rejimine emperyalizmin dıştan açık bir desteği anlamına gelmektedir.

Evet, 19. yüzyılın başlarında, Balkan ve Arap halklarının peşpeşe başarıya ulaşan bağımsızlık savaşları sonucunda ayakta duramaz hale gelen "Boğaziçinin hasta adamı", 20. yüzyılın son çeyreğinde, bu kez Kürdistan halkının bağımsızlık mücadelesinin gelişmesi karşısında sarsılarak ayakta duramaz hale gelmiştir. R. von Weizsäcker vb.'nin gezileri, "hasta adamı" bir süre daha ayakta tutabilme, yaşatabilme çabasından öte bir anlam ifade etmemektedir. Türkiye'de olup biten son olaylar her yönüyle rejimin ölümcül krizinin habercisi niteliğindedir.

Referandum ve Erken Seçim Aldatmacaları Çözüm Değil, Kemalist Rejimin Ölümcül Bunalımının Açık Kanıtı Oldu

12 Eylül 1980 tarihinde faşist generaller çetesi, Türkiye'de darbe ile yönetime el koyduklarında, çetenin elebaşısı faşist Evren, darbenin esas nedenlerinden birisi ve rejimin içerisinde bulunduğu bunalımın bir kanıtı olarak, siyasal partiler bünyesinde yaşanan keşmekeşi ve bir cumhurbaşkanının bile seçilemeyişi durumunu göstermekteydi. 12 Eylül öncesini kısmen de olsa hatırlayabilenler, günümüzde yaşanan bunalımın her yönüyle o günkünden çok daha kapsamlı, derin ve ölümcül olduğunu rahatlıkla görebileceklerdir. Faşist rejim açısından işin daha da kötü yanı, bugün artık 1980'deki gibi zulüm, baskı ve işkence ile geçici de olsa bunalımı hafifletip rejimi bir süre daha yaşatabilecek bir askeri darbe olanağının bulunamamasıdır. Nitekim faşist Türk ordusunun Kürdistan'da başarısızlığa uğradığı, yıprandığı ve bir an önce kışlasına yani perde arkasına çekilmesi gerektiği bizzat faşist generaller tarafından sık sık itiraf edilmektedir. Durum böyleyken, yeni bir askeri faşist darbe, kendi elleriyle rejimin, dolayısıyla bin yıllık Türk egemenlik sisteminin yıkılışına ve sona ermesine imza atmak anlamına gelecektir. Ne var ki, çözümsüzlüğün, rejimi böyle bir yola sürüklemeye zorlayacağını öne sürenlerin sayısında da gün geçtikçe kabarmalar olduğu gözlenmektedir.

Gerçekte kemalist rejim, hangi yönden bakılırsa bakılsın kendisini tam anlamıyla bir ateş çemberinde hissetmektedir. İçerde dev gibi büyüyen Kürdistan Ulusal Kurtuluş Mücadelesi ve alevleri gün geçtikçe yükselen ve daha yakıcı hale gelen gerilla savaşı ve bunun etkisiyle Türkiye'de gençlik hareketleri, cezaevi direnişleri, işçi grevleri vb. biçimlerde gittikçe hareketlenen halk muhalefeti; dışarıda ise başta sınır komşuları olmak üzere hiç dostları bulunmadığı, herkesin faşist rejime kuyu kazmakta olduğu, sözcülerinin ağzından eksik etmediği durumlardandır; yine kendilerine kalırsa Sovyetler Birliği, Bulgaristan, Yunanistan, Suriye, İran hatta Irak —son günlerde Kerkük Türkleri masalının yeniden öne çıkarılmaya çalışıldığı dikkat çekicidir— "Türklüğü imha etme"nin "hain" planlarıyla meşguldur. Faşist şef Evren, zaman zaman hızını alamayıp NATO'yu bile dahil ederek, etrafındaki "ateş çemberi"ni genişletmektedir. Korku ve telaşı bir fobiye dönüşen, ekonomik ve siyasal bunalımı derinleştikçe derinleşen sömürgeci Türk burjuvazisinin, çözüm diye yeni bir cuntayı akına getirmesi, olsa olsa ateş çemberinin ortasında kalan bir akrebin zehirli iğnesini kendisine batıran intihar mantığının bir ürünü olacaktır.

Durum bu iken ve bir yandan tasfiyeci sol, faşist rejime hizmet sunmaya devam ederek bunalımın boyutlarını Özal'ın ANAP iktidarıyla sınırlamaya çabalar ve bu amaçla "ANAP'a karşı birlik" çığlıklarını hiç utanmadan devrimci tavır ve politika diye öne sürerken; öte yandan faşist basın bile bir "rejim bunalımı"nın yaşanmakta olduğunu itiraf etmektedir. Bu bile devrimcilik kavramının tasfiyeciler eliyle ne kadar düşürüldüğünü açıkça gözler önüne sermektedir. Birkaç örnek, durumun daha açık görülmesini sağlayacaktır. 12 Ekim 1987 tarihli Tercüman'da Taha Akyol *"Kriz Büyümesin"* başlığıyla şunları yazıyor:

"Yaşamakta olduğumuz ve derinleşme istidadı gösteren 'seçim krizi', Anayasa Mahkemesi de dahil olmak üzere demokratik kurumları, bu arada iktidarı ve muhalefeti yıpratmıştır. Partilerin ve kurumların yıpranmasının Türkiye'yi nereye getirdiği kan ve gözyaşıyla, demokrasinin askıya alınmasıyla yaşadıktan 7 yıl sonra geldiğimiz bu nokta, son derece üzücü ve endişe vericidir."

Aynı gazetenin bir başka yazarı Nazlı Ilıcak, *"12 Eylül Öncesi ve Sonrası"* başlıklı yazısında bugün yaşananların 12 Eylül öncesinden hiç de farklı olmadığını öne sürerek, şöyle bir karşılaştırma yapıyor:

"12 Eylül öncesinde... Cumhurbaşkanı bir türlü seçilememişti. 12 Eylül sonrasında... Seçim Kanunu kargaşası onu bastırdı...

12 Eylül öncesinde hayat pahalılığından yakınılıyordu. 12 Eylül sonrasında enflasyon tırmanışa geçti, endekslerdeki artış %50'ye dayandı...

Plak hep 12 Eylül öncesine takılı kalmasın. Çünkü 12 Eylül sonrasındaki gelişmeler, hiç de içaçıcı değil." (Tercüman, 10 Ekim 1987)

Bir başka tutucu yayın olan Zaman'da, Fehmi Koru imzasıyla şunlar yazılıyor:

"Suçlularını etrafa bakınarak aramak istemediğimiz yeni bir rejim bunalımından geçiyoruz. Zaman dışında kimse olaya bu adı koymak istemiyor, ama ortadaki manzara açıkça bir rejim bunalımını gösteriyor. Daha beş yıl önce halk oyuyla kabul edilmiş bir anayasa metni anayasal kuruluşlar tarafından kalbura çevrilmiş durumda." (Aktaran Tercüman, 15 Ekim 1987)

Daha fazla uzatmaya gerek görmediğimiz bu itiraflar "ilginçlikler ülkesi" Türkiye'nin ilginç manzaralarından bir örnek ve aynı zamanda sağın ve "sol"un birbirine ne kadar karıştığının bir göstergesi oluyor. Kendilerine "komünist", "sosyalist", "devrimci" gibi adlar takmakla böyle olacağını sananlar; ve en başta da TKP'nin başını çektiği "Sol" Birlik —buna onursuzlar birliği demek daha doğru olacaktır— rejime yaranmakta, faşist basını bile geride bırakacak bir gayretkeşlikle, Özal'ı günah keçisi ilan ederek Kemalizmi kurtarmaya çalışmaktadır. Bu amaçla dün, demokrasi mücadelesi adı altında Demirel, Ecevit, Erbakan ve Türkeş'le kolkola "referandumda evet" çağrıları yaparken, aynı soysuz tavrını bugün de erken seçim aldatmacası konusunda sürdürmekte ve bunu şöyle açıklamaktadır:

"... Sol Birlik partileri, 1 Kasım seçimlerinin diktatörlüğe karşı verilmekte olan demokrasi mücadelesi açısından bir olanak niteliğini taşıdığını ve bu olanağın rejime karşı mümkün olabilen tüm araçlarla değerlendirilmesi gerektiğini belirtiler... Bu seçim öncesinde yönelinebilecek ortak tutum...: MÇP dışındaki tüm muhalefet partilerinin '1982 Anayasasına Hayır, Demokratik Bir Anayasa, Demokratik Bir Seçim Kanunu' talebi çerçevesinde birleşerek seçimlerde ortak bir tutum almalarıdır..."

Faşist rejimin amacı zaten bu değil miydi? Ve halen de bu değil midir? Yani, referandum aldatmacasıyla bir evet-hayır çekişmesi, bir yapay saflaşma yaratmak; ve göstermelik seçimlerde de Demirel-Özal danışıklı döğüşüyle ortaya biraz daha bulandırarak halkın gelişen muhalefetini, demokrasiyi temsil ediyormuş gibi gösterdiği Demirel-Ecevit katarının kuyruğuna takmak değil midir? Kuşkusuz böylesi bir amaç uğruna en iyi hizmet veren de, bu sahte seçimin "demokrasi mücadelesi açısından bir olanak niteliğini taşıdığını" beyan eden tasfiyeciler oldu.

Peki, tasfiyeci solun bunca hizmetini karşılıksız bırakmak olur muydu? Elbette ki olmazdı ve olmadı da. Faşist rejim buna en anlamlı karşılığı verdi. 7 Ekim günü Brüksel'de yaptığı basın toplantısıyla TKP ve TİP'in birleşeceğini ilan eden ve —tarihin garip bir rastlantısıyla— çok kısa bir süre sonra ölen Behice Boran'ın cenazesi Ankara'ya götürülerek meclisin önünde özel törenle kaldırıldı. Evet, 12 Eylül faşist darbesi ardından Türkiye'den "yasadışı" yollarla kaçan ve "Türk vatandaşlığı"ndan atılan B. Boran'ın, H. Kutlu ve şürekası tarafından Brüksel'den törenle uğurlanan cenazesinin faşizmin meclisi önünde törenle karşılanması, "ilginçlikler ülkesi" Türkiye'nin ilginç manzaralarından bir başka örnek oluyor. Aslında "sol" adına onlarca yıldan beri sürdürülen kuyrukçu politikaları az-çok tanıyanlar için bunun fazla ilginçliği de kalmış değil. **Kişiliği ve mücadelesi ne olursa olsun, Behice Boran için, sağcı-faşist yazarları öfkelendirecek ve Menderes çevresini kıskandıracak biçimde meclis önünde yapılan cenaze töreni faşist rejim tarafından, tasfiyeci solun tümüne hizmetleri için sunulan bir karşılıktır.**

İşte kimileri faşist rejimin "yasal solu" olabilme uğruna her türlü insanlık onurunu böylesine ayaklar altına alır ve "Kavgamız ANAP'ladır" diyerek gerçekleri tam da faşizmin istediği biçimde çarpıtmaya çalışırken; bir diğer kesim, daha da sinsi bir formülle kemalist rejimin bir bütün olarak ciddi bir tehlike ile karşı karşıya bulunduğunu çok iyi sezmekte ve Özal'ı ya da ANAP'ı günah keçisi yerine koymakla gelişen toplumsal muhalefetin önünün alınamayacağını, bu biçimde halk muhalefetini saptırmanın güç olduğunu kavramaktadır. Nitekim "hava raporlarının bulutlu yarınlara işaret etmesi"nden söz eden, kemalist rejimin bu en sadık savunucularının sözcüsü Doğu Perinçek gidişatı şöyle dile getiriyor:

"Bütün belirtiler, Türkiye'nin önünde derinleşen bir bunalımın haberini veriyor. Türkiye, 12 Eylül'de sopasına kavuşan bir kemer sıkma döneminden çıkmadan, yeni bir kemer sıkma dönemine giriyor... Neresinden bakarsanız derinleştiği görülen krize hakim sınıfların bugüne kadar bulduğu siyasal çözüm yeniden konuşulur olmuştur.

Türkiye hakim sınıfları büyük krizlere bugüne değin parlamenter rejimi rafa kaldırarak yanıt verdi. Çünkü geniş ekonomik rezervleri ve sağlam siyasal dayanakları yoktu. Bu durumda, iktidarı paylaşan güçlerin daha da daraltılması ve toplumsal muhalefetin bastırılması 'son çare' oluyordu... 12 Mart ve 12 Eylül usulü çözümler, bir kez daha yürürlüğe girebilecek midir? Türkiye'nin önündeki dönemin üzerindeki soru işareti budur." (2000'e Doğru, sayı: 41, 4-10 Ekim 1987)

Rejimin gidişatının hiç de içaçıcı olmadığını, yeni bir 12 Mart ya da 12 Eylül'ün de "son çare" olmayacağını, bu şekilde ortaya koyan malum çevreler; "yaratıcı" bir formül icat ederek 12 Eylül felsefesinin "Kemalist mi, Kenanist mi?" olduğu tartışmasıyla yeni bir hedef şaşırtmaca oyununu başlattılar. Oyunun sinsiliği, geniş kitlelerin 12 Eylül faşizmine ve temsilcisi Evren'e duyduğu muazzam kini suistimal etmesinden kaynaklanmaktadır. 2000'e Doğru dergisinde "12 Eylül yönetimi, 'Atatürkçülüğü' canlandırmak iddiasıyla iktidara el koydu. Yedi yıllık deneyimden sonra, kamuoyu 12 Eylül'ün Atatürk'le bir ilgisi olmadığı kanısında. Evren yönetimi kemalist değil, fakat bu dönemde Atatürk Kenanist hale getirildi" diyen bu baylar, "tereciye tere satma" misali K. Evren'e Atatürkçülüğü öğretmeye kalkışıyorlar. Oyun sinsice oynanmaya çalışılsa da amaç açıktır ve diğerlerinden fazla farklı da değildir. Farklı olan sadece yöntem olmaktadır. 12 Eylül faşizmi —kendi deyimleriyle 12 Eylül felsefesi— sanki kemalizmin bir devamı değilmiş, ondan farklı bir şeymiş gibi gösterilmeye çalışılarak hem kötü ve hem de yıkılmakta, çökmekte olanın kemalizm değil, 12 Eylül faşizmi —kendi deyimleriyle kenanizm— olduğunu göstermek istemektedirler. Böylelikle de çöküşle burun buruna gelmiş bulunan kemalist rejimi, efsanevi ordu-millet ideolojisini çöküşten kurtararak daha bir süre yaşatabileceklerini sanıyorlar.

Burada sorulması gereken soru şu; türlü çeşitli güçleri kendisine alet ederek "referandum", "erken seçim" vb. oyunlar tezgahlayan kemalist-faşist rejim amacına ulaşacak, ya da umduğunu bulacak mıdır? Bu soruya olumlu yanıt vermenin mümkün olmadığı ve olmayacağı bellidir. Bunun kanıtı ise, referandum sonrasında alınan erken seçim kararı ile birlikte Türkiye ekonomik ve siyasal ortamında kargaşanın daha da büyümesi ve bunalımın birçok yönleriyle daha da açığa çıkmış olmasıdır. Rejim bu tür oyunlara neden başvurdu, ya da başvurmak zorunda kaldı? 1987 yılında Kürdistan ve Türkiye'deki gelişmeler gözönüne getirilecek olursa, referandum ve erken seçim gibi sahtekarlıkların altında yatan asıl nedenleri anlamak hiç de zor olmayacaktır. Ve burada, Partimizin yıllarca önce ortaya atmış olduğu bir tezinin pratikte doğrulandığı da görülecektir.

PKK önderliğindeki Kürdistan Ulusal Kurtuluş Mücadelesi'nin bu yılda kaydettiği gelişme ve '87 Atılımımızın etkileri karşısında, dünyada eşine ender rastlanır bir vahşet temeli üzerinde inşa edilmiş bulunan faşist Türk sömürgeciliği, en azgın ve gözüdönmüş saldırılarına rağmen umutsuzluğa düşmekten ve başarısızlığını itiraf etmekten kurtulmamaktadır. Gün geçtikçe büyüyen gerilla savaşı karşısında TC'nin büyük gürültülerle uygulamaya koyduğu "Genel Valilik", "Özel Kolordu" gibi özel savaş yöntemlerinin umduklarını ölçüde kısa bir sürede boşa çıkarılarak iflas ettirilmesi, Türk toplumunda o hep yüceltilen, sınıfsal özünden boşaltılarak doğru kavranamayan ordu-millet efsanesinin ölümcül bir darbe alması sonucunu doğurmuştur. "Genel Vali" Hayri Kozakçıoğlu'nun, göreve atandığında faşist basın aracılığıyla

nasıl bir anda "süper" ilan edilerek balon gibi şişirildiği hatırlardadır. Başlangıçta pohpohlanarak Evren, Özal, Akbulut vb. faşist şefler gibi yükseklerden atıp tutan Kozakçıoğlu'nun, eylemlerimizin etkisiyle, daha bir-iki ay geçmeden burnunun sürtüldüğü ve "kendi güvenliğini kendin sağla" diyerek, herkesin kendi başının çaresine bakması gerektiğini söyleyecek derecede çaresizleştiği, dolayısıyla iflas ettiği, tükendiği açıkça ortadadır.

Kürdistan'da yaşanan bu gelişmeler sonucunda, faşist rejimin çöküşe sürüklenmesiyle birlikte Türkiye politik ortamında da bir hareketlilik görülmeye başlandı. Kendi öz çıkarlarını temsil etmeye, gerçek demokratik savaşım yoluna girmeye eğilimli bir halk muhalefeti öğrenci gençlik hareketleri ve giderek işçi grevleri ve yaygın cezaevi direnişleri biçiminde kısa sayılabilecek sürede önemli bir gelişme gösterdi. İşte, Kürdistan'daki gerilla savaşına paralel ve onun yansımasının bir sonucu olarak Türkiye'de gelişen halk muhalefeti, Partimizin yıllar önce belirlediği ***"Türkiye'deki demokratik halk hareketinin gelişmesinin temel koşullarından birisi Kürdistan'ın kurtuluşundan geçer"*** biçimindeki tezinin doğrulanması olmaktadır. Bu durum karşısında çözümsüzlüğü ve bunalımı derinleşen ve bir çıkış yolu da bulamayan faşist rejimin Ecevit ve Demirelleri yeniden sahneye sürmesi anlaşılır bir şeydir. Hatta bununla da kalınmamış, sayısız yayın organlarıyla birlikte eski "sol"un tüm temsilcileri boy vermeye başlamıştır.

Referandum aldatmacası da, rejimin derin bir bunalım yaşamakta olduğu böylesi bir ortamda gündeme geldi. Faşist rejmin "evet" üzerine de, "hayır" üzerine de hesapları vardı. En başta, böylesi bir oyun kabaran halk muhalefetini bir süre oyalayacaktı ki, bu bile rejim hesabına kâr sayılmaktaydı. "Evet" çıkması halinde, kısa bir süre de olsa Ecevit-Demirel gibilerinin çare diye sunulabilecekleri hesaplanmaktaydı. "Hayır" ise, zaten Evren-Özal ikilisine geçer not anlamına gelecekti. Fakat, çok az farkla "evet" oylarının önde olduğu biçiminde açıklanan sonuç yeni bir muğlaklık ve netsizlik ortaya çıkardı. Açık ve net olan bir şey vardı ki, referandum aldatmacası Kürdistan'daki mücadelenin doğrudan bir sonucuydu. Bunu anlamak için "evet"lerin coğrafyasına bakmak yeterli: En yüksek "evet" oylarının gerilla savaşının en çok geliştiği Dersim, Mardin ve Hakkari'de ortaya çıkması ve yine tüm Kürdistan'da "evet" oylarının ağırlıklı olması tesadüf değildi elbet. Çıkan "evet" sonucu sonrasında kopan curcuna, rejimin hesaplarının aksine, Demirel ya da Ecevit'in kısa bir süre de olsa "çare" olamayacağını açıkça gösterdi. Bunun üzerine alelacele bir kararla, daha önce 1988 baharında yapılması öngörülen "erken seçim"lerin 1 Kasım'da yapılacağı açıklandı.

Ne var ki, bu açıklamanın ardından tanık olunan gelişmeler, tüm kurum ve kuruluşlarıyla Kemalist rejimin nasıl laçkalaştığını bir kez daha gözler önüne sermekten öteye geçmedi. Tam bir kör dövüşüne dönen ortamda kaos ve kargaşa en üstten en alta kadar tüm toplumu sardı. Umut ve çare diye öne sürülen Demirel vb.'leri "seçimi boykot"tan sözetmeye başladılar; öyle ki, rejim seçim bile yapamaz duruma düştü... Bir yığın keşmekeşin ardından nihayet seçim tarihi değiştirilerek bu kez 29 Kasım olarak belirlendi. Ama keşmekeş durmadı, sürüyor. Bu arada Türk burjuva parlamentosunda dünyada eşi-benzeri görülmeyen olaylar yaşanmaktadır. Günde 3-4 parti değiştiren milletvekillerinden, grup grup o partiden bu partiye koşturanlara, hatta bir günde üç parti değiştirip akşam tekrar eski partisine dönen milletvekiline kadar her türlü rezalet ve curcuna günlük olağan işlerden sayılmaktadır artık. Hiç kuşkusuz, kurulan dağılan partileri, sağ, "sol" demeden günde birkaç parti değiştiren parlamenterleriyle, bir istatistiğe tabi tutulduğunda faşist rejimin parlamentosu şahsında dünyanın en ilginç tablolarıyla karşılaşmak işten bile değildir. Kısacası, kemalist rejimin krizi derinleştikçe, parlamentosu da çürümüşlüğün, kokuşmuşluğun en açık bir aynası görünümünü arzetmektedir. Sadece bununla da sınırlı değil, parlamento dışında da, özellikle son adaylık çekişmelerinde karşılaşılan manzaralar parlamentoyu bile gölgede bırakmaktadır. En "namlı solcu" ve "kürtçü"lerin tek tek ANAP listelerinden miletvekili adayı olmak için kuyruğa girmeleri ahlaksızlık ve çürümüşlüğün hangi boyutlara kadar vardığının tiksindirici birer örneği olmaktadır.

Peki, bütün bunlar ne anlama gelmektedir? Açık ki, tek cümleyle ifade edilecek olursa; "çare" diye ortaya sürülen her uygulamanın daha büyük çaresizlik ve çözümsüzlükler doğurduğu, Kürdistan'da PKK önderliğinde gelişen gerilla savaşı ve bunun doğrudan etkisiyle Türkiye'de kabaran toplumsal muhalefet karşısında çarelerin hızla tükendiği, dolayısıyla kemalist rejimin ölümcül bunalımının derinleşerek sürdüğü ve eğer devrim çehresinde güçlü bir toparlanma sağlanırsa insanlığın bir yüzkarası durumundaki bu köhnenin daha fazla ayakta kalmayacağı ve yıkılıp gideceği anlamına gelmektedir.

İşte tam da bu döneme denk düşürülen Ziya Ül Hak ve R. von Weizsäcker gezileri ile bunların bir tuzu biberi niteliğindeki Çavuşesku gezisinin zamanlaması tesadüfi olmayıp, faşist rejimin dış destekle yaşatılmasının bir çabasıdır.

Dıştan Sunulan Koltuk Değnekleri, Kemalist Rejimi Ne Kadar Yaşatabilecek?

Emperyalizm için, faşist Türk sömürgeciliğinin yaşatılması bir başka açıdan da önem arzetmektedir. Ortadoğu'daki gergin havanın giderek ABD emperyalistlerinin Körfez'de doğrudan savaşa katılması yönünde tırmanması ve emperyalizmin burada uğrayacağı bir başarısızlığın ise bu çürümüş sistemi tümden sarsıntıya uğratacağı gerçeği, sistemin bölgedeki en iyi jandarması rolündeki kemalist rejimin yaşatılmasının zorunluluğunu öne çıkarmaktadır.

Belli ki, sömürgeci TC açısından iç ve dış koşulların bunca olumsuzlaştığı, buna karşılık varlığının en büyük tehditi durumundaki PKK hareketinin bölgede ve dünyada adını her geçen gün daha çok duyurduğu, bununla da kalmayıp güncel bir pratik-politik güç olarak bölge dengesini etkileyen bir konuma ulaştığı bir dönemde Ziya Ül Hak, R. von Weizsäcker ve bir anlamda da Çavuşesku'nun peşpeşe gündeme gelen Türkiye gezileri anlamlı olduğu kadar zamanlaması da oldukça hesaplı ve bilinçlidir. Gerçekten de ABD emperyalistlerinin PKK önderliğindeki Kürdistan Ulusal Kurtuluş Devrimini "silahlı Kürt ayaklanması" biçiminde tanımlaması, Kürdistan'da düzenlenen NATO askeri tatbikatları, ABD'nin Adana ve Ankara Konsoloslarının "devletimiz adına araştırmalar yapıyoruz" gerekçesiyle Kürdistan'da savaş alanlarında dolaşmaları emperyalizmin bu konudaki hassasiyetinin açık birer kanıtıdır. Tüm bunlar, sadık uşak TC'ye, emperyalist efendilerince sunulacak koltuk değneklerinin gerekçeleri ve Ziya Ül Hak ile von Weizsäcker bu koltuk değneklerinin kendisi, Romanya Devlet Başkanı Çavuşesku ise tuzu, biberi yani çeşnisi oluyor. Burada artık, neden Ziya Ül Hak ya da R. von Weizsäcker sorularının karşılığı kendiliğinden ortaya çıkıyor.

Pakistan Devlet Başkanı Ziya Ül Hak, haklı olarak kendi rejimi ile 12 Eylül faşist rejimi arasında doğrudan bir bağlantı ve benzerlik bulunduğunu düşünüyor ve Türkiye'deki faşist rejim ile Kenan Evren sonunda, kendi sonunu görüyor. Bu bakımdan başlangıcından beri 12 Eylül faşist rejimin önde gelen destekçisi ve savunucusu olması oldukça anlaşılır bir durumdur. Doğrusu Ziya Ül Hak, 12 Eylül cuntasını yaşatmak için elinden ne geldiyse yapmaktan geri durmadı. Bunu yaparken de, cunta şeflerinin sevgi ve iltifatlarının yanısıra Türk halkının da nefretini kazandı. Kuşkusuz her Ankara'yı ziyaretinde, Çankaya yolunun iki yanında sıraya dizdirilen okul çocukları tarafından zorla alkışlatılması bu gerçekliği değiştirmemektedir.

Birçok yönden bakıldığında, Genelkurmay Başkanı olduğu bir dönemde, 1977 Temmuz'unda askeri darbe ile yönetime el koyan Ziya Ül Hak Pakistan'ı ile Evren Türkiye'si arasında büyük benzerlikler vardır. Gerçekten de Ortadoğu bölgesinin iki kıyısında yer alan bu iki faşist rejim emperyalizme uşaklık etmekte adeta birbirleriyle yarışmaktadır. Öte yandan 1979'da Afganistan ve İran'da işbirlikçi yönetimler şahsında emperyalizmin yenilgiye uğratılması, Pakistan ve Türkiye'nin önemini emperyalizm nezdinde daha da arttırdı. Ziya Ül Hak ve Kenan Evren emperyalizm için bulunmaz birer uşak, Pakistan ve TC faşist rejimleri ise korunması, yaşatılması gereken örnek birer yönetimdi. Emperyalizm için daha önemli bir çözüm denemesinin baş aktörü Evren —biraz da Türkiye'nin jeopolitik konumu nedeniyle— emperyalizmin jandarmalığını ve uşaklığını yapmakta daha maharetli olduğundan dolayı daha da öne çıktı ve diktatör Ziya Ül Hak tarafından da örnek alındı.

Faşist Evren'in, —Reagan'ın "demokrasi takvimi"ne uygun olarak— 1982'de birkaç kukla profesöre hazırlattığı anayasayla birlikte kendi cumhurbaşkanlığını da göstermelik bir referandumla meşrulaştırmaya çalışmasının benzeri bir senaryoyu Ziya Ül Hak da 1984'te Pakistan'da sahneye koydu ve şeriat yasasıyla birlikte kendi 5 yıllık devlet başkanlığına da halkın "evet" dediğini ilan etti. Daha sonra da 12 Eylül cuntasının yöntemlerine aynen başvurmaya devam eden Ziya, —1983'te Türkiye'de yapıldığı gibi— 1985'te bir de genel seçim yaparak "demokrasiye geçiş"in önemli bir adımını daha attı ve Pakistan'da bugün, zaman zaman alevlenerek yüzlerce kişinin ölümüne yol açan kitle gösterileri sürüp gitmektedir. Türkiye'deki SHP-DYP-DSP türünden toplumsal muhalefeti saptırıcı rolü, emperyalizm, Pakistan'da da Benazir Butto'ya oynatmaktadır.

Görüldüğü gibi, her yönüyle Ziya ve Evren Diktatörlükleri arasında şaşırtıcı bir benzerlik mevcuttur. Bu nedenle Ziya'nın kendisine örnek aldığı Türk faşist rejiminin yıkılışı, bu diktatörün de dünyasının yıkılışı anlamına gelecektir. İşte, 12 Eylül darbesi ardından Türkiye'ye gelen ilk devlet başkanı sıfatını elde eden ve faşist Evren'le daha sonra karşılıklı ziyaretleri devam eden ve "kardeş Pakistan'ın kardeş devlet başkanı" ünvanıyla anılan Ziya Ül Hak'ın; sömürgeci Türk egemeninin baskı aygıtı TC'nin ölümcül bir krizle cebelleştiği bir dönemde Ankara'ya —bir cenazenin arkasında son görevini yerine getirircesine— bir kez daha gelişi ve bu bakımdan anlaşılır bir durumdur.

Federal Almanya Cumhuriyeti Cumhurbaşkanı Richard von Weizsäcker, TC'nin bu bunalımlı döneminde Ankara'ya giden diğer bir devlet başkanı olurken, bu aynı zamanda kendisinin de 12 Eylül faşist yönetiminin işbaşında bulunduğu süreçteki ikinci Türkiye gezisiydi. Hatırlanacağı gibi bu gezilerin ilki Mayıs '86'da gerçekleşmişti.

FAC (Federal Almanya Cumhuriyeti)'ın, çeşitli biçimlerde sunduğu desteklerle faşist Türk sömürgeciliğinin ayakta kalmasını ve yaşamasını sağlayan güçlerden başta gelen biri olması itibarıyla, Cumhurbaşkanı R. von Weizsäcker'in Türkiye gezisi önem taşımaktadır. Her şeyden önce Türk-Alman ilişkilerinin kökeni oldukça eskiye dayanmakta, Osmanlı dönemine kadar inmektedir. Alman emperyalizminin hiç sönmeyen "doğuya açılma ve Mezopotamya'da etkili olma" istemi doğrultusunda başlatılan Türk-Alman ilişkileri ekonomik ve siyasal alanlarda —buna düşünsel alan da ilave edilmelidir— çeşitli düzeylerde günümüze dek süregelmiştir. Ve bugün çok daha farklı boyutlar kazanarak sürmektedir. İlişkiler başlangıcından beri hakim sınıfların karşılıklı ekonomik çıkarları ve istemleri temelinde gelişmişse de, Alman ve Türk burjuvazisinin ortak karakteri ve ırkçı özellikleri —bilindiği gibi her iki burjuvazinin de sınıf olarak doğuşu devrimci değil, tepeden dönüşümcü bir tarzda olmuştur— bu ilişkilere daha bir canlılık ve sıcaklık getirmiş ve bu durum düşünce alanına da yansıyarak Nazizm ve Kemalizm arasındaki benzerlikte somutlaşmıştır.

Tarihi Türk-Alman ilişkileri üzerine, geçmişte Partimizin değerlendirmeleri olmuştur; o nedenle burada yeniden ele alacak değiliz. (Bu konudaki değerlendirmeler için 54. ve 55. Serxwebûn sayılarına bakılabilir.) Ancak sorunun güncel bazı yanlarına değinmekle yetineceğiz.

Şu bir gerçek ki; Türkiye, Kürdistan ve Ortadoğu halklarının başına musallat edilen 12 Eylül faşist rejiminin işbaşına getirilmesi nasıl ki ABD emperyalistlerinin eliyle olmuşsa, yaşatılmasında da Alman emperyalizminin önemli rolü olmuştur. Nitekim geçtiğimiz aylarda İstanbul'da yapılan bir NATO toplantısında FAC Genelkurmay Başkanının sarfettiği, *"NATO'nun diğer ülkeleri de Türkiye'ye F. Almanya kadar yardım etse, Türkiye şu anda çok daha iyi konumda olur"* tarzındaki sözleri bunun açık bir kanıtı niteliğindedir. Gerçekten de Türk faşist rejiminin varlığını sürdürmesinde ve çöküşünün engellenmesinde F. Almanya'nın ekonomik yardımlarının belirgin önemi vardır. Elbette ki yapılanlar salt ekonomik yardımla da sınırlı değildir. Emperyalist sistemin Türkiye masası sorumluluğunu üstlenmiş bulunan FAC; görülmedik bir vahşet temeli üzerinde inşa edilmiş bulunan, faşist günümüzde PKK önderlikli Kürdistan Ulusal Kurtuluş Devrimi tarafından adeta ölüm döşeğine serilmiş olan kemalist-faşist rejime can verebilmek, "hasta adam"ı ölümden kurtarabilmek için çeşitli reçeteler denemekte, bin bir türlü yol ve yöntem uygulamaktadır.

Alman emperyalizminin hamiliğini üstlendiği TC'ye en büyük tehlike PKK'den gelmekteydi. 1987 yılı, PKK önderliğindeki gerilla savaşının Kürdistan zeminine oturtulduğu, ve bunun ise TC'yi temelden sarstığı bir yıl olmaktaydı. Faşist rejim artık kendi başına ayakta duramaz hale gelmişti, dayanacağı desteklere şiddetle ihtiyaç duymaktaydı. İşte Alman devleti bu gerçeklik karşısında sunduğu desteği daha da arttırarak faşist rejimi ayakta tutmaya çalışan bir koltuk değneyi işlevini gördü. Öyle ki, iş artık ekonomik yardım vb. durumları çok çok aştı; Alman devleti, gelişen ve TC'yi büyük oranda sarsan Kürdistan Ulusal Kurtuluş Mücadelesi karşısında faşist rejimle birçok alanda pratik işbirliğine kadar gitti. Kürdistan'da katliamlar gerçekleştirmek üzere yetiştirilen ve adına "özel tim", "kontr-gerilla timi" denilen, insanlıktan çıkarılmış katillerin eğitimini bizzat Alman devleti üstlendi. Alman devleti, bu katiller sürüsünü yetiştirip eğittikten sonra, ellerine modern silahlar verip, önlerine de eğitilmiş kurt köpekleri takarak kadın, çocuk, yaşlı demeden halkımızı katletmek üzere Kürdistan'a sürdüler. Bununla da yetinilmedi. Almanya'da yaşamakta olan Kürdistanlı yurtsever emekçilerin emeklerini acımasızca sömürdükleri yetmiyormuş gibi, bu kesimlere yönelik baskı, Kürdistan bağımsızlık mücadelesini desteklemeyi engelleme, hatta ajanlaştırmaya çalışma gibi uygulamalara girişti. PKK'yi destekledikleri ya da Kürdistan Ulusal Kurtuluş Mücadelesine yardım ettikleri gerekçesiyle, faşist Türk sömürgeciliğinin Kürdistan dağlarında uyguladığı vahşetin ve barbarlığın bir benzerini Federal Almanya kentlerinde sergileyerek Kürdistanlı yurtseverlerin evlerine otomatik silahlarla donatılmış GSG-9 timleriyle baskınlar düzenlediler. Faşist Türk rejiminin elinin yetişmediği alanlarda da Kürt halkının üzerindeki vahşet böylelikle tamamlanmış oluyordu.

Yine FAC İçişleri Bakanlığı ve polisi yayınladıkları bültenlerde, Kürdistan halkının umudu, öncüsü PKK'yi "en tehlikeli örgüt" olarak gösterip Türk MİT'i ile açıkça ortak çalışmaya başladı. —Bu kirli işbirliğine reformist-uşak Kürt grupları da yaptıkları ihbarlarla katılmaktaydı.— Alman polisinin MİT'le işbirliği o kadar açık ki, Kürdistanlı yurtseverler, üzerinde Türk bayrağı bulunan masaların başında sorguya çekiliyordu. Weizsäcker'in gidişinden çok kısa bir süre önce, Köln polis teşkilatından onlarca Alman polisinin Ankara'da boy göstermesi bu ortak çalışmanın bir başka açık kanıtı olmaktaydı.

Elbette ki tüm bunlar karşılıksız olmuyordu. Türk faşist rejimine sunduğu bunca destek karşısında Alman emperyalizmi, TC'den, Türkiye ve Kürdistan halklarının kutsal emekleri, alınterleri anlamına gelen bir yığın ekonomik "imtiyaz" koparmaktaydı. Fakat oyunun kurallarını bilen kemalist burjuvazi bununla da kalmıyor, kendisine sunulan bu hayati destek karşısında "Atatürk Barış Ödülü" ile Alman emperyalizmini "taltif" ediyor, yüceltiyordu. Tıpkı tasfiyeci solun hizmetlerine karşılık B. Boran için meclis önünde cenaze töreni yaptırması gibi, "Atatürk Barış Ödülü" de görülen destek karşılığında "ağızlara çalınan bir parmak bal" oluyor.

İşte, FAC Cumhurbaşkanı R.

Devamı 22. sayfada

Kürdistan'da Gerilla Savaşı ve Türkiye'de Demokrasi Mücadelesinin Durumu Üzerine - III

TÜRKİYE'DE SOL'UN VARLIĞINDAN HANGİ AÇILARDAN SÖZ EDİLEBİLİR?

Baştarafı 1. sayfada

kan ve tekelci burjuva uşağı olarak tanımlanan Demirel, referandum bildirilerine N. Hikmet'in şiirlerini yazacak düzeyde "demokratlaştı." İkinci olarak da, bu adı geçen "solcular" tarafından bu "demokratlaşma" onaylanarak "evetçi" kamp netçe ortaya çıktı. Benzer gelişme referandum sonrasında daha da hızlanarak devam etti. Referandum yeni bir erken seçimi doğurdu. Ve bu seçimin isteklisi Özal, seçim hazırlıklarında Demirel'i de geride bırakarak yeni bir "demokrat" olarak ortaya çıktı. Milletvekili adayları arasına eski idamlık Dev-Gençlilerden, sabık "bölücü" N. Yılmaz'a kadar birçok gücü aldı, yurtdışına çağrı çıkararak kendisini destekleyeceklerin "suçları"nın affedileceğini ilan etti. Böylece 12 Eylül solculuğu Özal'ın bu çabalarıyla daha da genişlik ve açıklık kazandı.

En hızlı gelişme işte bu açıklık noktasında ortaya çıktı. Referandumun "evetçi bloku" içindeki öncülerden Ecevit ve İnönülerin yüzyılın başından beri süregelen "solculuk" ve "demokratlıkları" yapılarından hiçbir şey kaybetmeyerek devam etti. İşte bu sonuçlar üzerinde, aynı süreden beri bu güçlerin kuyruğu olan ve "evetçi blok"un en ateşli güçlerini oluşturan TKP-TİP birleşmesi ortaya çıktı. Gelişmelerin sıcağını iliklerinde duyan ve epeyce mest olmuşa benzeyen H. Kutlu, bu sefer de yanına eski lideri B. Boran'ı alarak düzenlediği bir toplantıda, TKP ile TİP'in birleştiklerini ve hızla yasallaşmak istediklerini ilan etti. Tabii konuşmasına PKK ile ilişkilerinin bulunmadığını, Kürt halkı üzerinde baskı yapılmasına karşı olduklarını da ekledi. Talih, ilki İ. Bilen olayında olduğu gibi, ikinci kez de H. Kutlu'nun yüzüne güldü. Ve bu olay yasallaşma doğrultusunda H. Kutlu'ya önemli pratik adımlar attırdı. Birkaç gün sonra ölen B. Boran'ın cenazesi, sağ olarak gidemediği Türkiye'ye özel uçakla götürüldü, bayrağa sarıldı, mecliste katafalka kondu, camiye götürüldü ve kırmızı karanfillerle uğurlandı. Bu durum, bir olayın kesin sonucunu da açıkça gösterdi. 1960'lardan beri sloganlaştırılan "Sosyalizm bayrağını meclise dikeceğiz" taktiği belli ki ancak böyle gerçekleşmiş oldu.

Şimdi bütün bunlar için gerçekten ne demeli? Türkiye'de "sol" nedir? "Solcu" kimdir? Solun varlığından nasıl söz edilebilir? Bir tarafta zindanlarda her gün çürütülerek imha edilmeye çalışılan, cesetlerine bile onlarca kurşun sıkılarak helikopterlerle dağların başına atılan devrimciler, diğer tarafta faşizmin devlet töreniyle uğurlanan "sosyalistler." Peki burada sosyalizmin gerçekten nesi bulunabilir? Evren cuntası tarafından yurtdışına icazetle gönderilen bu "solcuların" yıllardan beri yurtdışında yaptıklarının ne anlam taşıdığı böylece daha iyi açığa çıkmamış mıdır? Bunların sosyalizm adına yürüttükleri politikanın Türk burjuvazisine ve devlete hizmetçilik ve onunla bütünleşme olduğu açık değil midir? Türk burjuvazisinin sol için çokça söylediği bir deyim vardır: Sovyetler'in 5. kol faaliyeti. Ortada böyle bir "kol" faaliyeti var, ama bunun Sovyetler'den çok kemalizmin faaliyeti olduğu ortaya çıkıyor. Ve faşizmin "demokrasi cephesi" referandumla açtığı platform sonucu yapısını böyle genişletmiş ve sağlamlaştırmış oluyor.

Bu yazdıklarımızın hepsi Türkiye'de "sol" ve "demokrasi" adına yapılıyor. Elbette ki bunlara 12 Eylül cuntasının yedi yıldır "demokrasi kurtardıkları" ve en iyi "demokrat" kendileri oldukları biçimindeki açıklama ve çabalarını da eklemek gerekiyor. Peki Türkiye'de gerçekten "sol" ve "demokrasi" nedir? Öyle ki, "komünizm" adına hareket edenlerden Ecevit'e, İnönü'ye, hatta şimdi Demirel'e, Özal'a, Evren'e kadar "sol" veya "demokratlık." Herkes işine geldiğinde böyle hareket ediyor, birbirini onaylıyor, "evetçi" birlikler yaratarak referanduma gidiyor, devlet töreni yapıyor; işine gelmeyince de en büyük suç "solculuk" oluyor. Türkiye'de "sol" hem suç, hem de işine geldiğinde herkes "solcu!" Sanki devlet "sol" üzerine kurulmuş, kemalizm ise "sol"un kendisi! İşte yetmiş yıldan beri kemalizmin ve Türk burjuvazisinin yaşattığı sahtekarlıktır bu. Türkiye'nin yaşadığı bu sahte sol gerçeği bugün böyle açığa çıkıyor. Kemalizmin belleklere yerleştirdiği "sınıfsız, birleşmiş toplum" politikasının amaçları böylece daha iyi anlaşılıyor. Ve yaşanan olaylar, kemalistlerin, *"Eğer Türkiye'ye komünizm gelecekse, onu da biz yapacağız"* sözlerinin Türkiye'de şimdiye kadar uygulanan gerçek olduğunu gösteriyor. Demirel'e "demokratlık" payesi biçen referandum "evetçiliğinin" gerçek anlamı ve onların gerçek yeri bu oluyor.

Şimdi Türkiye'de sol olabilmek için, bu sahtekarlıkları açıkça ortaya koymak, herkesi yerli yerine oturtmak, gerçekleri egemen kılmak gerekiyor. "Sol" nedir? Proletarya ve Marksizm-Leninizm adına hareket ettiğini söyleyenler bunu açıkça tanımlamalı ve buna göre davranmalıdır. Ecevitleri, İnönüleri "sol" görmek, bunların kuyruğu olan "evetçileri" sosyalist hareket içinde değerlendirmek, sonuçta Demirel'i, Özal'ı, Evren'i ve bütünüyle kemalizmi "sol" olarak görmeye götürür ki, bu burjuva uşaklığının ve halkı aldatmanın ta kendisi olur. Böyle yapanlar amaçlıdırlar, ortamı bulanıklaştırmak ve halkı aldatmak istiyorlar. Sol ve sosyalizmin sınıf gerçeğini gizlemeye ve böylece sınıf mücadelesini yadsımaya çalışıyorlar. Böylece de burjuvazinin ajanları ve kemalizmin (bugün daha açık biçimiyle faşizm) en sadık hizmetçileri durumuna düşüyorlar. Açık ki böyle yapmanın da sınıf temeli var; bu, proleter sosyalistin hiçbir zaman içine gireceği bir durum değildir; ama küçük-burjuva solculuğu ve sosyalistliği ancak kendisini böyle var edebilir. Belli ki bu durumu her ne biçim altında olursa olsun yansıtmak sadece küçük-burjuva solcularının işidir ve bu da burjuva düzene göbekten bağlılığı ifade eder. Biz, bunu daha önce de sözkonusu ettik, ancak "doğrusu öyle, fakat sosyal-demokratları da şimdilik sol saymak gerekir" gibi yukarıda belirttiğimiz sınıfa yaraşır cevaplar aldık. Çok sonradan bile olsa Marksizm-Leninizmin gerçeğine ulaşma isteğinde olanlar için böyle bir cevabın geri adım atmak olduğu kesin ve açıktır.

Belli ki yukarıda belirttiğimiz olaylar, önemli siyasal gelişmelerin ve şiddetli mücadelelerin sonuçları ve parçalarıdırlar. Bu nedenle olayları gerçekten iyi anlamak gerekir. Olayların, figüranlar durumunda olan "evetçilerin" insiyatifiyle veya tertipleyici kişilerin arzu ve isteğiyle gerçekleşmediği son derece açıktır. Bunlar, bir önceki bölümde belirttiğimiz iki cephe arasındaki mücadelenin zorunlu sonuçları olmaktadır. Ve Kürdistan'da yükselen devrimci-demokrasi cephesinin gelişimini, bunun karşısında faşist-sömürgeci rejimin çözülüşünü, çaresizliğini göstermektedir. Türk rejiminin bu durumu, "denize düşen yılana sarılır" sözünün taşıdığı anlama çok benzemektedir. Ne yazık ki, yılan gerçekten yılan olamamakta, sarılana teslim olmaktadır.

12 Eylül rejiminin, devrimci hareketi önce ezmek, sonra kalanları da teslim alarak kendine hizmet ettirmek politikasını uygulamaya çalıştığı bilinmektedir. Bu, en çok umut bağlanan ve onyıllarca uygulanan kemalist taktiktir. 12 Eylül cuntasının da baştan beri bu taktiğe umut bağlamış ve tüm gücüyle uygulamaya çalışmış olduğu açıktır. İşkence ve katliamlarla süren ezme uygulamalarını, özellikle PKK önderliğindeki devrimci direnişin gelişimi karşısında "pişmanlık" ve "infaz" yasalarıyla, mahkemeleri beraat ettirerek teslimiyeti doruğuna ulaştırma ve tasfiyeciliği egemen kılarak bir 12 Eylül solu yaratma çabasıyla birleştirmiş olduğu ortadadır. Referandum ve erken seçim, rejimin bu çabalarının doruğu olmaktadır. TKP-TİP birleşmesi doğrudan bu gelişmelerin bir parçasıdır. Bu birleşme, sol içinde olan bir olay değil, 15 Ağustos silahlı direnişi karşısında faşist-sömürgeci rejimin açtığı "ulusal birlik" platformu dahilinde 1984 sonlarında kurulan "Sol Birlik" ve 1985 sonlarında gerçekleşen HP-SODEP birleşmesinin doğrudan bir devamıdır. Nasıl ki 1985 sonlarında, faşist-sömürgeci rejim, PKK'yi ve gerilla savaşını ezemeyeceğini ve savaşı uzun süreli ele aldığını ilan etmiş ve bunu HP-SODEP birleşmesi ve SHP'nin aktifleştirilmesi ile sürdürmüşse, bugün yaşananlar da bunun bir benzeri ve rejimin çözülüş ve çaresizliğinin ne denli derinleşmiş olduğunun bir göstergesidir. Bunu, faşist cephenin dışişleri temsilcisi görünümündeki yazarı M. Ali Birand, *"Bizimkiler kaybetti, siz kazandınız"* diyerek devrim cephesine duyurmakta ve gerçeği itiraf etmektedir. Rejim, TKP-TİP birleşmesinden ve bir cenazeden medet umacak kadar zavallılaşmış ve alçalmıştır. Aynı şeyler, dünyanın en vahşi rejiminin kucağına bu biçimde orturmakta bile sakınca görmeyen ve bir de bunu "sosyalizm" adına yapan güçler için on kat daha geçerlidir. Evet, 12 Eylül faşizmi ölüm döşeğinde uşaklık kapılarını daha geniş açmakta ve binde bir umut da olsa kurtarıcı aramaktadır. Bu yola çoktan yönelmiş olanlar için kapılar artık daha çok açıktır, gidebilirler ve bizce de hiç zaman geçirmeden gitmelidirler, ama devrim ve sosyalizm adlarını ağızlarına almamak şartıyla.

İşte referandumun ortaya çıkardığı gelişmeler ve gerçekler böyledir. Özelde Kürdistan'da yükselen gerilla savaşına, genelde ise Kürdistan ve Türkiye devrimlerine karşı bir özel savaş taktiği olarak geliştirilen referandum karşısında alınan tutum böyle önemlidir. Bu, ayrışma ve saflaşmada önemli bir olay olmuştur. Fakat daha önemlisi de, bunun karşısında alınan tavrın gerçek anlamını ve yerini tam olarak bilme sorunudur. Referandum sahtekarlığına tümden karşı çıkmak, bunun taşıdığı anlamı bütünüyle temsil etmeyi ve buna göre tavır belirlemeyi gerektirir. İşte sorun biraz da burada çıkmaktadır. Referanduma karşı çıkanlar içinde netsizlik, tavır yetersizliği görülmektedir, inkarcılık ve yalpalama vardır. Rejimi referanduma götüren somut gerçeği, yükselen gerilla savaşını görmek, ona bu anlamı vermek istemeyenler, olayları bundan kopuk ve başka yerde fazilet arayarak değerlendirmeye çalışanlar, düşündüklerini açık söylemeyenler, ne yapacakları fazla belli olmayanlar, bu nedenle de ciddi pratik uğraşlar içine girmeyenler bulunmaktadır. Safların ayrışması, tasfiyeci uşakların faşizmin safına açıkça geçmesi iyidir, geliştiricidir; ama böyle olmadığını iddia edenlerin netsizliği ve pratiksizliği kötüdür, gelişmeleri gölgeleyicidir. Takındıkları tutumun ileri ve olumlu olduğunu yadsımaksızın **Toplumsal Kurtuluş, Çağdaş Yol, Yeni Çözüm** vb. dergilerin durumu böyledir. Bunlara, her şeyi az ya da çok değerlendiren, fakat ne yapılması gerektiğinde belirsizliği, tasarısızlığı, sonra belli olurluğu yeğleyen A. Kalfa'yı da katmak gerekir.

Açık ki bu güçlerin tutum ve faaliyetleri üzerine söylenecek çok şey vardır. Ancak, burada kısaca şu hususlar belirtilebilir: Çok resimli çok sayıda dergi ile birlikte bunlar da hemen her konuda yazıyorlar, mücadelenin yeni yükselişinden, insiyatifin ele geçirilmesinden söz ediyorlar. Ama bütün bunları sadece Türkiye'de ortaya çıkan gelişmelermiş gibi görüyor ve göstermeye çalışıyorlar. Gerçeği gözardı ediyorlar ve kötü bir inkarcılık içine düşüyorlar. Bunlara demokrasi mücadelesinin gelişimi diyorlar, ama bu ortamı gerçekte kim yaratıyor, Türkiye'de ve kendileri hangi pratik mücadeleyle bunu açıyorlar veya buna katılıyorlar? Bu konularda yeterli bir yaklaşım ve değerlendirme yok. Bugün düşman bile açıkça itiraf ediyor ve mücadelesini buna göre yürütüyor ki, bu ortamı Kürdistan'daki gerilla savaşı yaratıyor, ulusal direniş mücadelesinin ezilmemesi, kesintisiz sürmesi yaratıyor. Şurası çok açık ki, eğer PKK ve Kürdistan Ulusal Direniş Mücadelesi ezilseydi, o zaman Türkiye bundan kat kat fazla baskıyı yaşayan bir ülke olacaktı. Tarihi anımsayalım; 19. yüzyılın son çeyreğinde, 1925'de, 1938'de Kürdistan'daki isyanlar ezildiğinde Türkiye'de ne oldu? Hangi mahkemeler kuruldu, nasıl uygulamalar gerçekleşti, ne tür tutuklamalar gelişti? Faşist cunta da, iktidarı ele geçirir geçirmez aynı umut ve hızla tutuklamalara girişmedi mi? Her şeyi yasaklayıp 1984'lere kadar herkesi tutuklamadı mı? Eylemci güçleri saymasak bile, DİSK, Barış Derneği, Aydınlar Dilekçesi gibi neredeyse idamlara varan davalar açmadı mı? Bütün bunlardan "rejim demokratlaşarak" mı, yoksa Türkiye'de demokrasi mücadelesi gelişerek mi vazgeçildi? Durum böyle gösterilebilir mi? Kürdistan'da yükselen devrimci savaş bunları ezip geçmedi mi? Şunlar çok açık ve inkar edilemeyecek gerçeklerdir. Faşist rejim, 15 Ağustos devrimci savaşı karşısında bunları adım adım sonuçlandırdı. Her şeyin başına "ulusal birlik" çabasını almak zorunda kaldı. Cunta şefi Evren, yıllarca attığı naraları ve biçtiği hükümleri, koyduğu kuralları unutmak, görmezlikten gelmek durumuna düştü. Örneğin bugünkü seçim kanununun durumu nedir? Bunun gibi, önce birçok dava sesli veya sessiz halloldu. Direniş süreklileştikçe birçok şey hafifledi, infaz yasası çıktı, yurtdışındakilere çağrılar başladı... Ve yazın ortamı açıldı. Şimdi bu ortamda, ama ortamın yaratıcıları görmezlikten gelinerek yazılıp çiziliyor.

Devrimcilerin de çok dikkatli ve çok sınırlı yararlanabildikleri bu ortam, elbette ki tasfiyeciliği semirtmek ve PKK'nin yükselttiği direnişçiliği ezmede bunu kullanmak için açıldı. Aynı zamanda devrimci gelişme karşısında rejim buna zorlandı. TKP-TİP gibi güçler, her fırsatta "PKK ile ilişkimiz yok" yeminini boşuna tekrarlamıyor. Daha 1982-83'lerde Dev-Yol içinden bir grup, gelişmelerin böyle olacağını ve tasfiyecilere ortam açılacağını görünce FKBDC'ye karşı çıkmıştı, "PKK gibi bir değirmen taşı boynunda olursa Türkiye'de legal ortama nasıl çıkarsın" diyerek bu ittifaktan dolayı Dev-Yol'u eleştirmişti. Sonra da Dev-Yol tümden bu yolu tuttu. Elbette ki bütün bu tutumları boş ve anlamsız değildi. Şimdi, örneğin en çok devrimci olduğunu söyleyen **T. Kurtuluş** ve onun bilinen yazarları, Türkiye'nin iç ve dış politikasını tarihi gelişim içinde inceliyor, rejimin işleyişi ve politikaları üzerine tespitlere varmaya çalışıyor. Ama bunları, Kürdistan'ı ve ulusal kurtuluş mücadelesinin gelişimini unutarak ya da görmezlikten gelerek yapıyor, olayların bu yönlü bağını hiç incelemiyor. (Bakınız, adı geçen derginin sayılarına.) Halbuki gelişmeleri birinci derecede bu tayin ediyor ve bunsuz değerlendirme yanlış ve yetersiz oluyor. Bu nedenle temel sorunlara çözüm önermekten kaçılıyor, bundan ürkülüyor. Peki bunun diğerlerinin tutumundan kesin ayrımı nerede?

Kürdistan sorununa ve Kürdistan'da bugün yaşanan gelişmelere karşı doğru tutum almayanlar, Türkiye'nin hiçbir temel sorununa doğru ve yeterli bir anlayışla yaklaşamazlar. Türkiye gerçeği ne denli bilimsel incelenmeye çalışılırsa çalışılsın, bu böyledir. Çünkü sosyal-şovenizme her şeyiyle karşı olmak ve ondan arınmak doğru çözümlemeler için zorunludur. Türkiye'de solculuk adına hareket eden güçler geçmişte bunun sadece demagojisini yaptılar. Bugün de, hele hele II. Enternasyonalin çöküşünün esası olan sosyal-şovenizm incelenmeye ve Türkiye gerçeği kavranmaya çalışılırken, yapılması gereken T. Kurtuluş'un yapmış olduğu değil, tersine sorunun bu temelde ele alınmasıdır. Türk solu'nun bir kez değil, ama yetmiş yıldır çöküşünün temelinde en kuvvetli unsur olarak bu vardır. Bu konudaki sosyal-şovenizm adı geçen dergiyi her konuda yetersiz anlayışa ve belirsizliklere götürüyor. Program ve taktik sorununa yaklaşımdaki ürkeklik ve kalabalık yazın içinde bunların gündemleştirilmemesi de bunu açıkça gösteriyor. Kürdistan'ın Türkiye açısından önemi bugün bunu da çok çok aşıyor. Direniş hattının ve eyleminin kesintisiz devamı sadece Kürdistan'da var. Bu, bir. İkincisi, Türkiye devriminin temel bir ayağı ve açıcısı olan Kürdistan devrimi bugün gerçekten de en karanlık ortamı yırtıyor, en vahşi rejimi ve onun tüm kuvvetlerini parçalıyor. Bunları görüp anlamayan ve sahip çıkmayanlar ve yine sosyal-şoven yaklaşımı ne kadar inceltilmiş olursa taşıyanlar Türkiye devrimi için doğru bir anlayışa, program ve taktiğe ulaşamazlar. Şimdiye kadarki uzun tarihi geçmiş bunu yüz

kez doğrulamıştır, bugünün pratiği de doğrulamaktadır.

Uzatmamak için bazı notları düşelim. Yukarıdaki anlayışın önemli bir sonucu da yasallığın abartılması oluyor. Nitekim adı geçen dergide bu çok açık görülüyor. Bunun doğurduğu tehlikeli yaklaşımlar ortaya çıkıyor. Demokratik halk devrimi mücadelesi, demokrasi olayı doğru ele alınmıyor. İktidar hedefi dense ve söz olarak bu öne çıkarılıyor sanılsa da yaklaşımlar bunu vermiyor, tersine yasal sınır içine hapsolma eğilimi tümden ağır basıyor. Bu, hem program, hem de taktik açısından büyük önem taşır. Zaten, "artık şu adımların atılması gerekir" denerek sıralananların, çok geride kalmışlığa rağmen işlerin ağırdan alınmasını doğurması bunu açıkça gösteriyor. Yine parti sorunu doğru ele alınmıyor, leninist partiye yaklaşılmıyor. Yasalcılığın abartılmasından bu açıkça çıkıyor. İttifak-birlik sorununa doğru yaklaşılmıyor; aydın yapısı içinde hapsolma, buna karşılık, militan işçi kesimi, gecekondular, gençlik, köylülük içine yönelmede ürkek davranma eğiliminin ağır bastığı görülüyor. Bunlar ve benzerleri, düzeltilmedikçe gelişme yaratmayacağı gibi, her türlü tehlikeyi de içinde taşıyor.

Lenin şöyle yazıyor: *"Bilimde ilerlemeler kaydettiklerine kendilerini gerçekten inandırmış olanlar, eski görüşlerle yanyana yürümek için yeni görüşlerin özgürlüğünü istemezler, eskilerin yerine yeni görüşlerin konulmasını isterler. Bugün işitilmekte olan 'yaşasın eleştiri özgürlüğü', boş fıçı masalını pek fazla anımsatıyor."* (Ne yapmalı, s. 17) Türkiye'de temel gerçeklere dokunmayan dergiler yayınlayabilmek için "demokratik haklardan yararlanmayı" ve "yasal partiyi" bu kadar abartma buna pek benziyor. 1920'lerin başlarındaki ve 1960'ların sonlarındaki çok sınırlı iktidar hedefini saymazsak, yetmiş yıllık Türk solu'nun tarihi, iktidara yürüme hedefine yönelik değil, burjuvazinin egemenliği altında yasal bir parti olarak var olma ve **burjuvaziyle yanyana yaşama özgürlüğü** isteme mücadelesidir. Bu durum, bugün tarihi gelişiminin zirvesine ulaşmış, faşizmle uzlaşacak kadar uşaklaşmıştır. İçinde yaşayanlar için bu vahamet hafif görülebilir, ama devrimciler için bu niteleme bile aslında çok hafif olmaktadır. Gerçekten politika sahibi olanlar, düşman politikayla yanyana yaşamak için kendi politik hareketlerine yasallaşma özgürlüğü istemezler, düşman politikanın yıkılması ve kendi politikalarının egemen olması için uzlaşmaz savaş yürütürler. Bugüne kadar hedefi "yasallaşma özgürlüğü" istemek olan Türk solu'nun gerçeği, onun "demokratlaşması" değil, gerçekte burjuva düzene hizmet ve uşaklık yapması, "devrim" ve "sosyalizm" adına da boşboğazlık etmesidir.

Bu usta boşboğazlığı, bilimsel deyimiyle demagogluğu, hareketin derinliğine inmeyenler için Türk solu'nun teorik gelişmişliği olarak görülür. Gerçek ise bunun tam tersidir. Teoride her biri kendini dünyanın ayrı bir merkezi imiş gibi gösteren hareketlerin bilgiçce davranışları tam bir demagojiden öte hiçbir şey değildir. Lenin'in deyimiyle, "demagoglar da işçi sınıfının en büyük düşmanlarıdırlar." Türkiye'nin tarihi de, böyle bol demagogların işçi sınıfına ve halka en büyük düşmanlık, burjuvaziye ise uşakça hizmet yaptıkları bir tarihtir.

Türkiye devriminin hiçbir sorunu teoride gerçek anlamda çözümlenmemiştir. Hareketin tarihi, devlet, demokrasi, ordu, devrim, parti vb. hakkında gerçekler gizlidir, marksist-leninist yaklaşım yoktur. Kürdistan ağza alınmaz, alınsa bile kurtuluş hareketine küfretmek veya engel olmak için alınır. Bunlar tabudur, Türk egemen sınıfı böyle istemiş ve buna boyun eğilerek teslim olunmuştur. Şimdi Kürdistan'daki gelişmelerin ve PKK'nin dayatmaları, açığa çıkarmaları temelinde kısmen gerçeği arayıcı tartışmalar içine girilebilmektedir. Bu yapılanış altında, belirttiğimiz sınırlı iki çıkışı saymazsak, devrimci politika, örgüt ve eylemin olmayacağı açıktır. Ve gerçekten de "yasallaşma mücadelesi" dışında bir şey yapılmamış, bu istem altında burjuvaziye hizmet, yani tasfiyecilik yapılmıştır. Burada bir konuya daha dikkat çekmek gerekir. Bazılarında, geçmişte doğru teori ve pratik yapılamadığını, bunun mümkün olmadığını gösterme eğilimleri görülmektedir. Bu da eski yapıyı temize çıkarmak ve yeni bir uşaklık biçimi olmaktan öteye bir sonuç vermeyecektir. Hayır, geçmişte yapılmaya devrimci ve doğru olandır, yoksa tasfiyeciliğin dünyaya örnek gösterilebilecek türleri yaşanmıştır, belli ki doğruyu yapmak da mümkündür.

O halde Türkiye solu'nun nesi vardır? Boşboğazlığı vardır, demagojisi vardır, oportünizmi vardır, tasfiyeciliği vardır. Burjuvaziye ve düzene hizmet etmenin aracı olarak "sol" vardır. Şunu da belirtmek gerek, Türkiye'de "sol", en çok konuşulan bir söz ve adeta bir korkuluktur. Türk egemen sınıfı elinde, ihtiyaç duyulduğunda sarılınan, gerekmediğinde ise karşıtını vurmanın aracı yapılan bir öcüdür. Küçük-burjuvazi ve aydınlar elinde, ortamı bulandırmanın, düzene hizmetçilik yapmanın ve halkı aldatmanın en iyi bir aracı, bir maskesidir. Ne yazıktır ki, bu kadar uzun tarihe rağmen işçi ve emekçi yığınları gerçek bir sol bilince sahip olamamıştır. Türkiye'de solun, eyleme geçecek ve bunun örneklerini de vermiş olan çok geniş bir potansiyeli vardır. Türkiye'nin gerçek olanı henüz bu potansiyeldir. Burada, PKK III. Kongresi'nin, "Türkiye'de gerçek proleterya hareketi şekillenememiştir, bu yönlü yönelimler tasfiyecilikle sonuçlanmıştır, Türkiye işçi sınıfı ve halkı sahipsizdir, bunlara sahip çıkmak ve devrimci proleterya hareketini geliştirmek gerekir" biçimindeki gerçekçi belirlemesini de yeniden ifade etmek gerekir. Gelişen gerçeklik budur, Türkiye'deki sosyalist gelişme bu temelde olmak zorundadır. PKK'nin geliştirdiği mücadele Türkiye'ye böyle etki etmekte ve bu tür yönelimleri ortaya çıkarmaktadır. Bunu kavrayan ve gerçeğe böyle ulaşan güçler gelişme kaydedecekler ve PKK'den de en yakın desteği göreceklerdir.

TÜRKİYE'DE EN ÇOK SÖZÜ EDİLEN "DEMOKRASİ MÜCADELESİ" ÜZERİNE GERÇEKLER NELERDİR?

Türkiye'de "sol"un tanımlanmasında olduğu gibi, en çok bulanıklaştırılan, çarpıtılan konular arasında devlet, demokrasi ve devrim yer almaktadır. Öyleki, herkes sanki kendisini "demokrasi mücadelesine" adamıştır, fakat bu mücadele her nedense bir iğne boyu yol alamamıştır. Besbelliki ortada bir çarpıtma, karıştırma olayı vardır. Daha önce incelediğimiz "sol'un malum durumu, bu bulanıklaştırmayı daha da arttırmaktadır. Kendisini bu bloktan sayan kimileri, neredeyse "demokrat kavramlar gelip solun içine egemen olarak yerleşti" diyerek gençliğe sosyalizm tutkusuyla atılan, ama olgunluğa bir burjuva demokratı ya da liberali olarak ulaşan Türk aydınını aklamaya ya da hoşgörülebilir göstermeye çalışmaktadır. Gerçekte bunlar kabul edilebilir şeyler değildir ve kesinlikle mahkum edilmeleri gerekir. Bunun için de, karartılmaya çalışılan bu kavramların aydınlatılması ve saflaşmanın bu temelde kesin yapılması zorunludur.

Demokrasi Nedir?

Yukarıda belirttiğimiz gibi, Türkiye'de en çok çarpıtılan ve bulanıklaştırılmaya çalışılan kavram budur. Çünkü bunda netlik olmazsa devlet ve devrim kavramları da bulanık kalır. O halde bu çarpıtma ve bulanıklaştırma son derece amaçlı ve bilinçli yapılmaktadır. Bundan bazı güçler zarar görürken, bazıları da yararlar görmektedir.

Türkiye'de öyle ki her şey "demokrasi" adına yapılmaya, herkes kendisini "demokrat" göstermeye çalışmaktadır. M. Kemal'den İnönü'ye, faşist şef Evren'den Türkeş'e, Demirel'e, Ecevit'e, oradan H. Kutlu'ya ve her tür sosyaliste kadar herkes "demokrattır." Bu "demokratlık", en kapsamlı örneği referandumda görüldüğü gibi, rejimin korunmasında ulaşılan müşterek nokta olmaktadır. Ve bu müşterek noktanın da nasıl bir faşizm ve özel savaş savunuculuğu olduğu açıktır.

Cumhuriyet adıyla kurulan Türk rejiminin, belki de en az taşıdığı karakterin "demokrasi" olmasına rağmen, bu rejim kendisini "demokrasi" olarak topluma ve dünyaya dayatmış, her şeyi "demokrasi aşkına" yaptığını iddia etmeye çalışmıştır. Yapısında demokratlığın izlerini bile taşımayan, ama feodalizmle ve emperyalizmle uzlaşarak en barbar halk, devrim, demokrasi düşmanı ve sömürgeci olarak şekillenen Türk burjuvazisi, başından beri kendisinin "demokrat" bir sınıf olduğunu göstermek için çaba harcamıştır. Sadece bir sıfatlamayla yapılan bu çabaların yoğunluğu bile, onun nasıl bir maskeleme ve sahtekarlık olayı olduğunu görmeye yeter. M. Kemal ve milli şef döneminde, kurulan rejimin "demokrat" olduğuna başkalarını inandırabilmek için elden gelen her şey yapılmış, gerekirse "komünist", gerekirse faşist olunmuş, her türlü ikiyüzlülük ve sahtekarlık gösterilmiş ve rejim böyle kabul ettirilmeye çalışılmıştır. Ardından çok partililik ve Demokrat Parti iktidarı dönemi gelmiş, bu sefer "demokrasi dönemine geçildiği" söylenmiştir. Daha sonra 27 Mayıs darbesiyle, bu "demokratik yönetimden" "demokratik hak ve özgürlüklerin alındığı" iddia edilmiş ve sağlı-sollu herkes bir demokratlık gösterisine çıkmıştır. Daha sonra ise, 12 Mart ve 12 Eylül faşist darbeleriyle "demokrasinin kolaycılığı ve kurtarıcılığının yapıldığı" söylenmiştir. 12 Eylül faşist-askeri rejimi, eğer dünya ilerici güçleri ve Kürdistan Ulusal Direnişi tarafından önü alınmasa, neredeyse kendinin dünyadaki en "demokratik rejim" olduğunu iddia etmeye kalkışmıştır. Şimdi "demokrasi" gerçeken bunların hangisindedir? Olmayan bir şeyi varmış gibi gösterme telaşı her dönemde en temel sorunu olan bu rejimin cumhuriyetçiliğinin bile ad olarak kullanılan bir sözcükten öteye bir şey olmadığı açık değil midir?

Türk burjuvazisi, her dönemde, kendisinin oynadığı bu demokrasicilik oyunu içine "sosyalist" iddiasıyla ortaya çıkan güçleri de çekmeyi başarmıştır. Bu güçlere, "sosyalizm" ve "devrim" adına bir demokrasicilik oyunu oynatmış, sınırları belirsiz bu oyun içinde bu güçleri kendi amaçlarından uzaklaştırmaya, rejimin sınırları içine çekme, teslim alma ve tasfiye etme çabası gütmüştür. Ve nitekim bunu her dönemde de başarmıştır. "Sosyalizm" adıyla yola çıkan, fakat sosyalizmin derinliğine ulaşamayan bu güçler, burjuvazinin önlerine koyduğu demokrasi senaryosu içinde basit birer figüran rolü oynamışlar, giderek hep burjuvazinin ve düzenin en sadık koruyucuları ve hizmetçileri haline gelmişlerdir. Sınırları belirsiz bu "demokrasi tutkusu" her dönemde sosyalist hareketin tasfiye edilmesinin esas alanı olarak kullanılmıştır. Geçmişte bu hep böyledir. Bugün dünyadan tecrit edilmiş olan bir faşist-sömürgeci rejimin bile, sık sık tekrarladığı referandum ve seçim oyunları içinde bu gedikli sosyalistlere nasıl bir demokrasi oyunu oynatmakta olduğu, geçmişi de ele veren en somut belgedir.

Burada bütün senarist, aktör ve figüranlarıyla birlikte oynanan çok büyük bir sahtekarlık ve aldatmaca vardır. Bununla, çok açık bir biçimde sınıf mücadelesi ve ayrışma gölgelenmek, bastırılmak, toplum burjuvazinin kuyruğuna takılmak, düzene itaat eder hale getirilmek istenmektedir. Burjuvazi, sadece bu amacı gütmekte, bu amacı doğrultusunda demokrasi oyununu sürekli canlı ve sahnede tutmakta, bu amacını gerçekleştirmek için oyun oynanmakta ve bunun dışındaki her şeyi yasaklayıp bastırarak herkesi bu oyun içindeki rolünü iyi ve doğru oynamaya davet etmektedir. Bunun için gerekirse her türlü zor uygulamakta, komplo ve teröre başvurmakta, yine gerekirse meclis törenleri düzenleyebilmektedir. Hokkabazlığı, hayalciliği ve yozluğu ile dünya ünlüleri arasında sayılması gereken Türk küçük-burjuvazisi ise, "sol" üzerinde oynadığı oyunu esasta burası ile tamamlamaktadır. Gerçekte demokrasiyi hiç tanımamış bir sınıf olmasına rağmen, ortaya büyük bir "demokrasi aşığı" görünümüyle çıkmakta, her türlü çarpıtmayı, bulanıklığı, karışıklığı yaratarak halkı aldatmaya ve burjuva düzene hizmet etmeye, bunu uşakça ve ikiyüzlüce yapmaya çalışmaktadır. Ortalıkta küçük-burjuva demokratı olarak oynayan, fakat kendisine "sosyalist", "devrimci", hatta "komünist" maskesini takmaktan da geri durmayan tüm güçlerin durumu budur. Türkiye işçi ve emekçi sınıfları demokrasi bilincine henüz ulaşamamış sınıflardır. Emekleme dönemini bir türlü aşamayan işçi sınıfı hareketi, böyle olumsuzlukları taşıyan küçük-burjuvazinin etki ve egemenliğini bir türlü kıramamakta, bu nedenle de Türkiye toplumu içinde böyle bir demokratik hareket atılımı geliştirememektedir.

Bunlardan şu sonuç çıkar: Türkiye toplumunda bütün sınıflar kendi ölçülerinde demokrasiyi tatmamış, demokratlaşmamış sınıflar durumundadır. Bu nedenle Türkiye tarihi, cumhuriyet öncesi diktatörlük biçimlerinin egemenliğine alışmış ve kendi devrimine girmemiş, bundan kaçmış sınıfların tarihidir.

Şimdi bu durumun aşılması için, her şeyden önce "demokrasi" kavramının doğru tanımlanması ve onun üzerindeki her türlü çarpıtmanın temizlenmesi gerekir. Demokrasi nedir? Kim, neyin demokratıdır? Bu sorulara doğru cevapların verilmesi zorunludur. Siyaset bilimi, demokrasinin bir devlet biçimi olduğunu söyler. O halde, demokrasinin sınıflarla, sınıf mücadelesiyle ve devrimle yakın bağı vardır. O, aynı zamanda bir diktatörlük de demektir. Diktatörlük olmayan bir demokrasi arayanlar, ancak hayalciler, ikiyüzlüler ve halk aldatıcıları olabilirler. Demokrasi, mutlak bir olgu değildir, onun da bir geçmişi ve geleceği vardır, geçmişi her türlü sınıfsal baskı, sömürü, ayrıcalık, köleliktir, geleceği ise sınıfsal ayrıcalıkların, sömürünün, eşitsizliğin ortadan kaldırılması olacaktır. Her kim ki demokrasiyi mutlak ve değişmez olarak görüyorsa, o, egemen düzene bağnazca sarılıyor ve onun uşaklığını yapıyor demektir. O halde, nasıl ki her sınıf kendi çıkarlarını ancak kendi devletiyle egemen kılabiliyorsa, o zaman her sınıfın egemenlik sisteminin de bir demokrasi biçimi var demektir; burjuva demokrasisi, proleter demokrasi, halk demokrasisi gibi. Kendi sınıfları için demokrasi, yani hak ve adaletin gözetilmesi demek olan bu devlet biçimleri, karşıt sınıflar için de birer diktatörlük biçimleridir. Burjuva faşizmi ise, burjuvazinin küçük bir grubu dışında diğer geniş kesimleri içinde demokrasinin yok edilmesi demektir. Açık ki, her sınıf kendi çıkarlarını ancak kendi demokrasisinde egemen kılabilir, bu nedenle de kendi demokrasisini kurabilmek için sınıf mücadelesi yürütür, devrim yapar. Sınıf mücadelesi ve devrimi dıştalayan bir demokrasi ve demokrasi mücadelesi yoktur ve olamaz. Kendi sınıfının egemenliğini, yani demokrasisini kuracak, yani devrim yapacak bir mücadele dışında da bir demokrasi mücadelesi olamaz. Demokrasi mücadelesi, iktidar mücadelesidir, egemenlik mücadelesidir.

Bunlar gölgelenemez doğrulardır. O halde, hangi sınıfın demokrasisi istenmekte, hangi sınıfın demokratı olunmaktadır? Bunlar açıkça belirlenmek zorundadır. Bu belirlemeyi yadsıyan belirsizlik içinde salt ya da saf "demokrat"tan sözetmek, her şeyi ne olduğu belirsiz bir "demokrasi mücadelesine" bağlamak, ya bilinçli bir burjuva ajanlığı yapan küçük-burjuvanın ya da bir kendini tanımazın işi olabilir. Türkiye'de de genel olarak yapılan bu durum, "sosyalizm" ve "devrim" adına halkı, işçi sınıfını aldatıp burjuva düzene hizmet ettirmeye çalışmanın en açık ve alçakça örneğidir. Bugün de aynı bulanıklık yaratılmaya çalışılarak, işçi sınıfı ve halk insanlığın düşmanı faşizme hizmet ettirilmek istenmektedir. Türkiye işçi sınıfının ve emekçi halkının sorunu, proleter demokrasiye varacak olan bir halk demokrasisi, bunun için yürütülen mücadele sorunudur. Burjuvazinin ve faşizmin uşağı olan demokratlar kendi saflarını tutmuşlardır. O halde, proletaryanın ve halkın demokratı, sosyalist olan güçler de kendi saflarını tutmalı ve doğru bir mücadele içinde olmalıdır.

Demokrasi İçin Mücadele Nasıl Verilir?

Türkiye'de en çok bulanıklaştırılan bir konu da demokrasi için mücadelenin nasıl verileceğidir. Tutturulmuştur bir "demokrasi mücadelesi" kavramı onlarca yıldan beri söylenmektedir. Ama hangi demokrasi için mücadele? Neyin, kimin demokrasisi geliştirilecek veya yaratılacatır? Bunlar belli değildir veya parlak devrim

Devamı 22. sayfada

KÜRDİSTAN ULUSAL KURTULUŞ SAVAŞI GERÇEĞİ, TÜRK EGEMEN SINIFLARININ KATLİAMLARI VE TERÖRİZM İDDİASI ÜZERİNE

Baştarafı 1. sayfada

miştir. Değerlendirmelerimizi, bu eserlerde dile getiren ve bugün doğruluğu çok açık bir şekilde ispatlanmış gerçekler ışığında yapacağız. Bu bakımdan biz daha çok sorunun güncel yönleri üzerinde duracağız.

Kürdistan halkı ile Türk faşist sömürgecileri arasında kıyasıya bir savaş yürütülmektedir. Bu savaşın taraflarının durumu biliniyor. Faşist Türk sömürgecileri Kürdistan gerçeğini tarihten silmek ve burada Türk uluslaşmasını tamamlamak istiyorlar. Bu politikaya karşı Kürdistan halkı bağımsız, özgür ve demokratik bir düzene geçmek için ulusal kurtuluş savaşı yürütmektedir. Kürdistan halkı, kendisini yok etmek isteyen bu faşist düşmana karşı çağdaş halkların düzeyine ulaşma kavgasını vermektedir. Alman generallerinden ve sawitz: *"Savaş, politikanın başka araçlarla devamından başka birşey değildir"* der. Daha sonra, Marks, Engels ve Lenin de bu görüşü doğrular. Bir başka ifade ile savaş, politikanın diğer araçlarının çözümde yetersiz kaldığı noktada devreye girer. Savaşta hangi tarafın haklı olduğu da ancak tarafların politikasına veya savaşa neden olan politikalara bakılarak cevap verilebilir.

Kürdistan'da yürüttüğümüz bağımsızlık savaşına bu değerlendirmenin ışığı altında baktığımızda, haklı ve meşru bir savaş verdiğimiz gerçeği tartışmasız bir şekilde açığa çıkmaktadır. Yine, karşımızda bulunan gücün nameşruluğu da o kadar açık bir gerçek olarak ortadadır.

Bu açık gerçeğe rağmen, faşist Türk sömürgecileri, işbirlikçileri ve emperyalist efendileri her şeyi tersyüz ederek, meşru ve haklı taraf olarak kendilerini ilerici insanlığa ve bölge halklarına yutturmaya çalışmaktalar. Tabii, bu durum güneşin balçıkla sıvanmasına benziyor. Bu ne kadar mümkünse, bu güçlerin çabaları da o kadar başarılı olur.

Tarih birçok savaşlara tanık olmuştur. Haklı veya haksız bir temelde yürütülen bu savaşlarda bazen haklılar da yenilmişlerdir. Tarih bir başka gerçeğe de tanıklık ediyor: Haksız ve tamamen gerici bir savaş yürüten güçlerin başarıları sonsuz olmamıştır. Bu güçler, gerçek yerleri olan tarihin çöp sepetine gitmekten kendilerini kurtaramamışlardır. Birkaç örnek verecek olursak; Roma İmparatorluğu, Osmanlı İmparatorluğu, Çarlık Rusya'sı, Hitler Almanya'sı... Bunlar akla gelen ilk örneklerdir, daha da verilebilir. Ama bu kadar da yeterlidir sanıyoruz.

Yeniden kendi örneğimize dönersek, karşımıza şöylesi bir durum çıkıyor: Kürdistan'da meşru olmayan bir savaşın sahibi olan faşist Türk sömürgecileri ve işbirlikçileri, tarihin kanıtladığı bütün bu gerçekleri tersyüz ederek, kendi gerici ve haksız konumlarını meşrulaştırmak istiyorlar. Halkımızın yürüttüğü savaşa "yavuz hırsız misali", "terörizm", "katliam" diye saldırmaktalar. Bununla ulaşmak istedikleri amaç bellidir. Kürdistan Ulusal Kurtuluş Savaşını dünya ilerici insanlığından tecrit ederek, dışa açılamayan bir hareket düzeyine düşürerek vahşi katliamlarla boğmak istemektedirler. Bu çabalarını, ilerici insanlığın Kürdistan Ulusal Kurtuluş Mücadelesine desteklerinin arttığı bir döneme denk getirmesi bir tesadüf değildir.

Baştan beri Türk egemen sınıflarının Kürdistan gerçeğine yaklaşımları inkarcı oldu. Kürt gerçeğini bir türlü kabul etmediler. Bunu çok cılız bir şekilde bile olsa dile getirenler üzerine azgın bir terör ve katliamla saldırırarak, gerçeğin ağıza alınmasını bile engellemeye çalıştılar. TC'nin halkımız üzerinde uyguladığı azgın terör ve katliamlar bugün de varlığını devam ettirmektedir. Bu gerçeğe rağmen, faşist Türk sömürgecileri tarihi tersyüz ettikleri gibi, bugün yaşanan gerçekleri de tersyüz etmeye çalışmaktadırlar. Buna karşı tarihi ve güncel gerçekleri doğru bir temelde ortaya koyarak, ayaklarının üzerine oturtmak bizlere düşen bir görev olmaktadır.

Tarih Ne Diyor?

Tarihin tanıklığı en sağlam bir tanıklıktır. Tarihten gerçeklerin gizlenmesi günümüze kadar henüz başarılmış değildir. Biz de konumuza buradan, yani böyle bir tanığı konuşturarak başlamak istiyoruz. Çünkü; karşımızdaki güç sadece tarihin bazı gerçeklerini inkar etmekle kalmıyor, bunu tümden tersyüz ederek kendisine göre bir tanıklık yaratmak istiyor. Tabii bu

Türk egemeninin Pontus'ta yaptığı katliamlardan bir görüntü

çaba boş bir uğraştan başka bir anlama gelmiyor. Asılsız bir temelde oluşturulmuş ve gerçek dışı iddialara dayandırılan olaylar gerçek tanıklık karşısında ne kadar dayanabilir? Hava alan mumya gibi dağılmaktan kendisini kurtaramaz. Bu gerçek, bugün en canlı parıltıları ile ortaya çıkmakla da kalmamakta, kendisini bütün platformlarda kabul ettirmektedir de. Bu açıdan, tarihin Türk egemen sınıfları hakkında tuttuğu kayıtlara bir bakmakta yarar var.

Daha gerilere bile gitmeden, 19. yy sonuna bile baksak Türk egemen sınıflarının katliam dolu tarihi ile karşılaşırız. Sadece Kürt halkı, üzerinde değil, egemenliği altında tuttuğu bütün halklar üzerinde aynı vahşeti uygulamıştır. Türk egemen sınıflarının adları tarihe katliamlar ile birlikte geçmiştir. Bir başka ifade ile Türk egemenleri tarihe adlarını halklar üzerinde uyguladıkları talan, işgal ve istila ile birlikte yazdırmışlardır. Anadolu'ya göçtükten sonra da yaptıkları farklı bir şey olmamıştır.

Daha Anadolu'nun kapısından girer girmez kılıçlarını ele alarak an sırtında, yerleşik yaşama geçmiş olan toplumların üzerine saldırırlar. İslam maskesini de takmış olan Türk egemenleri 'kafire karşı gaza' diyerek, Klikya, Kapadokya vb. alanlarda soykırım düzeyine varan katliamlar gerçekleştirirler. Daha sonraki yıllarda Osmanlı İmparatorluğu kılıcı altında Türk egemenleri katliamlarını Avrupa'ya, Kafkaslara, Afrika ve Ortadoğu'ya kadar yaygınlaştırırlar. Yine, Türk egemenlerinin katliamları öyle bir boyuta ulaşmıştır ki, bunu kendi halkına karşı da uygulamaktan geri kalmamıştır. Şeyh Bedrettin, Celali ve Baba İshak isyanlarında onbinlerce Türkmen katledilmiştir.

Türk egemen sınıfları en büyük katliamlarını 19. yy sonlarında ve 20. yy başlarında gerçekleştirirler. Bilindiği gibi, bu dönemde uygulanan vahşetin boyutları bugün bile dile getirildiğinde büyük bir nefretle karşılanmaktadır. Balkan halkları, Rumlar, Ermeniler ve Kürtler üzerinde uygulanan katliamlar bir soykırım olarak geliştirilmiştir. Nitekim bu katliamlar neticesinde Anadolu Rum nüfusu ve Ermeniler topraklarından sürülerek yok edildiler.

Türk egemenlerinin halklar üzerinde uyguladığı yok etme planları iki aşamada uygulanmaktadır. Başlangıçta katliamlara yönelmekte, fiziki olarak ortadan kaldırmaya çalışmaktadır. Daha sonra ise planın ikinci aşaması olan sürgünleri ya da göç ettirmeyi gündeme getirmektedir. Şimdiye kadar uyguladığı bütün katliamlarda aynı yönteme başvurmuşlardır. Anadolu Rum ve Ermeni halkları büyük oranda katledilirken, geriye kalanların tamamına yakın bir çoğunluğu ise sürgün edilmiştir. Zaten birçoğu da katliamdan kurtulmak için çare olarak, toprağını terketmeyi bulmuştur.

Batı Anadolu Rumları, Pontus olarak adlandırılan Doğu Karadeniz halkı, Anadolu Ermenileri, Balkan halkları ve Kürtler üzerinde geliştirilen katliamlar 19. yy'ın son çeyreği ile 20. yy başlarına denk düşer. I. Dünya Savaşı öncesi ve sonrasında uygulananlar ise tam anlamıyla vahşet boyutuna ulaşır. Mesela, bu dönemde Ermeniler üzerinde uygulanan katliamlar neticesinde, Anadolu Ermenilerinden 1,5 milyonu katledilir. Yine aynı şekilde Pontus katliamında sayı 300.000'e çıkar. Batı Anadolu Rumlarında ise sayı yüzbinleri bulur, 1,5 milyon üzerinde Rum ise, Yunanistan'a kaçmak zorunda kalır. Kürtler üzerinde uygulanan katliamlar ise, bir dizi biçiminde devam eder. Önce Koçgiri'de daha sonra Palu-Genç-Hani, Ağrı, Zilan ve en son Dersim'de olmak üzere, bütün Kürdistan'da katliam yaşanır.

Kürdistan'da uygulanan katliamlar üzerinde durmadan önce kısaca diğer halklar üzerine uygulanan vahşete değinmek istiyoruz.

Türk İnkarcılığı Tarihi Gerçekleri Gizleyemez

Türk egemen sınıflarının tarihi gerçekleri çarpıtmak istemlerine ve hatta katliama kendilerinin maruz kaldığını söylemelerine rağmen, tarihi gerçekler bu iddiaları yalanlıyor. Onun katliamcı yüzünü bütün çıplaklığı ile gözönüne seriyor. Bunlardan bazı örnekleri buraya almak istiyoruz.

Batı Anadolu Rumları üzerinde uygulanan katliamı yaşayan bir tanığın anılarından aktarma ile alıntılarımıza başlayacağız. Dido Sotiriyu, **"Benden Selam Söyle Anadolu'ya"** adlı eserinde bu katliamları yaşamış canlı bir tanık olarak şu gerçekleri anlatır: *"Bir tek canlı bırakmadılar. Kiliseye doldurup hepsini yaktılar..."* (sayfa 104)

"Pehlivan'ın adamları ile Nureddin Paşanın askerleri bütün ev ve dükkanları talan etmekte, yakıp yıkmaktaydılar; henüz ölmemiş erkeklere işkence ediyor, papazları kiliselerde çarmıha geriyor, dayakta yarı ölü hale getirdikleri genç kız ve delikanlıları, mihrabın üzerine uzatıp, ırzlarına geçiyorlardı. Bir baştan öbür başa bütün şehirde, Türk bıçağı habire vuruyor, vuruyor, vuruyordu..." (sayfa 209)

"Veda edecek zamanımız bile kalmadı. Uzaklaşmasına baktım ardından... Manisa'ya gidiyorlardı... Ve orada, kırk bin savaş esirini, bir dere yatağına doldurup, mitralyözden geçirdiklerini, işittik çok geçmeden." (sayfa 218)

1921 yılında Pontus'ta gerçekleştirilen katliamların da bir tanığı vardır. Bu yıllarda Anadolu'da bulunan Frunze, Samsun'a giderken karşılaştığı vahşet manzarasını anılarında şöyle dile getirir: *"... Bu yol, tüm yaşantım boyunca hiç bir zaman belleğimden çıkmayacaktır. 30 verstlik yol boyunca aralıksız olarak cesetlerle karşılaştık hep... Çoğu zorbalıkların ve şiddetin izlerini taşıyorlardı"* (sayfa 31) 1916-23 yılları arasında doruğa ulaşan katliam karşısında Pontusların büyük çoğunluğu göç etmek zorunda kalır. Büyük bir kesimi de TC tarafından sürgüne gönderilir.

Yüzyılımızın en büyük dramı olarak adlandırılan Ermeni jenosidi ise, akıllara durgunluk verecek bir boyuttadır. Anadolu Ermenileri maruz kaldıkları jenosid (soykırım) sonunda, tarihten silinirler. Katliamdan kurtulanlar ise, Ermenistan'a, Suriye'ye, Lübnan'a ve Avrupa ülkelerine kaçarlar. Böylece Anadolu'da Ermeni nüfusu en az bir sayıya düşürülür. Kalanlar ise, Türk uluslaşmasının bir hammaddesi olarak kullanılmak istenir.

Ermeniler üzerindeki en büyük katliam 1915 yılında gerçekleştirilir. Tarihçilerin verdiği rakamlara göre 1,5 milyon Ermeni katledilir. Ermeniler üzerindeki katliam 19. yy'ın sonunda ağırlaşarak varlığını duyurdu. Ermenilerin bulunduğu her alanda katliamlar yürütülüyordu. İstanbul, Sason, Erzurum, Van, Muş, Maraş, Diyarbakır vb. kentlerde Ermeniler toplu olarak kılıçtan geçirildiler. 1915 yılına gelindiğinde, vahşet öyle bir boyuta ulaşmıştı ki, artık soykırım tamamlanmak üzereydi. Nitekim 1915 katliamı ile de bu süreç tamamlandı.

Abdulhamit döneminde (1876-1915) Ermeniler üzerinde uygulanan soykırım sonucu yüzbinlerce kişi katledilir. Bu dönemde, Sason yöresinde 10.000, İstanbul'da 5.500, Adana merkezinde 30.000, diğer illerde de yüzbinlerce insan katledilir. Bu rakamlar da gösteriyor ki, Türk egemenleri Ermenilerin katliamına çok önceden başlarlar ve 1915'le birlikte soykırımı tamamlarlar. Claude Renglet, **"40 Milyon Türk veya Vahşi Demokrasi"** adlı eserinde ilginç bir belgeye yer verir. O dönemin İçişleri Bakanı Talat Paşa'nın imzası ile Halep valiliğine gönderilen belgede şu görüşlere yer verilir:

"Halep Valiliğine

Daha önce Cemiyetin emri üzerine, bildirildiği gibi, hükümet Türkiye'de yaşayan tüm Ermenileri yok etmeyi karara bağlamıştır.

Bu karara karşı çıkanlar, hükümette yer alamazlar. Kadın, çocuk ve sakatlara bakmadan, yok etme araçları ne kadar trajik olursa olsun, vicdani duyguları dinlemeden, onların varlığına son verilmelidir. 15 Eylül 1915"

Ermeniler üzerinde uygulanan katliam öyle bir boyuta vardırılır ki, tek bir canlı tanığı bile bırakılmak istenmez: *"Anne ve babalarının maruz kaldığı terörü hatırlamayacak kadar küçük olan yetimler bakıma alınır. Öbürlerini karavanlarla gönderiniz"* Talat'ın 12 Aralık 1915 tarihli telgrafı. (Aktaran Gerhard Chaliland, Yves Ternan, Ermeni Katliamları) Bizzat, Talat Paşa'nın emri ile Türk egemen sınıflarının uyguladığı katliamı hatırlayacaklar yok edilmek istenir. Bunda bir hayli başarılı olmalarına rağmen, yine de küçümsenmeyecek sayıda bir tanık kendisini kurtarmayı başarır. Şimdi bu tanıklardan birinin anlattıklarına kulak verelim: *"O sıra Sivas'a bağlı olan Merzifon kazasında bulunan Dr. Aziz Bey'in bana anlattığına göre, Doktor, öldürülmek üzere bir Ermeni kafilesinin getirildiğini duyuyor. Ve kaymakama giderek olayı izlemek için izin istiyor ve gözlemlerini şöyle anlattı: 'Saltanat, gündeliği birer Osmanlı lirasına kasaplar tutmuştu. dört kasap gördüm ve her birinin elinde uzun saplı birer balta vardı. Ermeniler kapıda onar onar gruplara ayrılarak, birer birer kapıdan içeri sokuluyor. Kasap, Ermeniye 'boynunu uzat' diyor ve o uzatıyor, tıpkı bir koyun gibi kesiliyordu..."* (Ermeni kırımları, Faiz Elğiseyn, sayfa 28) Osmanlı İmparatorluğunda **"Ermeni Kırımları"** adlı kitapta ise katledilen Ermenilerin rakamları verilmekte: *"Abdulhamit döneminde 350.000, Jöntürkler döneminde ise 1.500.000 Ermeni öldürüldü. Kafkaslara ve Arap ülkelerine göçenlerin sayısı 800.000'dir"* denilmektedir.

Buraya kadar verdiğimiz örneklerde de görüldüğü gibi, Türk egemen sınıflarının tarih karşısındaki konumları bütün gerçeği ile ortaya konulmuştur. Ama Türk egemen sınıfları tarihin bütün bu gerçeklere rağmen, halklar üzerindeki katliamlarını inkar etmekte, hatta daha da ileri giderek kendilerinin katliama uğradığı yalanını hem de bütün dünya önünde ortaya atmaktadır. Burada arlanmaz bir sınıfın, kendi çürümüş yapısını biraz daha yaşatmak için içine

düştüğü aczi görmekle birlikte, aynı zamanda Türk egemenlerinin tarihi gerçeklerin dile getirilmesinden duydukları ürküntü de açığa çıkmaktadır. İlerici insanlığın Türk egemenlerinin katliamını ve vahşetini dile getirmesi karşısında içine girdikleri durum bunun açık belgesidir. Yine Avrupa Parlamentosu kararı karşısında çılgınlığa varan inkarcılıkları, gazetelerde bol bol "Ermenilerin Türkler üzerinde yaptığı katliamlar" dizileri başlatmaları hep bu korkunun yansımasıdır.

Tabii TC, bunları yaparken büyük bir utanmazlık içinde yürütmekte. Bütün dünyanın bildiği olayları hiç yaşanmamış gibi, inkar etmektedir. Örneğin en çok sözkonusu edilen 1915 yılındaki Ermeni soykırımı ve daha sonraki tarihlerdeki Kürt katliamları hiçbir şekilde kabul edilmiyor. Tarihin bu olaylara ilişkin yazdıkları ise Türk egemenleri tarafından büyük bir ikiyüzlülükle inkar edilmektedir. Böylesi bir örnek dünyanın bir başka yerinde yaşanmış mıdır, bilemiyoruz ama, Türk egemenlerinin istisna bir örnek oluşturduğu açık bir durum. Hatta öyle bir istisna ki, benzerlerini bile çok büyük oranda geride bırakan bir örneği oluşturmakta.

Türk egemenleri bütün inkarcılıklarına rağmen, bugün yakayı iyi ele vermişlerdir. Başta kendi halkı, yine katlettiği halklar ve dünya ilerici insanlığı yaptıklarının hesabını sormakta ve gerçeklerin bütün dünyaca bilinmesine büyük çaba harcamaktalar.

Bu konularda örneklerimizi daha da çoğaltabiliriz. Bu konuda yazılmış ciltler dolusu eser bulunmaktadır. Bütün bunları aktarmak, kuşkusuz yazımızın kapsamı açısından gereksiz bir şey olacaktır. Daha fazla ilgi duyan okurlarımız, bu konuda yazılan eserleri inceleyebilirler. Öyle sanıyoruz ki, aldığımız birkaç örnek, hem bu halklar ve hem de diğer halklar üzerinde uygulanan katliamın boyutunun anlaşılması bakımından yeterlidir.

Kürdistan Üzerinde Türk Egemenliği ve Sonuçları

Bu genel açıklamalardan sonra, daha özgül bir sorun olan Kürdistan'da Türk egemenliğinin gelişmesi, uyguladığı katliamlar ve buna karşı yükselen direnişin boyutları üzerinde durmak istiyoruz. Bizim esas olarak, üzerinde durmak istediğimiz konunun kendisi de budur.

Türk egemenliğinin gelişim tarihini kısaca özetlersek, XI. yy bunun başlangıcı olarak kabul edilir. Türk boyları, bu yıllarda Kürdistan üzerinde Anadolu'ya geçmek ister. Kürdistan'dan geçmek için İslamiyeti kullanırlar. Daha sonraları yine İslamiyete dayanarak Kürdistan üzerinde katliamlarını yürütürler. Kürt halkı, Türk egemenliğini hemen kabul etmez. Buna karşı çeşitli tarihlerde direniş geliştirir. Ama, bilindiği gibi bu isyanlar başarıya ulaşmaz. Her isyanın ezilmesi, ardından yeni bir katliam döneminin başlamasıdır.

Osmanlı İmparatorluğunun Kürdistan üzerinde yürüttüğü katliamlar, Abdulhamit ile birlikte büyük bir artış gösterir. Abdulhamit bir yandan kendi ordularını kullanırken, diğer yandan ise oluşturduğu Hamidiye Alayları ile katliamlarını gerçekleştirir. Hamidiye Alayları, Kürtlerden oluşturulur ve "iti ite kırdırma" politikasının bir gereği olarak Kürdistan halkına karşı kullanılır. Abdulhamit oluşturduğu bu birlikler vasıtası ile Kürdistan üzerinde egemenliğini sürdürmekle birlikte, aynı zamanda diğer halklar üzerinde de katliamlar geliştirir. Yine bu dönemde Kürdistan'da gelişen birçok isyan, Hamidiye Alaylarının kullanılması sonucu bastırıldı. Bu anlamda Osmanlı egemenliğinin devam etmesinde, esas rolü bu Hamidiye Alayları adındaki birlikler oynadılar. Bu birliklerin en belli başlı görevi Kürt halkı üzerinde terör ve katliamları uygulayarak, merkezi Osmanlı İmparatorluğunun egemenliğini güvence altına almaktı. Nitekim bu rollerini fazlası ile yerine getirdiler.

Daha sonraki yıllarda Kürdistan üzerinde sürdürülen Türk egemenliğinin niteliğinde bir değişiklik ortaya çıkmaz. İttihat ve Terakki döneminde daha da ağırlaşarak devam eder. I. Dünya Savaşı yılları ise, tam bir yıkım dönemi olur. İttihat ve Terakki'nin ideolojisi Pantürkizmdir. Bu ideolojiye göre, bütün dünya Türklüğünün birliği gerekiyordu. Anadolu, Kafkaslar ve Ortadoğu'nun bir kesimi bunun için yurt olarak düşünülüyordu. Bu, aynı zamanda yeni katliam ve sürgünlerin de gündeme gelmesi demekti. Çünkü, "Türk yurdu" haline getirilmek istenen bütün bu topraklarda Türk olmayan birçok halk da yaşıyordu. Ermeniler gibi gayri-müslüm ve Kürtler gibi İslam olan halklar da birer engeldi. İşte, bu engellerin her ne pahasına olursa olsun ortadan kaldırılması gerekiyordu. Türk egemenleri bu konuda Alman emperyalistlerinin desteğini de alarak işe girişirler. Diğer halkların yanısıra Kürtlere de sıra gelecektir. Nitekim öyle fazla bir zaman da geçmez. *"Genellikle bilinmeyen bir olay vardır ki, üzerinde söz etmeden geçemeyeceğiz. 1914-18 savaşı sırasında Kürdistan'ın Kürtlerin kitle halinde sürülmesi. Bu sürgünler Rus ilerlemesi karşısında tahliye kisvesi altında yapılıyor. Ve Kürtleri Türk köylerine dağıtarak geleneksel reislerinden koparak ulusal benliklerinden uzaklaştırmak amacını güdüyorlardı. Bu şekilde sürgüne gönderilen 700.000 kişi arasında, çoğu telef oldu. Sağ kalanlar yurtlarına döndüler."* (Bazil Nikitin, Kürtler, Cilt II, sayfa 37-38) Bazil Nikitin, İttihat ve Terakki hükümetinin Kürdistan üzerinde uyguladığı sürgün ve esas olarak soykırım politikasının bir bölümünü bu şekilde açıklıyor. I. Dünya Savaşını bir fırsat olarak bilen, Türk egemenleri Kürt halkını Türk uluslaşması içerisinde eritmeye kalkıştı. Yüzbinlerce Kürdü katletmesine rağmen, bu amacında başarılı olamadığı bugün daha iyi anlaşılmaktadır.

I. Dünya Savaşından Osmanlı İmparatorluğu ve müttefiki Almanya yenik çıkarlar. Böylece İttihat ve Terakki'nin Pantürkizm'de ifadesini bulan 'bütün dünya Türklerinin birliği' hayali de suya düşer. Türk egemen sınıfları dağılan imparatorluğun topraklarını ellerinde tutamayacaklarını anlayınca, en azından ordularının hakim olabileceği kadar bir toprak parçasını kaybetmemeye çalışırlar.. M. Kemal ise böyle bir ideoloji temelinde ortaya çıkar. Bunun savunduğu ise imparatorluğun parçalanan topraklarından ele geçirilen veya elde tutulan bölümü üzerinde bir Türk ulusu yaratmadır. Bu sınırları "Misak-ı Milli" olarak adlandıran kemalistler, kendi ellerine mümkün olduğu kadar geniş toprak parçası geçirmeye çalışırlar.

I. Dünya Savaşı sona erdiğinde imparatorluğun kalan toprakları, emperyalist güçler tarafından paylaşılır. M. Kemal iki halkın devleti sloganı ile Kürtleri de yanına alır. Fakat, Türk ulusal kurtuluş savaşının emperyalist güçlerin çekilmesi ile sona ermesi ardından M. Kemal Kürtlere verdiği bütün sözleri unutarak, sahtekar yüzünü ortaya çıkarır. İki halkın devleti yerine, Lozan'da emperyalist devletlere de onaylattığı "Misak-ı Milli" sınırları içinde "tek ulus, tek devlet" ilkesini uygular. Bu amacına ulaşmak için de, Kürtler üzerinde Türk uluslaşmasını veya asimilasyonu geliştirmeye çalışır. M. Kemal'in "Misak-ı Milli"sine göre çizilen sınırlar içerisinde Türk uluslaşmasını tamamlamak gerekiyordu.

Kemalistler, ekonomik olarak güçlü bir sömürgeci devlet olmadıklarından dolayı, başlangıçta Kürdistan'da geliştirdiği bu işgallere karşı isyanlar gelişir. Bu isyanlar modern bir temelde ve doğru bir önderlik altında gelişmediklerinden dolayı başarıya ulaşamaz. Palu-Genç-Hani, Ağrı, Zilan, Dersim gibi geniş çaplı isyanlar da ezilmekten kurtulamazlar. Bu isyanlar, bir yandan halkın askeri işgale, yabancı egemenliğe karşı direnişini temsil ederken, diğer yandan ise, aşiret reisi ve feodal beylerin çıkarlarının ileri sürülmesine tanık oldu. Zaten bu önderlik yenilginin hazırlanmasının başlıca sorumlusudur da. Ama kemalist ordu karşısında fazlaca yapacakları herhangi bir şeyleri de yoktu.

1940 yılına kadar Kürdistan, kemalistlerin fiziki olarak Kürt varlığını yok etme planı ile tam bir vahşet ortamına dönüşür. Yüzbinlerce insan katliamdan geçirilir, binlercesi de darağaçlarına çekilir. Bu yıllarda Kürdistan'da uygulanan vahşetin boyutu o derece korkutucu bir düzeye vardırılır ki, bugün bile aradan uzun yıllar geçmesine rağmen birçok insan o günlerin hatırlatılmasına bile tahammül edememektedir. Şeyh Sait isyanında, Ağrı'da, Zilan'da, Dersim'de kadın-çocuk, yaşlı-genç ayrımı yapılmadan yüzbinlerce Kürt kurşuna dizilir, sürgünlenir, ateşe atılır, uçurumlara yuvarlanır, tank altında ezilir vb. daha birçok uygulamaya maruz bırakılırlar.

Bu dönemde Kürdistan'da uygulanan zulüm üzerine birçok eser kaleme alınmıştır. Yine birçok yabancı tarihçi, Türk egemen sınıflarının uyguladığı bu vahşeti araştırmış ve bu konuda kapsamlı eserler yayınlamışlardır. İşte, bu eserlerin bazılarından aktarma yapalım:

Chris Kutschera, **"Le Mouvement National Kurde"** adlı eserinde şu görüşleri dile getiriyor: *"Yaklaşık 30.000 Türk askeri tarafından işgal edilen Kürdistan üzerinde o zamanlar baskı azımasızdı. Çoğunun "zaza" olduğu birçok Kürt, Diyarbakır'ın Şeyh Sait tarafından çembere alınması bittikten sonra yakalanmış, Türkler tarafından da ya şehrin surları dışında kurşuna dizildiler ya da şehir meydanında ipe çekildiler..."*

Kemalistleri en fazla uğraştıran ve bu nedenle kemalistlerin de en sert bir şekilde üzerine gidecekleri bölge Dersim'dir. M. Kemal, Türkiye Parlamentosunda yaptığı bir konuşmada "Dersim'i bir çıban başı" olarak niteleyecektir. Ne pahasına olursa olsun bu "çıban başını" ortadan kaldırmak için emir verir. 1935'te çıkarılan 'Tunceli kanunu' ile bugünkü genel valiye benzer bir şekilde, Dersim'e de vali ve komutan atanır. Bugün nasıl bölge valisinin yanında özel bir kolordu oluşturulup bunun başına bir komutan atanmışsa, Dersim'de de bu yıllarda bir vali ve bunun yanına da bir komutan atanır. Bunlar olağanüstü yetkilerle donatılırlar. Vali ve komutan bölge üzerinde "çıban başını" ortadan kaldırmak için, her türlü uygulamayı yürürlüğe koymada yetki sahibi kılınır. Sürgün, tutuklama, katliam vb.'lerine bunlar da karar verebiliyorlardı.

Dersim üzerine iki tenkil harekatı düzenlenir. Bu tenkil harekatlarının amacı "zararlı görülen unsurların" tümden ortadan kaldırılmasıdır. Hatta ikinci tenkil harekatı için özel bir "kılavuz kitap" bile çıkarılır. Bu kitapta, ev yakma, yıkma, silah toplama, kurşuna dizme gibi terör harekatlarının nasıl gerçekleştirileceği yer alır. Biz, bu harekatın sonuçlarını bugün daha iyi görüyoruz. Yüzbinlerce Kürt insanı kurşuna dizilerek toplu olarak katledilmesinin, sürülmesinin yanısıra, toprağından koparılarak sürgüne gönderilir. Geride çok az bir nüfus bırakılır. Trabzon'da bulunan İngiliz Konsolosu 27 Eylül 1938 tarihinde İngiltere'ye gönderdiği bir mektubunda Dersim'de yaşanan olaylar üzerine şunları yazar: *"... Kadınlar ve çocuklar dahil olmak üzere binlerce Kürt katledildi... Pek çok kişi de Fırat nehrine atıldı. Daha az kötü muameleye tabi tutulan bölgelerde yaşayan binlercesi ise malları, mülkleri ve hayvanları alıkonularak Orta Anadolu'nun çeşitli illerine yollandı."*

1940'lara kadar Kürdistan'daki isyanlar bastırıldığı gibi her isyandan sonra geliştirilen katliamlar ise, çok vahşi bir şekilde gerçekleştirilir. Zaten kemalistlerin bir amacı da Kürdistan'da böyle bir katliam gerçekleştirmektir. Bununla Kürt halkının bir daha isyana teşebbüs etmesinin bile önüne geçmeyi hesaplarlar. O dönemde katliamı yaşayanların hala bugün bile, büyük bir ürküntü ile bu olaylardan bahsetmelerinin temelinde yatan katliamların bu ürküntü verici boyutudur. Bu bakımdan kemalistler amaçlarına ulaşırlar. Terörün dehşeti de, işte burada kendisini açığa çıkarmaktadır. Buradaki terör olayını sadece fiziki bir imha olayı olarak ele almamak gerekir. Kemalist rejim öyle bir ortam yaratıyor ki, insanların kendi ailelerine, kültürlerine ve topraklarına sahip çıkması bile engellenmiştir. Hatta daha da korkutucu olanı, bu değerlere sahip çıkma cesareti kimsede bırakılmaz. İşte, Türk egemen sınıflarının bu dönemde Kürdistan üzerinde uyguladığı katliamların ulaştığı boyut budur. Sıradan bir terör olayı olmaktan çıkmış, fiziki olarak yok edilemeyen bir halkın yüreğine atılan korku tohumları ile onları canevinden vuracak olan, bir başka ulusun, yani Türk uluslaşmasının yeşertilmesi başarılmaya çalışılıyor. Bu oyunun en son belgesi, Dersim'dir.

Dersim'de de isyan ezildikten sonra, kemalistler bu korku tohumuna alabildiğine sarılırlar. Artık yapılması gereken tek bir şey kalmıştır, o da bunun üzerinde asimilasyonu geliştirmektir. İşte katliamın bir başka türlüsü de bu aşamada devreye girer. Kışla ve okullar, bu asimilasyonun en önde gelen araçlarıdır. En son isyanın liderleri de darağaçlarına götürülür. Geriye kalan çoğunluk, kemalistler için bulunmaz bir hammadde oluşturur. Kemalistler ise, bu kesimi adeta bir hamur gibi yoğurup, bunlardan yeni Türkler yaratmak ister. 1940'lar sonrasının Kürdistan'ında en yaygın olan kışla ve okullardır. Tabii, bu her iki kurumun amacı da bilinmektedir. Dersim ve diğer isyan merkezleri başta olmak üzere, Kürdistan'dan çocuklar ve gençler bu kurumlara doldurulur. Bu kurumlardan çıkan her çocuk Türk ulusunun bir parçası veya kemalizmin bir yaratması olarak, Kürt halkının başına yeni bir asimilasyon gücü olarak bela edilir.

Bütün tarih burda tersyüz edilir. Daha dün yaşanan katliamlardan, darağaçlarına çekilen isyancılardan bihaber yetiştirilen, bu yeni nesil tamamı ile bir Türk olduğuna inanır. Kürt tarihi ve Kürt diye bir gerçeklik yok edilmek istenir. Hala bugün de, Türk egemen sınıflarının sarıldığı "dağ Türkleri" uydurması da, bu dönemde icat edilir. Kısaca, Türk uluslaşmasını Kürdistan'da tamamlamak için Kürdistan'da her şey yapılır, bütün malzemeler hazırlanır. Bu malzemeler kemalistler tarafından adım adım işlenerek, Kürdistan'da yeni bir yapı yaratılmaya çalışılır. Çok zengin bir birikime sahip olan Kürt kültürü bile, Türk uluslaşmasının bir malzemesi haline getirilmek için kullanılmaya başlanır. Bütün dünyaya Türk kültürü olarak tanıtılır.

1970'lere doğru gelindiğinde bu yolda TC'nin hiç de küçümsenmeyecek bir mesafe aldığını görmekteyiz. Kendisi açısından Kürt sorununun bittiğine bütün dünyayı da buna inandırmaya çalışır. Dünyanın birçok bölgesinde ulusal kurtuluş hareketlerinin emperyalizmi sarstığı bir dönemde, Kürdistan suskunluk içindedir. İşte, bu durum TC'nin sorunu bitirdiğine dair kendisini inandırması için yeter de artardı bile.

Kürdistan'ın nasıl böyle bir sonuca geldiği sır olan bir durum değil. Olaylar ve yaşananlar çok açık. 20. yy başında Kürdistan üzerindeki Türk egemenliğinin uyguladığı katliam, soykırım, terör ve asimilasyonun ortaya çıkardığı sonuç budur. Bu sonucun değişmesi açık ki, Kürdistan'da yeni bir dirilişin veya uyanışın neticesinde olmuştur. Buna rağmen, günümüzde de TC, sık sık tarihini hatırlatarak, aynı düzeyde ve hatta fazlasını halkımıza yaşatmak istiyor. Terör ve katliam kılıcını son bir kez daha kuşanmış; çünkü bundan sonra fırsatı olup olmayacağı belli değil. Bu nedenle bazı iddiaları cevaplandırmak veya bunların altındaki gerçekleri ortaya çıkarmak için, güncel durumun da değerlendirilmesi gerekiyor. Ancak, güncel durumun kavranması ile, tarihe uzanan köprü üzerinde mutlaka birçok gerçeği kavrayarak görebiliriz. Nasıl ki, güncelin kavramak tarihi gerçeklerin kavranmasına bağlıysa, tersi de aynı şekilde birbirine bağlıdır.

Kürdistan üzerinde bugün en vahşi boyutlarda ve insanlığın yüzkarası olarak geliştirilmek istenen Türk egemenliğini iyi kavramak gerekiyor. Daha önce de vurguladığımız gibi bu, sadece günceli kavramakla mümkün olmaz. Çünkü, genelde Türk egemen sınıflarının durumunu, özelde de Kürdistan üzerindeki Türk sömürgeciliğinin gelişmesini kavramak, tarihi gerçeklerin sıkı sıkıya irdelenmesine bağlıdır. Bu nedenledir ki, Türk egemen sınıfları tarihlerini tersyüz etmek ve bugün vahşi yüzlerini gizlemek için büyük bir çaba sarfediyorlar. Bugün açık bir gerçek olarak ortaya çıkmıştır ki, dürüst, namuslu, halkların ezilmesine ve baskıya uğramasına karşı olan bir insan, Türk egemenlerini tanıdığında, bu sınıfın bir gün dahi yaşamasına tahammül edemez. Bu sadece tarihi gerçeklerle izah edilecek bir gerçek değildir. Türk egemenlerinin bugün gündemlerine aldıkları uygulamalar, tarihlerini öyle aratacak bir cinsten değildir. Hatta bugün daha da katliamcı, halk düşmanı bir yüze sahip olmuştur. Bu açıdan tarihi gerçeklere bağlı olarak güncel durumun da ayrıntılı bir izahını yapmak gerekiyor.

DEVAM EDECEK

PARTİ YAŞAMI – PARTİ MÜCADELESİ

Gerilla Günlüğü'nden...

Şehit Vahap ÇOLAK

GEÇEN SAYIDAN DEVAM

6.6.1987

Konumlandığımız yer, kalınca ve normal yükseklikte seyrek ağaçlarla örtülü geniş olmayan bir ormanlık alandır. Dik bir yamacın orta kesimleridir. Ortasında patika bir yol geçiyor. Gündüz yol alarak bir köyün üst tarafından geçmiştik. Konumlandığımız yerin alt tarafında da iki köy bulunmaktadır, fakat köyler fazla yakın değil.

Tüm arkadaşlar yeni bir çarpışmanın kaçınılmaz olacağını bekliyor ve hepimiz buna hazırız. Üç nöbetçinin dışında arkadaşların hepsi uyumuş durumda. Yaklaşık iki saat geçmişti ki, uyarıldım. Bir grup, patika yoldan konuşarak bize doğru ilerliyor. Yaklaşmalarını bekledik... Yedi köylü tek sıra halinde, ellerinde su bidonlarıyla dar patikadan bulunduğumuz yere doğru geliyorlar. Birden karşılarında bizi görünce şaşırdılar. Yanımıza oturttuk, silahsızdılar. Konuşmalarında, çarpışma yerine yakın bir noktada konumlanmış bir grup askere su taşıdıkları anlaşıldı. Biri yaşlı, iki orta yaşlı, dördü ise gençtiler. Akşama kadar yanımızda kalmaları gerekiyordu ve bunu kendilerine belirttik. Aşağıdaki her iki köyde de asker bulunduğunu söylediler. Bunlarla bir sorunumuzu daha çözümledik: Dün öğle saatlerinden bu yana hiçbir arkadaşımız su içmiş değil. Aşağı-yukarı 24 saat ediyor ki, bu 24 saatin en az 18-19 saati hareketli geçti. Susuzluk, özellikle yeni savaşçı adaylarını çok daha fazla etkilemektedir. Arkadaşların sanki hiç su sorunları yokmuşçasına devrimci bir sabır ve güçlü bir iradeyle durumu anlamalarına karşılık, yeni adaylar, sık sık "ne zaman suya kavuşacağız" diye sormaktaydılar. Köylülerle konuştuk. Yaşlı olanı iki arkadaşla birikte su almak üzere yolladık. Yaklaşık iki saat kadar sonra tümümüze yetecek kadar su getirildi. Savaşçı adaylarının sevinçlerine diyecek yoktu.

Helikopter gün boyu durmaksızın dolaşıyor. Köylüler çarpışmayı duymuş, fakat ayrıntılarını bilmiyorlar. G..'deki çarpışmanın da ayrıntıları hakkında bilgileri yok. Savunma pozisyonunda konumlanan arkadaşların durumu, sessizlik, dikkatlilik, helikopterlerin sürekli dolaşması zorunlu konuklarımızı heyecanlandırıyor. Yaşlı köylünün ilkel milliyetçilerle ilişkileri var. Kaçakçılık yapıyor. Geçmişte de bizim arkadaşlarla karşılaşmış. Anlaşılan iş yapabilen biri fakat güvensiz. Akşam yolculuk için hazırlık yapıldı. Yedi köylüden genç olan dördünü Askerlik Yasası uyarınca askere alacağız. Diğerleriyle de konuşularak kendilerine bazı görevler verilecek. Akşam haberlerini radyodan dinledik. Sömürgeci İçişleri Bakanı Yıldırım Akbulut'un açıklaması vardı. Çarpışma haberini her zamanki gibi çarpıtarak yansıttılar. Faşist Akbulut sıkılmadan "tüm rehinelerin kurtarıldığı"nı ilan ediyordu radyodan. Oysa yeni savaşçı adaylarının çoğu yanımızdaydı, diğerlerinin de "kurtarılması" gibi bir durumu yoktu. Çatışmanın geçtiği arazinin son derece sarp oluşu, o arada yaralanan arkadaşla ilgilenilmesi ve bir anlık dikkatsizlik adayların bizden kopmasına neden oldu İşin kötüsü erzakımızın büyük kesimi de bunlarla gitmesiydi. Erzakın bir kısmını sırt çantalarına yerleştirmememizin kötü sonucu, erzaksız kaldık. Aslında silahlı arkadaşların yükleri ağır olmasın diye bu yapıldı, fakat sonuçta iyi olmayan bir durumla karşı karşıya kaldık.

Çevremizde yoğun operasyonlar var, tüm köylerde asker konumlandırılmış olmalı. Yeni savaşçı adaylarımız hareketliliğimizi zayıflatıyor, birlik ağır ve hantal hareket ediyor. Bu nedenle düşmana karşı saldırıya geçemiyoruz, savunmada olmak bizi güç durumda bırakıyor. Duruma gecikmeden çözüm bulmalı... Dört genci de aldıktan sonra yola çıktık. Açlık ve uykusuzluktan dolayı fazla yol alamadık. Gece saat 02.00 sıralarında bir noktada konumlandık.

7.6.1987

Stratejik bir tepeye yakın ormanlık bir noktada konumlanmışız. Gün boyu düşman helikopterleri dolaştı. Savunma pozisyonunda bekliyoruz. Erzak sıkıntısı sürüyor, her arkadaşa birkaç lokma ekmek düştü ancak. Yaralı arkadaş yürüyüş sırasında kısmen zorlanmasına rağmen durumu iyidir. Çantamda böyle durumlar için sakladığım birazcık helva arkadaşın işine yaradı. Erzaksızlık, en çok da savaşçı adayı arkadaşlar açısından olumsuz etki yapıyor. Birliğe katılanların sayıları kabarık, hareketliliğimizi ağırlaştırdığından dolayı köylere inemiyoruz. Arkadaşlar G. C...'ye gitmemizin daha iyi olacağını belirttiler. Bırakacağımız insanlar yükümüzü hafifletir.

Yol hattımızı belirledikten sonra akşam yola çıktık. Bir süre sonra su kenarında mola verdiğimizde her arkadaş bir bardak oralet içti. Oralet bize hayli güç verdi. Bir çantanın altında kalan ufalmış, içinde makarna taneleri kalmış son ekmeğimizden her arkadaşa bir-iki lokma düştü. İki gündür tütünümüz de bitmiş durumda... Gece boyu yol yürüdük. Yol hattında, sömürgecilerin baskıları sonucu terkedilmiş bir eve rastladık. Evden bir miktar tütün ve yarım torba un aldık. Alıp almama konusunda bir süre tartışıldı; sonuçta, aldıklarımızın parasını başka bir zaman uğradığımızda ödemek üzere görüşbirliğine varıldı. G... köyüne kavuşmadan şafak attı. Köyün altından geçiyoruz. Üst tarafımızda, köyün hizasında bir grup düşman askeri göründü. Aynı anda helikopter üstümüzde dolaşmaya başladı. Afarof ile müdahaleye fırsat bulamadık, kaleşnikofla iki el ateş ettim. İndirme olanağı bulamadığından alanı terkederek uzaklaştı. Birlik bir saat içerisinde "sırat köprüsü"nü geçti. Çekilip uygun bir araziye konumlandık. Arkadaşların hepsi oldukça yorgun düşmüşlerdi. Noktaya son gücümüzü kullanarak, adeta olağanüstü bir iradeyle yürüyerek ulaşabildik.

8.6.1987

Gece, terkedilmiş evden aldığımız undan ekmek, yanımızda taşıdığımız mercimekten de çorba yaptık. Bir hafta oldu ilk kez yumuşak ekmek ve sulu bir yemeğin tadını çıkarıyoruz. Dinlenme esnasında arkadaşların yorgunluğundan da yararlanan dört adayımız grubu terketti. Arkadaşların yorgun olmalarına rağmen yer değiştirdik. Akşama doğru henüz çok genç yaşta olan biri geri döndü, diğer üçü uzaklaşmış. Oysa ilk aldığımızda saflara katılım teklifimizi itirazsız kabul etmişlerdi. Ve bu ana kadar da oldukça neşeli canlı görünüyorlardı.

Böylelikle bugüne kadar yanımıza aldığımız 36 kişiden 24'ü grubu terketti. Bundan erzak sıkıntısının, ağır yolculuğun, çarpışmaların ve bizim yaklaşımımızdaki yetersizliklerin önemli bir payı vardır. Fakat bu insanların aniden bağını kesip grubu terketmelerinin altında, çeşitli biçimlerde düşman politikası olabileceğini de hesaba katmak gerekir. Bu durumda sağlayacağı bilgi ile düşman, birliklerimize büyük zararlar verebilir. Özellikle gündüz saatlerindeki terkedişler, gerçekten tehlikeli oluyor. Her an düşman kuşatmasıyla karşı karşıya kalmak işten bile değil. Çarpışma insiyatifini düşmana kaptırmak ise bir gerilla birliği açısından ölüm demektir.

9.6.1987

Bugün yönetim ve birlik olarak faaliyetleri değerlendirdik. Bu kısa faaliyet sürecinde ortaya bir dizi hata ve yetersizliklerin çıktığı görüldü. Bunlara yönelik ayrıntılı ve

yoğun eleştiriler oldu. Her şeyden önce önümüze koyduğumuz planı gerçekleştiremedik ve plan hedefine ulaşamadık. G...'de çıkan çatışmadan dolayı, üs alanına doğru izleyeceğimiz hat tutuldu, bu nedenle hattımızı değiştirmek zorunda kaldık. Kalabalık sayıda savaşçı adayı çekmemiz harekatımızı ağırlaştırdı. Buna, düşmanın aldığı önlemler ve çıkan çatışmalar da eklenince, esas üs alanımıza ulaşamadık. Bundan dolayı savaşçı adayı çekmenin yanında, bazı çete odaklarını dağıtma, erzak depolama ve düşman güçlerine yönelik saldırı görevlerini yerine getiremedik. Bu süre içerisinde hareket tarzında, kitle ilişkilerinde, çarpışma anlarında, arkadaşlar arasındaki ilişkilerde, katılan savaşçı adaylarına karşı tutumda bazı hata ve yetersizlikler oldu. Hareket tarzı konusunda; yürüyüş, konaklama yerlerinin tespiti, köylere giriş-çıkış ve konaklama yerlerine zamanında ulaşmama noktaları eleştirildi. Yine kitle ilişkilerine yönelik eleştiriler oldu. Çarpışma anlarında, zaman zaman uygun konumlanmama, kuralsız geri çekilmeler, savunma pozisyonunda eksik kalma, emirlere tam uymama gibi yönler eleştirildi. Arkadaşlar arası ilişkilerde yer yer görülen kaba, tepkici, kırıcı, sert tutum ve davranışlar eleştirildi. Savaşçı adayları konusunda; terkedişleri engellemek için yeterince duyarlılık göstermeme, ilişkilerde çekici olmama, eğitici yaklaşmama hususları eleştiriye tabi tutuldu. Komuta merkezinde de, insiyatifsizlik, baskıcı tutumlar eleştirildi. Yapılan eleştiriler detaylı ve kapsamlıydı.

Sömürgeci güçler bölgeye oldukça kabarık güç yığmış durumdadır. Askeri güçler bölgedeki her yerleşim yeri ve stratejik noktalara konumlandırılmıştır. Özel birlik olarak adlandırılan bazı güçler her an hazır tutulmakta ve helikopterlerle istenen noktalara ulaştırılmaktadır. Ajan ve milis örgütlenmesine hız verilmiş, kış boyu çalışmalarıyla çok sayıda insan -ve çoğu da gönülsüz- bu ilişkiler içerisine alınmışlardır. İmha, tutuklama ve sürgünün dışında, halka yaşam yolu olarak milisleşme dayatılmıştır... Ortaya çıkan duruma bakılırsa, özellikle sömürgeci düşmanın sosyal dayanağı durumunda bulunan işbirlikçi güçleri temizlemek gerekiyor. Bununla beraber değişik hedefleri vurmak ve değişik görevleri yerine getirmek de mümkün olacaktır. Fakat erzak sorunu öncelikle çözümlenmelidir. Tüm bu çalışmaları üs alanda merkezileştirip çevreye yaymak Parti taktiği açısından da zorunludur.

(...)

21.6.1987

Bugüne kadar bir geri çekilme süreci yaşadık. Bunun nedenleri daha önce de izah edildiği gibi, hatalı çalışma tarzıydı. Faaliyetlerimizin dayanağı olacak ön hazırlıklar yapılmadan belli bir pratik eylemlilik sürecine girmemiz çalışmaları güçleştirdi. Yeni kattığımız insanların sorunlarının kabarık oluşu yükümüzü ağırlaştırdı, birliği hantallaştırdı ve savunmaya itti. Geri çekilme süreci içerisinde bazı hazırlıklar ve yeni bazı düzenlemeler yapılarak birliğe aktif hareket yeteneği kazandırıldı; ve ancak bugün yeniden harekete geçiyoruz. Yapılan planlamada asgari oranda erzak sorununun çözümünü esas almaktadır.

Daha iç kesimlere gidecek bir grup arkadaşla beraber ... çayını geçtik. Tarlada karşılaştığımız üç kişilik bir aile ekibiyle ilişki kuruldu, bazı bilgiler sağlandı. Tanımadığımız insanlardı, fakat oldukça alçakgönüllü ve olumlu davrandılar bize. Bir saat kadar beklememiz durumunda bize bol miktarda erzak temin edeceklerini söylediler. Erzak ihtiyacımız olmasına rağmen, zaman kaybına yol açacağından dolayı beklemeyi reddettik ve oradan ayrılarak yolumuza devam ettik. Sabaha doğru hedefimize ulaştık. Açlıktan daha çok susuzluk arkadaşları zor durumda bırakmıştı. İçimizde en dinç olan S... arkadaştı, ya da öyle görünüyordu. Bazı yeni arkadaşlar susuzluktan oldukça etkilenmiş durumda. Ben bu yolu 1983'te de geçmiştim. Yaklaşık 6-7 saat durmadan yokuş çıkılıyor ve yol boyunca su hiç yoktur. 1983'teki yolculuğumuzda, sonradan Bingöl'de şehit düşen Süleyman (İmam Hüseyin BİLGİN) arkadaş susuzluktan baygınlık geçirmişti.

Yolun üst tarafında beş köy ve bir karakol bulunmaktadır. Köylerde çeteler örgütlendirilmiş. Arazi elverişli, fakat çobanlar geniş bir alanda dolaşıyorlar. Konakladığımız nokta kayalık ve ormanlıktır. Günü tedbirli geçirmek gerekiyordu.

22.6.1987

Hepimiz gece boyu süren yolculuğun yorgunluğunu gündüz çıkardık...

TRT haberlerinde, Mardin'den eylem haberi var. Düşman radyosu, gerilla birliklerimizin gerçekleştirdiği köy baskınında 31 kişinin öldürüldüğü haberini verdi. İşbirlikçi-hain güçlere vurulan bu önemli darbe tüm arkadaşlar tarafından büyük bir coşku ve sevinçle karşılanırken, aynı zamanda "sabırsızlığımız" da artmaktaydı.

Çevremizde çoban, kadın, çocuk, horoz sesleri geliyor. Bir grup arkadaş yerleşim yerinin keşfine çıktı. Seslerin geldiği yönde köy yok, zomlar olabilir. Horozun sesi yerleşim yerinin olduğunu kanıtlıyor. Yaklaşık iki saat geçmesine rağmen, keşifçi grup yerleşim yerini bulamadı. "Çevremizde yerleşim yeri yoktur" sözleri üzerine bazı şakalaşmalar oldu. Horoz, yerleşim yerinin varlığını gösteren kuvvetli bir kanıttı. Yeni bir grup daha keşfe çıktık. Yolda, geçmekte olan bir kadın ve bir erkekle karşılaştık. İkisi de katırlara binmişti. Kadın yaşlı, fakat her halinden ve konuşmalarından otoriter bir kadın olduğu anlaşılıyordu. Konuşmalarımızın çoğu kadınla geçti. Kadın, zomların bulunduğu noktayı tarif etti; dağın eteğinde kuytu bir yerdeydi. Hain Mehmet Sati'in akrabalarından oluşan iki ailelik bir zomdur. Kendilerine ait silahları var ve açıkta dolaştırıyorlar. Alt tarafımızda kurşun sıkanlar onların çocuklarıymış.

Devamı 23. sayfada

3. KONGRE GERÇEĞİNİ DOĞRU KAVRAYALIM VE UYGULAYALIM

PKK Genel Sekreteri Abdullah ÖCALAN Yoldaşın

III. KONGRE KAPANIŞ KONUŞMASI

Partimizin III. zirvesi şüphesiz adına yakışır bir zirve oluyor. Gerek ulusal direniş tarihinde, gerek Partimizin direniş tarihinde bu Kongremizin işgal ettiği yer, her zaman güçlü bir biçimde anlam bulacak, anılacaktır.

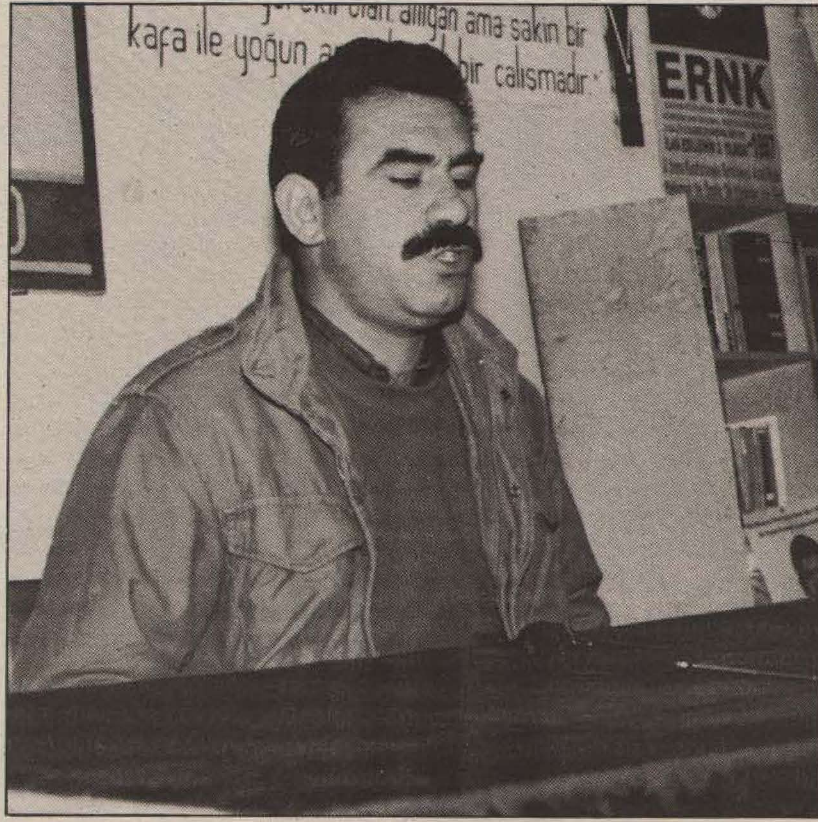
Tarihsel ve güncel anlam içinde bakmaya çalışırsak; derin toplumsal ve tarihsel sorunlarımız ilk defa böylesi bir atmosfer içinde tartışılma imkanı bulmuştur. Özellikle kördüğümümüzün sınıfsal çözümlenmesi yetkince yapılmıştır. Bugüne kadar her arkadaş kendisini düğümlendirdikçe düğümlendirdi ve bugün bu düğümler önemli oranda parçalandı. Ve fiziki diye yapıştığımız birçok şeyin kusur olduğu ortaya çıktı. Bunu ayrıca kanıtlamaya gerek yok. Fakat gerçekten bu bileşimde bile dile getirilen ve çözümlenen olayların çok derin bir tarihi ve toplumsal zemininin olduğu anlaşılıyor. **Burada çözülen kişi değil, sınıf; bir an değil, tarihtir.** Ve küçük bir toplulukta; burada gerçekleşen, toplumda gerçekleşenin ön habercisidir. Siz ne kadar dar ele alırsanız alın, tarihi ve geleceğe yönelik anlamından kopararak veya kavrayış düzeyimiz bunu ne kadar böyle ele alırsa alsın, bu platformun ısrarlı takipçileri, kararın ısrarlı uygulayıcıları tarihin gerçek hükmünün böyle olacağını görebilir. Gerçekten, tarihsel gelişmemizde sürekli çağdışılık, sürekli içe kapanma, kararma ve ziftlenme yaşanmıştır. Bu ne anlama gelir? Bu, açımlanmama, çözümlenmeme, toplanmama, konuşmama, tartışmama, birleşmeme anlamına gelir. İşte bu toplantı bütün bunlara bir darbe durumundadır. Yıllardan beri hazırlayageldiğimiz faaliyetlerimiz, ilk iki genel toplantımızdan, Kongremizden daha fazla bizi konuşturdu, konuşma isteğini yarattı. Somut sorunlara dokundu. Bu sefer fazla ürkeklik, endişeler de kalmadı. İlk Kongredeki durumumuzu düşünüyorum; ben yüzde doksanbeş konuştum veya meselelere değinildi, diğerleri bir kapalı kutu gibi kaldılar. Ya da çok dar bir görevcilik biçiminde işleri anlayıp uyguladılar. O zamanlarki korkumu, endişemi düşünüyorum. Kendimize Parti adını taktık ama acaba yürüyebilecek miyiz, acaba fiyasko kapımızı çalmayacak mı? Yıllarca süren bu endişeyle, bu çekingenlikle hareket ettik. Atılan bu adım yerini bulur mu, bulmaz mı? Örgütsel bunalım, kişilerin çekilmesi, görevlere gelmemesi vb. bir sürü şey yaşadık. Daha sonraki Kongremizin hazırlanmasında yine bir ürkeklik, endişe yaşadık. Partiye hor bakanlar, Partiyi daha yola düşmeden arkadan hançerlemek isteyenler, Partinin yüzeyde dostları ve Parti hainleri yığınla dayatmalarda bulundular. Bu platform, adeta tarihimizin özgürlük atılımıyla ihanetçi dönüşümünün içiçe yaşadığı bir dönemdi. Bu konuda sadece ikircıklık değil, işlerin sabote edilebileceğine dair de sezintiler ve endişeler vardı. Ama yine de geleceğe duyulan büyük güven, buna sonsuz bir enerjiyle bağlılık ve işleri yürütüş tarzımızla ülkeye yönelebildik. Aynı durumun bazılarınca ülkede devam ettirilmesi; ülke dışında arkadan geriye çekme çabaları, zindanlarda da geriye çekme çabaları, bunlarla kıyasıya bir mücadele ve büyük kayıplar karşısında büyük zaferlerin yaşandığı büyük Parti yaşamı 4 yıl boyunca sürdürüldü. Bu gerçekten de çok büyük tarihi olay ve gelişmelerle geçen 4 yıl oldu. Sorunları çok daha iyi tarihin gündemine getirmiş, çağdaş ulusların gündemine getirmiş olarak bu yılları geride bırakıyoruz.

I. Kongredeki hedefimizi hatırlıyoruz. Dağlara bazı silahlı adamları çıkarırsak, biraz gerillaya benzerse, amacımıza ulaşmışız demektir diyorduk. Siverek ve diğer bazı bölgelerdeki gelişmeler bunu kısmen kanıtladı.

'82'de yaptığımız Kongreden biz, silahlı propaganda birliklerinin oluşturulmasını ve ülkenin her tarafına gönderilmesini önümüze görev olarak koyduk. Bu da tam olmasa da önemli oranda başarıldı. Metin ve belgelerde de bunlar var.

Şimdi ise geniş kararlar aldık ve geniş bir plan çizdik, önümüzdeki dönem için şuna çok iyi inanıyoruz ki, geçmişin verdiği güçle bu planlarımızı da hayata geçirebileceğiz. Eğer biz gerçekten bu konuda bir militanlık ruhu sergilersek; o Sovyetler Birliği'nde bazı beş yıllık planların 4 yılda hayata geçirilmesine benzer şekilde biz de 4 yıllık planlamayı 3 yılda hayata geçirebiliriz. Ve bu rakamları bazen de ikiye katlayabiliriz. Bunlar, günümüzün sağlam militan devrimci ölçülerine göre ulaşılabilecek şeylerdir. Kaldı ki biz bu rakamları rastgele seçmedik. En azından böyle genel bir tecrübenin ışığında yaptık. İnsanın genişleme kapasitesi sınırsızdır. Kongremizin bu konudaki tartışmaları zengin içerikli, çözümleme gücü yüksektir. Dikkat edilirse ilk dönemlerdeki endişeli, ikircikli veya kuşkulu vaziyetler fazla yok. Mevcut çözümlemeler bu konuda önemli oranda doyurucu oldu. Eksik kalınan yerde de kişilikler artık 'bu kadarız veya zenginliğimiz bu kadardı, verdiğimiz bu kadardır' dedi. Biz inanıyoruz ki, insan gerçekten çok zengin bir varlık olabilir. Arkadaşlar zenginleşsinler dedik. Tarihi açıdan böyle olduğu gibi, yakın Parti tarihi açısından da böyledir. Hem genel, hem toplumsal gelişmemizde, halkın genel tarihinde bu toplantının yeri önemlidir. Meseleler sosyal-siyasal bağlantılarıyla önemli oranda aşılmıştır.

Parti tarihimiz, şimdi iyi düzenlenmiş bir tarih olduğunu kanıtlıyor. Biz fazla biçimselliğe düşmeden, biçim ile muhtevanın içiçe gelişmesinin en anlamlısını sağlamaya çalıştık. Bu ise iyi bir devrimci parti olabileceğimizi kanıtlamaktadır. Bu dosta ve düşmana da kanıtlanmıştır. Bu gelişmeleri bilirse sağlam bağımlılığımız, tarihsel akışın nasıl olduğuna dair sağlam inancımızı ve insana güvenilebileceğini esas almamızı ortaya çıkardı. Onun içinde emperyalistler nasıl ortaya çıktı? Gerçekten tarihin görkemli oluşundan habersiz olanlar, önceliğin verilmesi gereken şeyleri bir tarafa bırakanlar, kendi küçük dar dünyasına hapsolup kalanlar, küçük meseleleri kendileri için boş mesele yapanlar, kurtarmak istedikleri şeyin ne olduğunu bile kestiremeyenler, hem kendilerini kafa karışıklığı içinde tuttular, hem de bizleri hakkımız olmadığı halde zayıflattılar. Ayak attılar, çelme taktılar, rahatsız ettiler. Ama genel akışı değiştirecek güçte olmadıkları ortaya çıktı. Böyle yapmasalardı hem kendileri yücelir, hem biz çok daha gelişirdik. Fakat gelenekler bazen çok katıdır, inatçıdır. İnsandaki gelişme, yenileşme isteği kadar, güncel kalma, geriyi sürekli yaşama isteği de o kadar kuvvetli oluyor. Bunun için devrimci dayatıcılığın kuvvetli olması, yenileme isteğinin ve çabasının güçlü olması gerekiyor. Parti bu konuda örnek olabilecek şeyler sergiledi. Özellikle direniş şehitlerinin bu konudaki sözü kesin bir söz olmasını bildi. Yine zindan direnişçiliği böylesine bir olay olduğunu kanıtladı. Ülke içi direnişçilik bu konuda esas alınabilecek yaşamın ne olduğunu, hangi çalışmanın temel alınabileceğini kanıtladı. Bizi bağlayan, kendine çeken, esas alınmalarına zorlayan nedenler bunlardır. Ve bu Kongre, bütün bunların bileşkesi olarak doğdu. Yakın çağdaki ve güncel gelişmelerle veya bölgedeki gelişmelerle kıyaslarsak, bu bağlam içinde anlamını vermeye çalışırsak ve eğer Kongre hattı ısrarla özümsenir ve yürütülürse görülecektir ki, karınca-kararınca da olsa bir örneği ve benzerini 1902-1903'te Rus devrimcileri de yaşadılar. Onlar da üç kongre yaptılar ve ardından 1905 Devrimi çıktı. Olduğu gibi benzerlik demeyeceğiz ama bizde de yakın benzer durum yaşanıyor. Onların kuruluş kongresi 10 kişiden ibaretti, bizimki ise 20 kişi kadardı. Onlar daha toplantıyı dağıtmadan hepsi yakalandı, biz 20 kişilik katılımla epey iş yaptık. Tabii Rusya koşulları daha fazla devrimci, sınıf mücadelesi daha gelişkindi. Bizimki ise bize göre öyleydi. 1978-79-80 dönemi öyle geçti. Onların 1902 Kongresi mültecilik ya da yurtdışı koşullarında yapıldı; bizimki de öyle oldu. Onlar, o kongrede bir yığın bölünme ve çatışmayı yaşadılar, bizimki de bir anlamda öyle oldu. Daha sonra Londra Kongresini yaptılar. Bu kongre çok daha ciddi gelişmelere ve Bolşeviklerin hakimiyetine yol açtı. Şimdi, bizim de bu Kongremizde önemli bir Bolşevikleşmenin gerçekleştiğini söyleyebiliriz. Bizde öyle açık sınıfların sözcülüğü biçiminde bir çatışma olmadı, fakat bireysel özellikler ve kişilerin kendilerinde yürüttükleri bireysel savaşçılık da aslında ona benzer ve hatta bazen onu da aşan bir çatışma, bir ideolojik tartışmayı yaşadık. Buna tartışma diyoruz. Bu tartışmada Marksizm-Leninizm başarı kazandı, küçük-burjuva eğilimler veya belirtiler ise boşa çıkarıldı. Onların başarı kazanması için bizim dayattığımız platformun başarısızlığa uğraması gerekirdi, yani birçok alanda tasfiyecilikle sonuçlanan pratik platformun egemen olması gerekiyordu ki, Bolşevikleşme tarzından biraz uzaklaşalım. Ama toparlayıcı olan, gelişmeleri daha çok garantiye alan bu platform, Partinin bütünlüğünü sağlayabildi. Küçük-burjuva eğilim ve belirtileri önemli oranda tasfiye etti, önünü çok önemli kararlarla açtı, irade gücüne dönüştürdü. Geliştirilen bir planlamayla nelerin yapılabileceğini en iyi bir biçimde netleştirdi. Bütün bunları, sağlayan koşullar, imkanlar zemininde yürütüyoruz. Bunlar da küçümsenecek şeyler değildir. Bu anlamda Partimizin bu Kongresi uluslararası örneklere yaraşır biçimde bir kongre olma özelliğine sahiptir diyebiliriz. Genelde bilimsel sosyalizmin ölçülerine en yakın kongrelerden birisi olmaya adaydır. Gerek toplumsal tarihimizde ve gerekse Partinin gelişim tarihinde böyle olduğu gibi, çağsal gelişme içinde de modern ve en devrimci bilimin kılavuzluğunda geliştirilen ve sonuç alınabilen bir kongre olabilmiştir.

Kongremizin bölgemiz açısından ifade ettiği role gelince; gerçekten bölgemiz için de anlamı büyüktür. Nitekim bu Kongrenin gerçekleştiği alanın özelliklerini düşünürsek, bu bölgenin sorunlarını derinliğine duyar ve onun üzerinde etkilerini gittikçe daha fazla yayan bir özelliğe sahibiz. Bölgenin en önemli özelliği, gittikçe daha fazla halk direnişlerine yol açması ve halkçı yönü ağır basan gelişmelerin yaşanmasıdır. Bu zeminde birçok halk gücü doğuyor, gelişiyor ve bu faaliyetlerimiz bunlarla ilişki içinde gelişiyor. Bölge ile bağlantılarımız ve bölgesel gelişmeler içindeki yerimiz şimdiden bellidir ve kanıtlanmıştır. buna bir örnek verecek olursak; Vietnam İşçi Partisi'nin Hindi-Çini için ifade ettiği anlam vardır. Ve daha sonra bunun zaferle sonuçlandığı bilinmektedir. Biz de bu Kongremizi sadece Kürdistan için değil; en başta Türkiye devrimi için ve en yakın yedeklikler olarak İran, Irak ve Suriye sahasındaki halk iktidarlarının gelişimi açısından küçümsenmeyecek bir platform olarak geliştirebiliriz. Veya Kongremizin bizzatihi böyle olan anlamını, güncel pratik çabalarımızla birlikte bir inşa çabası biçiminde tamamlayabiliriz ve öyle de olmalıdır. Çünkü Ortadoğu halklarının kurtuluşu biraz da birleşik çabalarla mümkün olacaktır. Dikkat edilirse başta ortaya çıkışımız, Türkiye halkının kurtuluşuyla birlikteliğimizin nasıl içiçe gelişebileceğini gösterdiği gibi şu son 8 yılık faaliyetlerimiz de Ortadoğu halklarının direniş hareketleriyle ve kurtuluşlarıyla halkımızın kurtuluşunun nasıl içiçe gelişeceğini açıkça ortaya koymuştur. Buradan çıkan sonuç; her zamankinden daha fazla bunu önümüzdeki döneme yayabileceğimiz, başta Türkiye olmak üzere Ortadoğu'nun diğer ülkelerine Kongremizin uluslararası enternasyonalist özünü yayabileceğimiz, yaymamız ve önemli rolünü oynatmamız gerektiğidir.

Önemi ve rolü böyle anlaşılması gereken bu Kongreyi hayata geçirmek, bu bileşime hangi hazırlık veya hazırlıksızlıkla gelmiş olursak olalım, bunu görmüş, yaşamış, en dar ve en zor koşullarda bunu biraz becermiş kişiler olarak birinci dereceden sorumluyuz. Sizler, bu konudaki sorumluluklarınızı tartışınız ve Kongrenin büyüklüğüne karşın biraz da küçük kaldığınızı ortaya koydunuz. Zaten bu kaçınılmaz biçimde böyle olacaktı, diğerleri de böyleydi aslında. Kongrelerimizin ideolojik-siyasal ve tarihsel anlamı ve güncel anlamının büyüklüğü yanında kadrolarımızın hep küçük kalma olayı yaşanıyor bizde. Bu, eskiye oranla o kadar değil; belki mesafe katedilmiştir, ama yine de böyledir. O halde bize düşen bir görev de, Kongre seviyesini, platformunu bugün yüzde beş anlıyorsak, bunu yüzde yüze tırmandırmaktır. Tartıştık; özeleştiriler verildi, en son söz de verildi. O halde bu sözlerin iyi bir eri olacağınıza inanıyoruz.

Bu toplantının hazırlanmasında, yürütülmesinde ve sonuçlandırılmasında kendi rolümü koydum. Yürütülen ikili, çok yönlü toplantı ve tartışmalarla bugüne kadar getirdik. Bu, aynı zamanda Partimizin hem fiili, hem resmi gelişim hattı olarak çıkıyor. Çok zor sorunlarla karşılaşma temelinde de gelişse bu böyledir. Bireyler, kendi isteklerine göre değil, koşulların gelişimini, durumunu gözönüne alarak görevlerini başarmaya çalışırlar. Bizim bu konuda, gelişmelerde, Partimizin darboğaza, direniş hareketimizin kritik bir ana düşmesinden duyduğumuz endişe büyüktür. Birçok kişiye ilişkin olsun, bir bütün olarak hareketin durumuna ilişkin olsun, endişeler taşımaktayız. Bulunduğumuz alan için, her ne kadar ortak anti-emperyalist savaşım alanı diyorsak da biz misafir olma statüsündeyiz ve epey zorlamalarla biraz dostluk sınırlarını —veya en azından günümüzde geçerli olan dostluk sınırlarını— zorlayarak yer açmaya çalıştık. 8 yıl dışarıda hareketimizin hazırlanması için çalıştık. Bu, ağır koşullarımız ve ağır gelişmemiz yüzünden biraz da kaçınılmaz oldu. Yine 8 yıl da içerde —ülkede— yaşadık. Yani orada da temel olan Kuruluş Kongremizi, kongre benzeri toplantılarımızı yaptık. 1977'de,

'78'de böyle toplantılarımız oldu. Orada da karar gücü yüksek ama o zaman tam karara varamadan dağılan toplantılarımız oldu. Kararların anlamını bilmeden yapılan toplantılarımız da oldu. Örnek alınması gereken çok şeyler var bu konularda. Bunları zaman zaman izah ettik. Başlangıçtaki küçük bir atılım, küçük birkaç düşünce sözcüğünden hareketle bugün, uluslararası alanda bile sayılır bir güç konumuna ulaşılabiliyormuş. Ne paramız, ne şöhretimiz, ne adımız, ne de sanımız vardı. Doğru düşünce, doğru çalışma, inatçı bir çalışma sonuç yaratıyor. Zorlukları, anlayışsızlıkları, manevi düzeyde, objektif ve subjektif düzeyde her şeyi bugünkünden daha çok yaşadık. İlk çıkış, her zaman son zafer anından daha zordur. Belki sorunlar o zaman yeterince bilince çıkmamıştı ama eğer iyi bir çıkışsa sonuç alınabiliyor. Bunu, ilk çıkışımızdaki durumumuzu izah için söylüyorum. Hepiniz yeniden doğuştan bahsettiniz, yenilenmekten bahsettiniz... Partimizin gelişim tarihi bu konuda çok zengin. Her atılım, her yeni dönem başlı başına bir çıkıştır. Neleri yaratabileceğine dair çok zengin özellikleri vardır. Sunduğu örnekler çok zengindir. Her anımızın bir atılım biçiminde geçtiğini söyleyebilirim. Bu konuda eksik düşünüyor ve düşüncenizi bu noktaya kadar yayamıyorsunuz belki, —ki niye gelişemediğimizi biraz da burada aramak gerekiyor— siz, geçmiş yaşamınızı bir savaş yaşamı gibi değerlendirmiyorsunuz veya bugüne gelişinizi, nokta nokta halindeki anları bir savaşım biçimi olarak görmüyorsunuz. Yani, savaşıyorsunuz ama savaşın bilimine ulaşamıyorsunuz. Ulaştığınız zaman da geç ulaşıyorsunuz. Ve bu geliştirici olmuyor; güncel kişiliğimizi oluşturan, ileri iten bir kuvvet haline gelemiyor. Bu ise, tabii ki, kişiliğin oluşumunda yanlış tarzı seçtiğimiz için böyledir. Yoksa bu isteyerek böyle olmuyor. Hepiniz büyümek istiyorsunuz, fakat büyümenin yöntem ve tekniklerini iyi seçmeyi ihmal ediyorsunuz. Böyle bir yapıyla kazanamazsınız, tarihin emrettiği değerleri fazla yaratamazsınız diyorum. Ben öyle yapmadım. Siz, aslında çok cesursunuz, fedakarlık da ediyorsunuz ama bunu gerektiği gibi kullanamıyorsunuz. Bu elinizdeki suyu toptan dökmeye benziyor. Kendinizi bütünüyle koşullara göre hazırlamalısınız. Doğada, yaşamda bile buna verilecek çok örnek vardır. Av avlarken, yılana bakın, kurbağaya bakın dağdaki buna benzer birçok olaya bakın. Taşarken, akarken, yürürken bazı özelliklerle yapılır tüm bunlar. Yine insanoğlunun bütün önemli eylem alanlarına bakın, belli birikimler, taşma noktaları, sıçrama noktaları var. Her şey kuralına göre oluyor. Şimdi kafamız karışık diye, altüst olmuş bir toplumdan geliyoruz diye biz, bu temel gerçeklerle oynayamayız. Akıllı olmak gerekir. Akıllı eylemin adamları olmak mümkündür. Doğduğunuz, yetiştiğiniz koşullar ne olursa olsun, biz devrimciyiz; devrimciler özgürce karar vermesini bilen adamlardır. Hatalarını düzeltmesini bilen adamlardır. Devrimciler gerçekten güçlüdürler. Laf devrimcileri değildirler, böyle olanlar lafazanlardır. Eksiklikleriniz varsa, savaşın onlarla. Hatalar yapıyorsanız, hatayı koyun ortaya, bunun için savaşın ve giderin. Hataların üzerine yatanlar kocakarılardır, bunaklardır. Kendi iradesini konuşturmayan, kendi özgürlüğünü tırmandırmayan kimdir? Kendi iç dünyasına kırk bağla hapsedilmiş olan düşkün, bir küçük-burjuvadır. Bizim gibi, insanlığın bile birçok özelliğinden mahrum kişileri ne durdurabilir? Bunlar, köleci, sömürgeci, en çarpık bağlar olabilir. Kaybedeceğimiz fazla bir şeyimiz var mı? Fazla bir ilericilik yaparsak, işte, "küçük-burjuva sınıfımız aşınır veya sermayemiz, topraklarımız elimizden gidebilir" diyecek bir durumumuz var mı? Yok. Kesinlikle hiçbirinizin maddi yapısında devrimden zarar görme gibi bir durum yoktur. Sizinki daha çok, kendisi çoktan yok edilmiş ama kalıntıları halen var olan —veya yansımada halen gözüken— varlıklara, kuyruklu yıldızlara benziyor. Yani kalıntıları bir gerçekmiş gibi koyuyorsunuz. Veya yanılgılar, ütopyalar, hayaller bazı arkadaşların iç dünyasında bir sistem olarak duruyor, ruhsal ve düşünce dünyasında onunla yaşıyorlar. Belki gelenekler bazı toplumları ayakta tutabilir, fakat ilerletemez. Muhafazakarlık bugün iktidardadır, fakat ilerletmiyor. Bizi ise hiç ilerletemez. O halde, putların kırılması işini iyi yapmalıyız. İslamiyet bile doğarken bu kadar putu kırdı. Sembollik de olsa bu kadar gelişmeyi yaşıyor. Biz de yüzyılların gericiliğinin mahkum edildiği bir gelişmeyi yaşıyoruz. Demek ki birçok ölçülerimizin değiştirilmesi sözkonusudur. Düne kıyasla ne kadar geliştiğimizi görüyorsunuz. Eğer sizin gelişim gücünüz daha yüksek olsaydı, şüphesiz tartışma zeminimiz çok daha güçlü olurdu.

Öncülük her zaman öngörülü olmayı ve önde yürümeyi gerektirir. Bana ulaşır ve beni geçerseniz benim öncülük sıfatım kalmaz. Yarışı bu temelde yürütürseniz arkanızdan yürüyen insanların gerçek öncüsü oluyorsunuz. Bu ise, onları her bakımdan ilerletme, ama onlardan kopmama temelinde olur. Onları kendinizle birlikte yürütecekseniz, ama önder siz olacaksınız ve götüreceksiniz. Yoksa yapıyı olduğu gibi tutarak, bazı insanları durdurarak sizi geçebilecek olanları da susturarak öncülük yapmak tam bir köylü kurnazlığıdır. Veya geri bir anlayıştır. Bunlar sosyalist yarışçılıkla bağdaşmaz. Sosyalist yarışçılık, en iyi değerlerin özgürce yarış yapmasına olanak sağlayan yarışçılık sistemidir. Ben bu kadar çabayla aslında yarış gücünüzü arttırıyorum, savaş gücünüzü arttırıyorum. Kendim de geride kalmıyorum. Her ne kadar siz böyle saymazsanız da yeni hamlelerin birçok ögelerini kendim oluşturuyorum veya çalışıyorum. Bu kadar ivme, itilim kazandık diyelim. Bu bir noktaya kadardır. Şimdi bundan sonra yapılacak işler var. Birçok arkadaş, bundan sonrasını ayarlamaya çalışırken çevresindekilere "sen dur, sen sus, hele dur ben biraz yürüyeyim de sen arkadan beni seyret, nasıl dolanıp dolaşıyorum" diyerek, öncü olmaya çalışıyor. Böyle öncülük olmaz. Gittiği yerde bu üslupla başkalarını durdurarak, susturarak kendisine arz-ı endam edecek ortam yaratmak öncülük değildir. Öncüler sistemlice yaklaşırlar. Devrimcilikte acelecilik, maceracılık yoktur. Ama, durgunluk da yoktur. Tanımı doğru yapalım. İlericiliğe karar veren, hele devrimci tarzda ilerlemeye karar veren insan biraz da bizim gibi yaşar, diyorsanız ben buna karşı çıkarım, yaşayamaz derim ve bunu kanıtlarım. Demek istediğim şudur: Bütün Parti faaliyetlerini her dönemde, her anda yürütürken bir tarzımız var, bir üslubumuz var. Genelde insanlık tarihini ilerleten tüm akımların durumu ve özelde sosyalizm akımının durumu da böyledir. Bizim Kürdistan'da temsil ettiğimiz akım, hem tarihsel planda hem de en güncel devrimci akımdan güç alıyor; üslubunu böyle yaratıyor ve bu anlamda modası geçmiş hiçbir küçük-burjuva tutku, davranış tarzı bununla oynayamaz diyoruz. Oynasa bile sonuç alamaz, almamıştır da. Bütün bunlar, biraz başarı kazanan şeylerdi.

Köylü önyargılarınız var, küçük-burjuva önyargılarınız var. Kapitalizme has bazı özellikler de bulaşmış, bazıları ortaçağdan kalmış ve hepsi bizde birbirine yapışmış. Şimdi onları kesin, asın, idam edin diyorum. Günahı bana olsun, bunda kaybedecek hiçbir şeyimiz yok. Kazanılacak şeyler ise fazladır. Dikkat edilirse çok geriyiz. Neyiniz var, hangi sermayemiz var, ne kadar kazanmışız, bildiklerimiz, güç-kuvvet kaynaklarımız ne kadardır? Ortalıkta olduğumuzu görmeliyiz. Bir vatan kazanalım diyoruz, özgürlükleri kazanalım diyoruz. Fazla iddialı demiyoruz ama çok şeye karar verdik. Aslında bunlar önemli olaylardır. İnsan sözünün eri olmalıdır. Bütün bunlardan fedai gibi kendimizi harcayalım sonucu da çıkmaz; devrimcilik, fedailik de değildir. Fedakarlık ruhu vardır, gerektiğinde feda edilme olayı da ortaya çıkabilir ama hayatı gerçekten planlayan, yaşama en yüce değeri vermesini bilen meslek devrimciliktir. Bunlar edinmemiz gereken, Parti okulundan geçerken kazanmamız gereken özelliklerdir. Kendi deneyimlerimizi hem öznel planda, hem objektif planda yansıttım, bütün Partiye mal edilmesi için çalıştım. Bundan sonra da, en az biz de sizin kadar bu işlerin sorumluluğunu yapacağız. Hem olanaklar hem zorluklar daha fazla. Ama yine de yapılacak şeyler çoktur. Bu Kongrenin genelde birleştirdiği tartışma ve karar düzeyini daha da derinleştireceğiz. Özellikle de uygulamaya dönüştüreceğiz. Bunu genelde ve özelde de birçok alanda bizzat denetim, kararlaştırma, bizzat içeri girip grup yürütme gibi birçok görevleri ilerleterek katılacağız. Bu konuda hatalarımıza karşı en başta kendimiz savaşacağız. Her zaman söylüyorum, hatayla meydan savaşı verir gibi savaşacağız. Hatanızı içe atarak, sağa sola gömerek değil, bir meydan savaşı verir gibi, eksikliklerle savaşın. Savaşın gücü yavaşlatılmasın. Savaşımla yanlız silah kastedilmiyorsa, insan boş kaldığında kendisiyle savaşacak birçok yan bulup ortaya çıkarır. Bu müthiş bir mücadeleciliği doğurur. Ruhsal yapı için de böyledir. Ruhunuzdaki olumsuzluklarla savaşın, çökmeyin, beyinsel gücünüzü geliştirin. Yani bu sermayemizi boşuna mezara gömmeyelim. Ölümsüzlük de böyle yaratılmıyor mu? O halde bunları uygulayın. Yüzyılların o daha diriyken mezara gömdüğü tipi biz canlandıralım. Bunlar mümkün, gerçekler bunu ortaya çıkarmıştır. Ve bunu da herhangi bir şey için değil, bir Parti görevi olarak yapalım. Aman-yaman dileme, rica etme de değildir. Tamamen özgürlük savaşçılarının doğal bir kanununun gereğinin yerine getirilmesidir. Kesinlikle söz vermekle de alakası yoktur bu işin; en büyük söz gerçekliktir, onun gibi olmaktır. Ailelerimiz bizi kötü büyüttü. Dediğimiz gibi, faşizmin her türlü dayatmasını kabul eden gerçeklik bizim gerçekliğimiz olamaz. PKK demek, bu gerçeklerle dişe diş savaşan örgüt demektir. Biz de bu örgütün adamlarıyız, çekim gücüyüz. Kaldı ki biz savaşırken öyle ilkel insanların ve çok çeşitli tarihsel dönemlerdeki atılımların ilk yapıldığına benzer bir konumda, ya da bu işin tek yapımcıları da değiliz. Sağımızda-solumuzda birçok inşa hareketi var. Yakın çağda birçok gelişme, atılım var. Yani bizim çıkışımız eşi bulunmayan, tarihsel tek bir çıkış da değildir. Ama yine de anlamı büyük olan bir çıkışın sahipleri olduğumuzu söylüyoruz. Fakat yakın geçmiş bizi bir anlamda ürkütmüştür. Yol arkadaşlarının bazen çok kötü yürüyüşçüler olduğu ve yakın çevrelerine çelme taktıkları görülmüştür. Bu, devrimci birliğimize en yakışmayan durumdur. Öne geçmek için bu tür davranışlara gerek yoktur. Ve kaldı ki, bu kaçınılmaz bir biçimde cezalandırılır. Partimiz kurallara bağlanmış bir yarışçılığa layıktır ve hem de bunu gerekli görmektedir. Özeleştiriyle açığa çıkarılan hususlar iyi yönde ileri doğru götürülmeli, buna öncülük edilmelidir. Bunları sıkça tekrarlamaya gerek yok. Çünkü artık çocuklarla ilgilenir gibi, biz Partiyle ilgilenmeyeceğiz. Bu bir şanstır ve iyi kullanılmalıdır. Tabii ki, tekrar söylüyorum. Bütün bunların götürülmesinde biz de görev alacağız. Yalnız hepimiz bu görevleri yürütürken, siz de gittiğiniz her yere, her zemine ve zamana yayılabilirsiniz, yaymalısınız, söz biraz da budur. Yer değişti, zaman değişti diye bu kararlılıktan vazgeçmeyeceğiz. Yani gittikçe kendini netleştiren bir özelliğimiz olmalı, biz PKK'nin III. Kongresi'nin hattında kendini yeniden yaratmış ve yürüyen devrimciler birliğindeniz. Bunu zafere doğru yürüyüşlerde temsil edebiliriz.

Kongrenin hattı her düzeyde yenilenmeyi ve daha üst seviyelerde gelişmelerin yolunu açmıştır. Özüne bağlı kalınır ve hazırlıklar tam yapılırsa, bizim sosyalizmimizin bu konuda da üstün bir özellik sergileyeceği, çağımız insanının tipinin gerçeğimizde temsil edileceğini söylüyoruz. Ama belirtelim ki bu, hem sosyalist ülkelerde ve hem de kapitalist ülkelerde birçok tıkanmayı yaşayan insanlığın üstüne çıkmayı gerektiriyor. Biz bunu göze alabiliyoruz. Bu, ilişkilerde en insani olanı arayıp uygulamak demektir. Atom savaşını, maddi yoksunlaşmayı ve her türlü ruhsal zayıflığı önleyecek olan da budur. Peki buna ulaşılabilir mi? Buna öyle bir yıl, belki bir asırda ulaşılmaz ama, bunun çabası güçlü adam ortaya çıkarır. PKK'de dile getirilen en büyük insanlık ölçütü budur. Bu kadar güvenceye bağlanmış bir hareketin adamları yürüyebilir. Her şeylerini birlikte paylaşabilirler ve bugüne kadar yarattıklarımız gibi yeni birçok şeyi ortak yaratabilirler. O halde böyle bir yürüyüş için hepimiz görevlerimize dört elle sarılacağız.

Bizi bu noktaya getirmede en temel etkiyi yaratmış olan şehitlerimiz var. Bunların anısına sonuna kadar bağlı olduğumuzu yaşamımızda bir and biçiminde yerine getirmek durumundayız. Yine, Partiyi en zor koşullarda temsil eden tutuklu yoldaşlarımız karşısında da aynı şeyi ifade ediyoruz.

Başarıyla gerçekleştirdiğimiz III. Kongremizle birlikte, özgür vatan için mücadele daha anlamlı hale gelmiştir. Şimdi savaşmak da yaşamak da çok daha güzeldir. Herkesi, yaşamayı ve savaşmayı şimdi daha güzel kılan III. Kongre çizgimizde yürümeye ve onu karanlıca hayata geçirmeye çağırıyoruz.

Bundan sonra hepinize tüm çalışmalarda gerçekten üstün başarılar diliyoruz.

— Yaşasın PKK III. Kongresi!

— PKK Çizgisinde her türlü sapmaya karşı bilimsel sosyalizmin zaferi yeniden kanıtlanmıştır!

— Partimizin III. Kongre çizgisini tüm yönleriyle kavrayalım ve uygulayalım!

PKK ÖNDERLİK GERÇEĞİ, DOĞUŞU VE GELİŞİM SORUNLARI

GEÇEN SAYIDAN DEVAM

PARTİ GERÇEĞİNE DOĞRU KATILIM NASIL OLMALIDIR?

Parti gerçeğimizi önemli oranda açtık. Özellikle bu gerçekliğin canlı gelişimini somut bir şekilde ortaya koyduk. Bunun ışığında her arkadaşın, kendisini çözümlemesi ve geliştirmesi artık zor değildir. Böylece her arkadaşın Parti gerçeğimiz içinde kendi yerinin nerede olduğunu tespit etmesi kolaylaşıyor ve çıkış yolu da olanaklı bir hale geliyor. O halde bütün arkadaşlar mücadelenin sorunlarını, görevlerini benimsemeli ve bunu anlayışına ve pratik faaliyetlerine egemen kılmalıdır. Biz bu konudaki kısır döngüyü kıracağız. Kendisini sürekli anlaşılmaz bir dert küpü haline getirip adeta Partinin başına bela eden, hep kendisini problemli gösterip kendisine yardım eli uzatılmasını isteyen, daima tepkici, kendisini hep ayrıcalıklı bir konumda tutmaya çalışan, kendisini her şeyin yaratıcısı olarak gören, bunun başkalarınca da böyle kabul edilmesini isteyen, yani içinde sürekli bir subjektivizmi büyüten bir yolun yol olmadığını, böylesi bir yaklaşımın çıkış sağlayamayacağını, bununla, üzerinde uzun uzadıya durduğumuz örgütü yaratamayacağımızı anlatacağız. Yine bunu aştığımız oranda başarılı olacağımızı, büyük uyumu ve gelişmeyi burada yakalamamız gerektiğini kavramak zorundayız. Tarih başka türlü yaratılamayacağı gibi, özgürlük de elde edilemez.

Gerçekleştirmek istediğimiz birçok şeyin, hafızalarımızda bir iz gibi kalmasını istemiyorsak, kendimizi zorlayacağız. İyi şeyler ancak uğruna çok büyük çabalar harcanırsa zaptedilebilir. Büyümenin sınırları nereye kadardır diye sorulan sorulara, her zaman söylediğimiz gibi, mevcut gerçeklerin çerçevesi içinde mevcut koşulların elverdiği —ki bu da zafere kadar gider— yere kadardır deriz. Sürekli bir darlık içinde yaşamanın devrim açısından izah edilir ve kabul görür bir yanının olmadığını tekrar söyleyeceğiz. Parti içinde belirlenen çeşitli özellikleriyle kendisini ortaya çıkaran ve hatalı bulduğumuz anlayış, çalışma ve yaşam tarzı ve bunların sahipleri ile fazla uğraşmamak için, işleri hızlandırmak ve başarmak zorundayız. İşleri en az bir kayıp ve azami bir başarıyla ilerletme görevlerimizi yerine getirmemize bağlı olduğu için bunu yapmaya mecburuz. Zannedildiğinden de fazla örgütte homojenlik ve netlik yaratılması durumunda, sayımız ne denli az ve zorluklar ne kadar fazla olursa olsun yürümemiz ve hedefe ulaşmamız o denli kolaylaşır. Bu, birçok yönden bireyi de güçlendirir. Biz, bizi bu tutumu sergilemekten ısrarla alıkoyan nedenleri ve engelleri bertaraf etmek zorundayız. Her militan bunu bir baş sorun, belli başlı bir görev olarak benimsemek, engelleri bertaraf etmek zorundadır. Görevler bu şekilde yerine getirilmezse sonuç ne olur? Yapmazsak biribirimizi yaşatamayız ve toplumsal gelişme yoluna giremeyiz. Halkın adını bile koyamaz ve elimizde onurlu hiçbir şey kalmaz. Bu da düşkünlüktür, yani her türlü baskı ve sömürüyü kabul etmektir.

Bunun için şunu açıkça söyleyebiliriz ki, herkes bitmez tükenmez bir gelişme kaynağı haline gelebilmeli, olumsuz hiçbir gerekçeye sığınmadan kendisinde bu gelişmeyi yaratabilmelidir. Bir gün ve bir kere değil, her zaman ve sürekli bir şekilde devrimci gelişmeyi kendisinde temsil edebilmelidir. Biz yaşamı ancak böyle yaratabiliriz.

Bundan önceki değerlendirmeye bağlı olarak burada Partiyi kendi bireysel konumuna indirgeyen, Partiyi objektif bir olgu olarak içinde erinmesi gereken ve katkısını ancak onun içinde eriyerek sağlayabileceği bir kurum olarak görmek yerine, kendisini bozduğu oranda Partiyi de kendi içinde bozan, Partiyi kendi gerçeği içinde hapseden ve kendi ayaklarına kadar getiren, Parti gerçeğini kendi gerçeği içinde tıkayan, kendisini Parti üyesi olarak değil, Parti örgütünü bir kişi yerine koyup kendi örgütüne üye yapan bir tip gibi ortaya çıkanların durumu üzerinde duracağız. Belli başlı özelliklerini çizdiğimiz bu tipler bizde mevcuttur. Bunlar Partiyi ancak genel yaklaşımlarının ve kişilik konumlarının basit bir aracı olarak görürler. Kendilerini Parti iradesine bağlı saymazlar, onlara göre Parti kendilerinin iradesine bağlı olmalıdır. Bütün gelişmeleri kendilerinde var olan kerametin yarattığına inanırlar. Bunun için de Partide ulaşılamaz bir kişilik olarak kendilerini görürler. Hatta bunu bütün Parti yapısına da dayatarak, kendisinin böyle kabul edilmesini ve görülmesini isterler.

Tabii burada ölçü kaçırılmış, hak, görev ve yetki neredeydi; bunlar belirsizleştirilmiş, sınırlar silinmiştir. Görünüşte bunu birkaç militana yaptırır, ama özünde o bütün Partiye böyle yaklaşır. Parti üzerinde sınırsız bir tasarruf ve yetkinin sahibi olmak ister. Fakat başkasına böyle bir hakkı kesinlikle tanımaz. Bu tipler Parti gerçeğine katılımı dürüstçe yapmazlar, Partinin kendilerine katılması gerektiğine inanırlar. Büyüklük hastalığına kapılmış olan bu tipler, son derece tutucu, inkarcı ve yaklaşımda sekterdirler. Muazzam bir güçle Partiyi geriye çekmeye çalışırlar. Biz Partiye katılımı doğru yapın diye dayattığımızda bunlar büyük bir tutuculukla Partiyi geriye çekmek istiyorlar. Parti bunların dediklerine boyun eğmezse, bu kez çeşitli tavır ve davranışlar içerisine girerek, Partiyi protesto etmeye kalkarlar. Bütün uğraşları Partiyi kendi isteklerine boyun eğdirmektir. Eğer, bu amaçlarına ulaşamazlarsa tipik durumlarını sürdürürler. Kısaca bunlar, Partiye doğru bir katılımı gerçekleştirmezler ve Partinin kararlı bir üyesi olmaktan kaçarlar. Parti bu tiplerin istediği bir biçimde hareket ederse kendisini tasfiye etmekten kurtaramaz. Çünkü bu tiplerin dayattıkları tamamıyla Parti çizgisinin, taktiğinin dışında olan şeylerdir. Yani bunlara göre Parti, doğrulanmış çizgisini, taktiğini bir kenara bırakmalı ve bunların dediklerini yerine getirmelidir. Peki, bunların dayattıkları nedir? Kendi hayal ve duygularına göre bir çerçeve çizer ve buna göre davranılmasını isterler. Biz böylesi bir davranışa çocuk hastalığı dedik. Yine bu ögeler, Partinin kollektif bir organ olarak örgütlenmesini ve gelişmesini kabul etmez; bunu sabote eden bir davranışı geliştirerek, gevşek bir örgütlenmeyi dayatırlar. Esas olarak, bu tipler devrimci örgütlenmeyi reddederler. İşte bu ögelerin Partiye katılımları ve Parti ile olan ilişkileri böyledir. Tüm benlikleri ile Partiye katılmazlar, ancak çıkarları elverdiği kadar Partiye sahip çıkar veya katılırlar.

Burada ciddi bir sorun olan Parti üyesi olma konusunu da açıklamak istiyoruz. Bir militan Parti örgütü olduğunu bilerek yaşamak durumundadır. Bu bir komite, bir hücre, bir temsilcilik ya da bir grup olur. Ancak kişi böyle bir örgütlenme içindeyse bir Parti üyesidir. Bu tip kurumlara hiç girmiyor ve kendisini hep fahri başkan yerine koyuyorsa, kendisini herkese buyruk verme durumunda görüyorsa —ki bunların hepsinin bu tür özellikleri vardır—, bir komitenin ya da bir Parti örgütünün elemanı gibi değil, bütün Partiye hükmeden biri gibi davranıyorsa, o sınıf dışı bir unsurdur. Yine, kendisine son derece geniş bir özerklik tanıyor, fakat Parti disiplinine uymaya gelince kendini bundan muaf tutuyorsa, bu kötü bir militan örneğidir. İşte, bizim son dönemlerde tümüyle tasfiye etmek istediğimiz, Parti gerçekliğimiz içinde engel olarak gördüğümüz, tutuculuğun ve örgütlenmeye karşı direnmenin sahibi olarak değerlendirdiğimiz tip budur. Bunların bir başka sevdası da şudur: Bütün gelişmelerin kaynağında kendilerini görürler. Örneğin eylemler olur, Partinin yol açtığı bir yığın gelişme doğar; o zaman, "görüyor musun, benim gibi bulunmaz bir dahinin yönlendirdiği hareket neleri ortaya çıkarıyor" der. Bunu rahatlıkla kendisine yakıştırır. "Benim kişiliğim ve düşüncelerim bütün bu gelişmelerin belirleyicisidir" diye düşünür. Onda doğal olarak bu ruh hali vardır. Bütün gelişmelerde bir nolu pay kendisinindir. Subjektivist biri olduğu için birçok gelişmenin ana kaynağı olarak kendisini görür. Çevresine bütün büyük gelişmelerde kendisinin damgası olduğunu söyler. Bu gelişmelerde, "diğer arkadaşların hiçbir payı yoktur" der. İşte bu tip, ölçüleri burada son derece bozmuştur. Toplantılarda tek söz sahibi olan bir kişi gibi hareket eder. Söylediği her şeyin bir karar gibi kabul edilmesini ister veya böyle görür. Bu açıdan karar sürecinde kollektivizmi istemez. Çünkü buna gerek yoktur. Her söylediği söz zaten bir karardır. Diğerleri konuşmuşlarsa onlarınki boş konuşmadır! Kendisine çok ileri düzeyde bir yetki tanımıştır. Her sözünün bir emir olarak karşılanması gereken birisinin olduğu yerde başkalarının konuşmaya bile hakkı yoktur. Herkes ona, hatta gözünün içine bakmalı ve ne dediğini anlamalı ve onun durumuna göre kendisine çekidüzen vermelidir. İşte, bu tipin mantığına hakim olan bu düşüncelerdir.

Kısacası bu tip, kendisini her türlü yetkinin ve gelişmenin sahibi olarak gördüğünden, diğerlerine ayırdığı pay çok azdır. Yine bütün çevresini suçlu olarak görür. Ona göre her şeyin en iyisini kendisi yaptığından dolayı, diğer kesimler işlerin bozulmasından sorumludurlar, dolayısıyla da suçludurlar. Ayrıca bunlara egemen olan diğer bir düşünce ise, diğerlerinin kendisini iyi anlamadıkları ve faaliyetleri iyi yürütemedikleridir. Bu tipler, kendilerini aşırı bir şekilde mübalağalı olarak değerlendirirler. Bu bir kişilik hastalığıdır. Bireysel ve idealist düşüncelerle yoğun bir şekilde örülmüş olan bu kişiliği tasfiye veya tedavi etmek, büyük bir önem taşımaktadır. Aksi takdirde Partiye verdiği zarar büyük olur. Açık belirtelim; Partiye katılım bu şekilde gerçekleştirilemez. Zaten bu ögeler için Parti gerçeğine doğru bir katılım gerçekleştirmek diye bir sorun da yoktur. Belki lafta böyle bir şeyin gerekliliğini kabul ederler, ama pratikte bunun gereklerini yerine getirmedikleri gibi, bu gerçekten çok uzak bir konumu yaşarlar. Bu nedenden dolayı, bu ögelerin Parti içindeki durumlarına çok dikkat etmek gerekiyor. Partiye zarar veren konumlarını iyi bir şekilde açığa çıkarıp teşhir etmek zorundayız. Parti içinde erimeleri için, bu ögeleri sürekli bir biçimde göreve davet etmek, şişkinliklerini gidermek, emeğe saygı göstermelerini sağlamak, Parti kollektivizmini hakim kılmak ve öyle kendisini üstün gördüğü konularda gerçekten böyle olmadığını kanıtlamak ve güçlü bir pratik çalışma sergileyerek bunları etkisiz kılmak, vazgeçilmez bir görevdir.

Parti saflarımızda bulunan olumsuz tiplere verdiğimiz bu örneklerin yanısıra, şimdi doğru katılımın hangi temellerde olması gerektiğini açıklamak istiyoruz. Bireyin Parti gerçeğine doğru katılımından anlaşılması gereken, Parti üyelik sıfatının gereklerini yerine getirmesidir. Bu anlamda, Parti üyeliği bireyin Parti gerçeğine doğru bir katılımı gerçekleştirmesidir de.

"Üyelik, arkadaşlar için fazlaca halledilmemiş bir sorundur. Bizde, komiteleşmeme adeta bir gelenek haline gelmiştir. Komite gerçeğinden kaçmak bireyselliğe kaçmaktır. Kendini kollektif bir organın üyesi olarak görme yerine yalnız başına bir devrimci olarak görmedir. Bu bireysel aydın özerkliğinin horlatılması, bir diğer deyişle Martov formülüne göre örgütlenmedir."

Katılım ciddi bir olaydır. Katılımdaki sorun, kişinin şu veya bu örgüte rahat girip girmemesi değildir. Burada üyelik ve Parti içinde ileri görevlere yükselme anlamındaki katılımı herkes kendi içinde, kendi eğitimi ve pratiğinde ciddi bir olay olarak görmek ve kendisini ona katmakla mükelleftir. Bu öyle dayatmalar ve önerilerle, "üye oldum, rütbe aldım, her şey oldu bitti" demekle olmaz. Katılım olayını, ruhen düşüncesini tümüyle Partiye katarak, görevlerin üzerine en yetkin bir tarzda gitmeyi sağlayarak ve böylelikle kendisini Partinin içine eriterek, tam anlamıyla Partinin ruhu ve iradesi ile bütünleşmeyi gerçekleştirerek, bu gerçeği her yönüyle özümseyerek gerçekleştirirse, biz buna sağlam bir bütünleşme ve katılım diyebiliriz. Tabii katılım, öyle tek başına da olmaz. "Tek başına girdim, katılımı gerçekleştirdim" demekle katılım gerçekleşmez. Örgüte doğru bir temelde yapılmayan bir katılımı, bir katılım olarak kabul edemeyiz. Katılım her zaman bir Parti örgütü içinde olmak zorundadır.

Biz tek tek bireyler değil, Partiliyiz. Ama Partinin örgütlü birimi içinde bir birimimiz; bir örgütümüz vardır. Bu bir hazırlık komitesidir, bir geçici komitedir, bir grup temsilciliğidir; özel bir birimin sorumluluğudur ya da hücre üyeliğidir. Kişi mutlaka bir örgütün üyesi olur, mutlaka bir örgütün içinde olur. Parti içinde örgüt dışı yaşam çok tehlikelidir. Zaten Lenin'in kabul etmediği durum da budur. Herkesin istediği zaman kendisini Parti üyesi ilan etmesi ve istediği zaman ayrılması doğru değildir. Lenin, Martov'a karşı en büyük mücadeleyi burada verir. Lenin **"Bir Adım İleri İki Adım Geri"** adlı eserinde bu konuda şunları söyler:

"Ben, Parti, örgütlerin toplamı (yalnız aritmetik toplamı değil, örgütün toplamı) olmalıdır derken, bu, ben parti ve örgüt kavramlarını 'birbirine karıştırıyorum' mu demek oluyor? Kuşkusuz değil. Ben, o sözümle, sınıfın öncüsü olarak, partinin, olabildiği ölçüde örgütlenmesi, kendi saflarına, hiç değilse asgari ölçüde örgütlenmiş ögelerin girmesine izin vermesi dilediğimi ve isteğimi açıkça ve kesinlikle belirtmiş oluyorum. Benim muhalifimse, tam tersine, örgütlenmiş ve örgütlenmemiş ögeleri, yönlendirebilir ve yönlendirilemez ögeleri, ileri olanlarla düzeltilemeyecek ölçüde geri olanları —düzeltilebilecek olan geri ögeler bir örgüte bağlanabilir— bir araya getiriyor. Bu karıştırma gerçekten tehlikelidir." (Lenin, Bir Adım İleri İki Adım Geri, syf. 74-75)

Lenin, aynı konuda daha ileride şu görüşlere yer veriyor: *"... Proletarya, örgütten ve disiplinden korkmaz! Proletarya, salt bir örgütün denetimi altında çalıştıkları için parti üyesi kabul edilen, ama bir örgüte katılmak istemeyen değerli profesörler ve yüksek okul öğrencileri için parmağını dahi kıpırdatmayacaktır. Proletaryanın tüm yaşamı, onu, biçimci ve tutucu bir sürü ukala aydından çok daha fazla ve çok daha köklü olarak, örgütlenme doğrultusunda eğitmiştir. Programımız ve taktiklerimiz hakkında bazı bilgilere sahip olan proletarya, biçimin içerikten daha az önemli olduğunu öne sürerek, örgütlenmedeki geriliği haklı göstermeye girişmeyecektir. Partimizde, örgütlenme ve disiplin ruhu bakımından, anarşist konuşmaları tiksinti ve düşmanlıkla karşılama anlayışı bakımından kendi kendini yetiştirmede eksiği olanlar, belli bazı aydınlardır, proletarya değil."* (Age. syf. 236) Bizim de bir örgütümüz olacak, bu hazırlık örgütüyse onu asli örgüt durumuna dönüştüreceğiz. Bir temsilcilikse komiteye dönüştüreceğiz, onu mutlaka organlaştıracak veya kurumlaştıracağız.

Üyelik, arkadaşlar için fazlaca halledilmemiş bir sorundur. Bizde, komiteleşmeme adeta bir gelenek haline gelmiştir. Komite gerçeğinden kaçmak bireyselliğe kaçmaktır. Kendini kollektif bir organın üyesi olarak görme yerine yalnız başına bir devrimci olarak görmedir. Bu bireysel aydın özerkliğinin hortlatılması, bir diğer deyişle Martov formülüne göre örgütlenmedir. Bu tarz bir örgütlenme, belki küçük bir nüans farklılığı gibi görünür, ama sonuçları çok ciddidir. Bundan dolayı katılımı örgütlü yapmak zorundayız. Parti gerçeğine katılım, Parti programında ve temel taktiklerinde formüle edilmiştir. Bunun bütün gerçeğini kabul etme, ama kabul eder gibi görünüp bir örgütüne gir, buna karşılık kapsamlı amaçlarını ve mücadele tarzını gözardı et: Böyle olmaz. Ya da onun sadece dış genel sahasını, sadece silahlı mücadele alanını kabul et, ama Partinin ana gerçeğini bir kenara it: Böyle Parti üyeliği de olmaz. Parti varlığı bütün yönleriyle kabul edilirse, onun bütün görevlerine aynı sorumluluk ve ciddiyetle yaklaşılırsa, Parti bir bütün olarak kavranırsa, o zaman

böyle bir katılım sağlam bir katılım olur.

Birçok arkadaş, "PKK'nin şu ya da bu yanı, benim hoşuma gidiyor" demektedir. Bu durumda kısmen PKK'lilik gibi bir olgu ortaya çıkmaktadır. Bu da olmaz; bu tutum her zaman oportünizme yol açar. Kısmen PKK'lilik ve bir bölümüyle Partiyi kabul etmek, bireyi her zaman tehlikeli bir konuma götürür. Kısmen PKK'lilik olamaz. Bu gerçeği tümüyle kabul etmek gerekir. Partililik, Partiyi tüm değerler sistemiyle, hataları ve sevaplarıyla, geçmişi ve geleceği ile kabul etmek demektir. Kişinin bu konuda kendisine muhteva kazandırması gerekir. Böyle olmayan bir katılım sağlıklı olmaz. O halde hem örgütlü hem de bütün Partiyi kapsayan bir katılım sağlanmalıdır. Her ikisi biribirine çok yakından bağlantılıdır. Biri muhtevayı belirler, diğeri biçimi tayin eder. Her ikisinde de katılımı sağlam yapmak gerekir. Parti gerçeğimize katılımı gerçekten böyle yapmak, şimdiye kadar bizi bundan uzak tutan katılım türlerini reddetmek vazgeçilmezdir. Çünkü böylesi bir katılım leninist bir katılımdır. Bu bizi kollektivizme, bizi büyük güç olmaya ve görevlerimizi başarmamıza götürür. Bireysel, özerk katılım ise disiplinsizliği doğurur; kişinin istediği zaman görevlerini yapmasını, istediği zaman bundan kaçmasını sağlar; bu Partiyi kısmen kabul etmeye götürür ki, bu da Partiyi parti olmaktan çıkarır.

O halde bu yanlış katılımı mahkum ederken, doğru katılım biçiminin gelişmesi için herkes kendisini sonuna kadar zorlamalıdır. Bir de doğru katılımın nasıl olması gerektiğini açmak gerekiyor. Katılım içten, coşkulu, bilinçli ve gerçekten benimsenir ve özümsenir nitelikte olmalıdır. Bir kez katılım olgusu açısından Parti programında dile getirilen birçok husus; ekonomik, sosyal, siyasal ve kültürel amaçlar vardır. Üye, bunların hepsine candan katılmalı, benimsemeli ve özümsemelidir. Yine bunların başarısı açısından öngörülen mücadele biçimleri sözkonusudur. Üye, bunlar hakkında da bilgilenmeli, bu konuda eğitimini tamamlamalı ve uygulamaya girmelidir. Bu, sadece sözler ve sloganlarla gerçekleşen bir katılım olmamalıdır. Zaten Partiye bu biçimde katılan bir kişi Partinin çok hareketli bir ögesidir. Parti içine ufak bir hastalık düştü mü ondan etkilenir, sağlıklı bir yapıya kavuşmak için mutlaka çaba harcar. Eğer katılım bu biçimde olursa, bu bütün Parti geleneklerini ve geçmişini gözönüne getiren bir katılım olur. O, katıldığı dev gerçeği bilir, bir halkın muazzam tarihsel ve hayati çıkarlarına katıldığını kavrar. Bu çıkarlar uğruna sayısız şehitler verildiğini, bu şehitlerin eseri olan değerler sistemini, şehitlere bağlılığın böyle bir katılımı sağlamaktan geçtiğini bilir. Bu yüzden de, anılarının gereğini sağlam bir katılımı yaratmakla gerçekleştireceğinin bilincindedir.

Partinin kararları, geleceğe yönelik yazıları vardır. Üye bunlara da candan katılır. Onların hayata geçirilmesi için elinden gelen her türlü çabayı harcar. Geçmişi özümsediği gibi, geleceğe yönelik olarak da kararlıdır. Böylesi bir katılım sağlanırsa, gerçek bir Parti üyesi olunabilir, gerçek bir Parti önderi haline gelinebilir. Bütün katılımı böyle gerçekleşmiş olan bir örgüt de muazzam bir güç kazanır. Böyle bir katılımı gerçekleştiremezsek, basit ve yüzeysel bazı dayatmalarla katılım ve örgütlenme gerçekleşir dersek, böyle bir örgütlenme fazla uzun ömürlü olmaz. Nitekim bugüne kadar hep bireysel kalmış, örgütlenmede fazla yol alamamış olan devrimciliğimizin en önemli eksikliği de buradadır. Gerçekten de Parti olayı kollektif bir olaydır. Arkadaşlar katılımı bunun içinde erime gibi ele almadıkları ve Partiyi kendileriyle özdeşleştirdikleri için tek kalıyorlar. Nedenleri ve hedefleri ne olursa olsun, bu örgütlenmeyen, Partileşmeyen bir devrimciliktir.

Tabii bu bizde yenilgilere ve kayıplara neden olur. Tüzüğün açılımını da biraz böyle görmek gerekiyor. Bu aynı zamanda organsal işleyişe sonuna kadar uymak, yukarıdan aşağıya karar, denetim ve yürütme mekanizmasını benimsemek anlamına gelir. "Katıldım, örgüt üyesiyim, her şey tamam" denilmemelidir. Bu organların bir işleyişi vardır. Azınlığın çoğunluğa, alt örgütlerin üst örgütlere bağlılığı biçiminde dile getirilse de bu çok kapsamlıdır. Dikkat edelim, biz bir basit komite toplantısını bile doğru dürüst gerçekleştiremiyor, doğru dürüst bir tartışma bile geliştiremiyoruz. Şimdiye kadar oy çoğunluğu uğruna bir mücadele verilmiş değildir. Halbuki devrim yapmış birçok örgüt, devrimi ilgilendiren konulardaki tartışmalara sıra geldi mi fırtına koparırlar. En çok ayrıntı gibi görünen konularda bile karar çıkarırken, böyle davranırlar. Örgüt içinde görüş birliği halinde de olunabilir, azınlık-çoğunluk sorunu da gündeme gelebilir. Fakat sorunları bu kapsamda tartışırlar.

Bizde kararlar adeta sorumlunun ağzından çıkan görüşlerdir. Kararlarımız böyle, üzerinde fazla tartışma çıkmamış kararlardır. Bu nedenden dolayı etkileri de sınırlıdır. Bunun yerine zengin tartışmaların süzgecinden geçen, kişilerin veya çoğunluğun ortak iradesi ile belirlenen kararların hayata geçirilme ve uygulama şansı yüksektir. Gerçek kararlar da böylesi kararlardır. Azınlık çoğunluğa uyma gücünü göstermeli, çoğunluk kendi kararını yüksek bir tartışmadan geçirerek onaylatmalıdır. Gerçekten bir yürütme gücü haline gelinebilmesi ve alt ile üst örgütlerin biribirlerine olan bağlılığını gerçekleştirmek açısından da bu son derece gereklidir. Alt örgüt üst örgüte, bölge sekreteri bölge komitesine, bölge komitesi MK'ye uymasını bilmelidir. Çeşitli kademelerdeki sorumluluklar kendi üstüne tabi olmayı, emir komuta sistemi altında bulunduklarını kabul etmeyi başarmalıdır. Bu olmazsa, özelde Partinin ve genelde toplumun örgütlenmesi sağlanamaz. Bu açıdan demokratik merkeziyetçilik olarak belirlenen ilkeye Parti içinde yalnız lafta değil, gerçekte bütün uygulamalarda canlılık kazandırılmalıdır. İyi bir demokratik merkeziyetçilik her arkadaşın baş şiarı olmalıdır. Bütün faaliyetlerde, ister dar ister geniş olsun, ister geçici ister daimi olsun bu ilkeye işlerlik kazandırılmalıdır. Bu ilkenin bazen merkeziyetçi yanı, bazen de demokratik yanı ağır basar. Ama mutlaka işletilmelidir. İşte katılımın işleyiş yönü de böyledir.

Bu konuya, Lenin'den yapacağımız birkaç alıntı ile daha da açıklık getirmek istiyoruz. Lenin, **"Bir Adım İleri İki Adım Geri"** adlı eserinde parti örgütlenmesi ve tüzüğünün 1'nci maddesi konusunda Menşevik Martov, Akselrod vb. ile yürüttüğü mücadelede, aynı zamanda Bolşevik örgütlenmenin esaslarını da ortaya koyar. Güçlü bir örgüt işleyişinin gereğine ve merkeziyetçi örgütlenmenin önemine dikkat çeken Lenin, bu konuda yaptığı geniş değerlendirmelerinden birinde şöyle der: *"... Önceleri bizim partimizin resmen örgütlenmiş bir bütün olmadığını, yalnız ayrı gruplar toplamı olduğunu, bu nedenle de bu gruplar arasında, ideolojik etki ilişkisi dışında herhangi bir ilişkinin olanaklı olmadığını çoktan unutmuşlardır. Şimdiyse örgütlenmiş bir parti haline geldik. Bu, otoritenin kurulmasını, fikir gücünün otorite gücü haline dönüştürülmesini, daha alt düzeydeki parti kurullarının daha üst düzeydeki kurullara bağlanmasını içerir. Böyle basit, temel şeyleri salt eski ahbapların kulağına küpe olsun diye ağza sakız yapmanın, insanı rahatsız etmesinin nedeni, bunun temelindeki şeyin, seçimlerde azınlığın çoğunluğa rıza göstermeyi reddedişinin yattığını bilmekten ötürüdür. Ama ilke açısından bakıldığında, benim çelişkiye düştüğümü böyle sonu gelmez biçimde öne sürmek, gelip anarşist lafazanlığa dayanır, başka bir şeye değil. Yeni Iskra bir parti kurumunun ünvanını ve haklarını kullanmaya, onlardan yararlanmaya karşı değildir, ama partinin çoğunluğuna boyun eğmek de istemez.*

Eğer bürokrasi konusundaki sözler herhangi bir ilkeyi içeriyorsa, eğer parçanın bütüne boyun eğme görevinin anarşistçe yadsınması değilse, o zaman karşı karşıya olduğumuz şey, bireysel aydınların proletarya partisine karşı sorumluluğunu azaltmaya çalışan, merkez kurullarının etkinliğini zayıflatmak isteyen, partideki en az sebatlı ögelerin özerkliğini genişletmek isteyen, örgütsel ilişkileri salt platonik bir düzeye indirgemek ve yalnızca sözle kabul etmek isteyen bir oportünizm ilkesidir." (Lenin, Bir Adım İleri İki Adım Geri, syf. 208-209)

"... Kullandıkları yöntem, partinin bir bölüğünün, nefret edilen merkez organlarının yönetimi altında çalışmayı reddetmesiydi. Ama dünyada hiçbir partinin hiçbir merkez organı, onun yönetimini kabul etmeyen kişileri yönetme yeteneğinde olduğunu gösteremez. Merkez organlarının yönetimini kabul etmemek partide kalmayı reddetmekle birdir, partiyi parçalamakla birdir; bu bir yıkma yöntemidir, inandırma yöntemi değil. Ve inandırma yerine yıkma çabası göstermeleri, onların tutarlı ilkelerden, kendi fikirlerine inanç duymaktan yoksun olduklarını ortaya koymaktadır." (Age. syf. 204)

"Aristokratik anarşizm, özel olarak, Rus nihilistinin niteliğidir. Rus nihilisti parti örgütünü ürkünç bir 'fabrika' olarak düşünür, parçanın bütüne, azınlığın çoğunluğa bağlılığını 'kölelik' olarak görür; (...) bir merkezin yönetiminde işbölümü yapılmasını, insanların 'çark dişlileri' haline getirilmesi gibi görür ve davranışa traji-komik feryatlarla karşı çıkar..." (Sol Komünizm Bir Çocukluk Hastalığı, syf. 12)

"Bir komite tarafından yönetilmeyen, bir komitenin kararından geçmeyen karar ve yürütme sakattır. Sorumsuzluğu geliştirir, yetkileri karıştırır; kim nerede ve ne kadar sorumludur, bu belli olmaz. Dolayısıyla kimin çok iyi, kimin çok kötü olduğu belirlenemez. Suç karışır. Böylece ne olur? Başarılıyla başarısızı, haklı ile haksızı ayırdetmek zorlaşır. Öyleyse örgütü, böyle karmakarışık, bir kişinin alabildiğine yetkili, diğerlerinin yetkisiz, kendi kendine yetkilerini arttıran veya yetkisiz kılan tiplerden arındırmak gerekir."

İşte parti gerçeğine bu temellerde doğru bir katılım gerçekleştirilirse, artık bir profesyoneller örgütü haline gelebilme daha da kolaylaşır. Böyle örgüt savaşa da, barışa da rahatlıkla karar verebilir. Gerillayı da, ayaklanmayı da kararlaştırabilir. Bu biçimde oluşmuş bir örgütün saptayacağı bütün çalışma ve mücadele biçimlerinin başarıya gitme şansı da çok yüksektir. Çünkü bu defa bireyler tarafından saptırılamaz. Kişi, eğer bütün Parti yetkilerini gaspederse, komiteyi çalıştırmazsa, alt üste, azınlık çoğunluğa tabi olmazsa bütün yetkileri kendisinde toparlar; bu temelde savaşa da, barışa da, tasfiyeye de karar verebilir. Nitekim tasfiyeciler böyle ortaya çıkmıştır. Önderliğe sevdalı tipler, hem Partinin verdiği yetkiyi ve hem de militanların yetkisini gaspetmiş, bu temelde de Parti üzerinde alabildiğine bir tasarrufçuluğu geliştirmişlerdir. Bunu, bazen militanları savaştırmama, bazen de en olmadık yerde savaştırma biçiminde yapmışlardır.

Mücadele saflarımızda böylesi bir tasarrufçuluğu ve yetki gaspçılığını geliştiren tipler az çıkmadı. Bunların yetkilerinin sınırı belli değildir. Kendilerini sınırsız bir yetkinin sahibi olarak gören bu tipler her şeye karışır, her türlü gelişmeye, başkalarının yetkilerini gasederek müdahale ederler. Yine bunlar, kimseye karşı sorumluluk duymazlar, yani sorumsuzdurlar. Cumhurbaşkanı bile bu kadar yetkiye sahip değildir. Bizde böylesi ucubeler de ortaya çıktı, halen de çıkıyor. Bunlar kurnazdır. Önderlik sevdalılarıdır. Tabii bu durum sakıncalıdır. Bunlar bütün maharetlerini, yetkileri gaspetmede ve diledikleri zaman diledikleri yerde bunları kullanmada sergilerler. Bu tarz bir yaklaşım açık ki izin verilemez, verilmemesi de gerekir. Böyle bir yaklaşım, örgütlenmeyi örgütlenme olmaktan çıkarır. Bu tiplerin keyfine kalırsa, Parti yanmış demektir. Bir komite tarafından yönetilmeyen, bir komitenin kararından geçmeyen karar ve yürütme sakattır. Sorumsuzluğu geliştirir, yetkileri karıştırır; kim nerede ve ne kadar sorumludur, bu belli olmaz. Dolayısıyla kimin çok iyi, kimin çok kötü olduğu belirlenemez. Suç karışır. Böylece ne olur? Başarılıyla başarısızı, haklı ile haksızı ayırdetmek zorlaşır. Öylese örgütü, böyle karmakarışık, bir kişinin alabildiğine yetkili, diğerlerinin yetkisiz, kendi kendine yetkilerini arttıran veya yetkisiz kılan tiplerden arındırmak gerekir. Bunların yerine yetkileri, sorumluluğu ve örgütü belirlenmiş bir örgütlenme dayatılmalı ve geliştirilmelidir. Böylelikle kimin sorumluluğu ne kadardır, kimin başarısı ne kadardır, belli olur. Kişi de gücünü ve enerjisini ölçülü harcar, devrimciliğin bir anlamı ve izahı olur.

Burada üzerinde kısaca durmamaya çalıştığımız konu, Parti tüzüğünün bir yönüyle açılımını kapsamaktadır. Tüzüğü işlemez kılmak isteyen devrimcilik türü geliştirilmeye çalışıldığı için, bu konuları açma gereğini duyduk. Öyle ki, kişi Genel Sekreterliğin yetkilerinden tutalım militanların en hayati insiyatiflerine kadar bütün yetkileri gaspedince, bize düşen bu konuda örgütü hem muhtevada ve hem de biçimde son derece güçlü kılmak, Partinin eğitimini yetkinleştirmek, böylece bunların zarar vermelerini sınırlandırmaktır. Bu konuda Partiyi ne kadar sağlıklı bir yapıya kavuşturursak, Parti ne kadar iyi bir öze ve biçime göre gelişirse, bu tiplerden gelebilecek sakıncalar da o ölçüde bertaraf edilir ve azalır. Yine aynı paralelde devrimciler örgütü de sağlam oluşur ve görevlerini herkesin azami katkı sağladığı bir biçimde gerçekleştirir.

Öyle inanıyoruz ki, her ögemiz bundan sonra Partiye katılımını bu ölçüler içinde yapar. Parti budur ve biz bir Partiyiz. Grup dönemi gerilerde kaldı. Hala en ileri düzeyde kendilerini bilmem kaçıncı sıradan sayanlar bizim bir Parti olduğumuza inanmak istemiyorlar. Partimizi bir ideolojik grup, herkesin gönüllü bağlarla bağlı olduğu gevşek bir örgüt olarak anlamak istiyorlar. Hayır, biz bunu daha '78'-lerde aşmaya niyet ettik. Daha sonraki bütün süreç boyunca bir profesyonel devrimciler örgütünün yaratılması işiyle uğraştık. Bu açıdan grup aşamasındaki devrimcilik gönüllüdür. Yani isterse çalışır, istemezse çalışmaz. Örgütü ve yetkisinin sınırları belli değildir. Herkes her şeyi istediği gibi yapabilir. Ama böyle bir şey bu aşamada çok tehlikelidir. Bu konuda bu tipler uyarılmalıdır. Çok geri olan böyle bir adım Partimize dayatılmamalıdır. Parti fersah fersah ileri gitmiş. Sen çok öncelerinin devrimci devrimcilere ve biçimlenişini bugüne dayatamazsın. Bu ince bir kurnazlıktır, ama tehlikelidir. "Bu da bir devrimciliktir, eskiden bu devrimcilik epey iş yaptı, şimdi de iş yapar" denilmemelidir. Hayır, o eski grup devrimciliği kendi gününde ne kadar önemliyse, günümüzde de o kadar tehlikelidir. Eskinin gönüllülük ilişkileriyle yürütülen grup ilişkileri ne kadar gerekliydiyse, günümüzün emirle yürütülen profesyonel ilişkileri açısından da o kadar tehlikelidir.

Bu konuda, Parti gerçeğimizi iyi bilmek gerekir. Bunca gelişmeden sonra geri biçimleri getirip günümüze dayatmak ve öyle "görünüşte tehlikesi yoktur, geçmişte iyi kullanılan silahtır, yine de yanımızda bulunsun" demek gericiliktir. Konumu böyle olan, bunu bütün Partiye dayatmak isteyen anlayışı ve tutumu mahkum etmek ve yaşatmamak gerekir. Çünkü bu geri bir adımdır. Bugün saflarımızda grup devrimciliği, özerk konumunu aşmak istemeyen ve hala ısrarla Partiden özerk hak talep edenler var. Hayır, böyle bir hakkı vermeyeceğiz, kesinlikle böylesi bir özerkliği kabul etmeyeceğiz ve sonuna kadar bu tiplerin kahredilmesi gereken yaklaşımlarıyla mücadele edeceğiz. Biz bunlarla mücadelemizi, bunları da devrimci örgüt içinde tutarak yürüteceğiz. Büyüklükleri ve ünleri ne olursa olsun, bunları mutlaka örgüt çarkları içinde tutacak ve bu çarkın bir parçası, dişlisi haline gelmelerini sağlayacağız. Bunun dışında Parti içinde bir kalışı kabul etmeyeceğiz. Biz ancak, üyeleri çarkın bir parçası haline getirmiş olan bir örgüt işleyişi ile zafere doğru yürüyebiliriz. Zaten bizim üzerinde durduğumuz örgüte katılımın anlamı da budur.

Önceki bölümlerde PKK'nin gelişiminin ana özelliklerini belirtirken, şimdi daha çok bir organizasyon olarak bunun nasıl şekillenmesi gerektiğinden bahsettik. Bunların hepsi önemlidir, biribiriyle sıkı bir ilişki içindedir. Örgüt gerçeğine böyle bakmamak ve buna göre kendini ayarlamamak tasfiyeciliktir, sağcılıktır. Bu, Rus devrimci pratiğinde çok çeşitli biçimlerde görülen gerçeğin bizde daha örtülü ve şekilsiz bir biçimde ortaya çıkması demektir. Bunun anlamı da çok açıktır. Bu, tasfiyeciliğe gitmektir veya tasfiyeciliğin ta kendi-

sidir. Son dönemlerde açıkladığımız gibi Partimizi amatörlüğün sınırında tutmak isteyen, gruplaşmadan öteye varmaya yanaşmayan, bireysel-özerk konumların alabildiğine cirit attığı böyle bir yoğunlaşma birimi olarak görmeyi arzulayan birçok öge çıktı. Bunların teşhiri ve özeleştirileri yapıldı; bunların yaratmak istediği ortamın önüne geçilmek istendi. Fakat biz ancak örgütlenmemizi tam kurumlaştırır, örgütsüz bir tek öge bırakmaz ve Partinin bütün muhtevasını her ögemize özümsetirsek, bunların Partiye vereceği zarar sona erecektir. Herkesin yeri ve konumu, sorumluluklarına göre hakları ve görevleri belli olmalıdır. İşte ulaşmak istediğimiz Parti gerçekliği ve işleyişi budur.

Bu, son derece anlaşılır bir olgu, hepimiz tarafından rahatlıkla benimsenmesi gereken bir Partileşme gerçeğidir. Şimdiye kadar buna tam ulaşılmadı diye bundan sonra da ulaşılamayacak sonucu çıkarılamaz. Bu açıdan her arkadaş buna ulaşmak için bütün gücünü ortaya koymalıdır. Biz herhangi bir örgüt ve biçimlenmeyle savaşı kazanamayız. Savaşı örgütler kazanır. Örgütler de biçimlenişinde kendilerini formüle ederler, somutlaştırırlar. Böyle bir örgütü oluşturamazsak ciddi bir devrim aracından mahrum kalırız. Bol bol devrimci sloganlar atar ve bireysel saldırılarla yetiniriz. Çok güçlü bir örgütümüz olmadığı için de bütün bunlar başarısızlığa uğrar. İşte bizi bundan alıkoymak isteyen her şeyle büyük mücadelenin önemi buradan belli olmaktadır. Bugün Kürdistan'da böyle bir örgüte kavuşamazsak, koşullar ne kadar elverişli olursa olsun, hatta zorluklar ne kadar fazla olursa olsun, ne kolaylıklardan istifade edebiliriz, ne de zorlukları rahatlıkla aşabiliriz.

O halde böylesi bir örgütlenmeye gereksinim yüksek ve vazgeçilmezdir. Her ögemizin sımsıkı sarılması gereken örgüt gerçeği budur.

Öyle sanıyoruz ki, bütün bu anlatılanlar bizi biraz daha örgütlenmeye götürecek ve geleceğin üzerine yürürken sıkıntısını çektiğimiz, bize büyük acılar veren yersiz kayıpların önüne geçilebilecektir. Bununla başarı oranımızı sürekli yükseğe çıkarabileceğiz. Yıkılmayan, kesilmeyen ve sürekli gelişen istikrarlı bir büyümeyi sağlayabileceğiz. Uyumlu bir örgüt yaratmış olacağız. Şimdiye kadar harcanan çabaların ana amacı da budur.

Bütün örgüt yetkileri bir kişinin elinde yoğunlaşırsa, o da keyfine göre bu yetkileri harcarsa, komiteleşme olmazsa, tek bir üyeyi örgüt dışı bırakmamak için elden gelen her çaba harcanmazsa, biz bundan alabildiğine rahatsız oluruz. Komite içinde kişi komiteyi çalıştırmazsa, komiteyi işletmezse bunun örgüte ne denli büyük bir zarar verdiği tasavvur edilebiliyor mu? Tabii çoğu arkadaş bunun sınırlı bir sorumluluğunu bile duymuyor. Bu da geriliğin en önemli bir nedenini oluşturuyor. Eğer böyle bir örgüt istenmezse kayıplar da çok olur, örgüt her zaman eriyebilir. Bu da kendi kendini tasfiye etmedir. Bu durumda eylem ve gerilla gelişir mi? Tabii ki gelişemez. Eğer kişi, örgütsel işleyişin ve örgütsel yönetimin gereklerini yerine getiremezse hangi savaş görevini gerçekleştirebilir? Böyle bir örgütsel aracı yaratmak hayati olduğu gibi, aynı zamanda vazgeçilmez gelişmelerin özüdür. Buna ulaşmak için de yoğun bir çaba sergilenmek zorundadır.

"Denetim nedir? İşler genelde Parti çizgisi, özelde organ kararlarına göre yürüyor mu? Kişiler bunun için yeterince çaba harcıyorlar mı? Denetim, bunların açıklığa kavuşturulması ve bu konuda sağlanan gelişmelerin ölçüye vurulmasıdır. Kısaca, denetim Partinin karar gücünün doğru bir biçimde hayata geçirilip geçirilmediğini, bunun gözetimini, denetimini sürekli örgütlü kılmayı sağlayan bir kurumu ifade eder..."

Bütün arkadaşlar raporlarında Parti gerçeğine ulaşmaktan bahsediyorlar. İşte ulaşmanın yöntemi ve varacağı seviye budur. Bizim bugün bol bol lafı yapılan, ucuz tartışmaların yürütüldüğü gevşek gruplaşma örgütleri değil, bir oturum yaptığında önemli sorunları tartışıp sağlam kararlara ulaşabilen, bu kararları aynı etkinlikle bir yürütmeye tabi tutabilen ve bunu da gerçekten denetleyebilen bir örgüte ihtiyacımız vardır. Propaganda konuşmalarına ve bol bol tartışmalara değil, örgütlenmeye ihtiyaç duyuyoruz. Ancak bazıları bu tutumlarını ısrarla sürdürüyorlar. Eskisi gibi komitelerde propaganda nutukları çekiliyor. Kişi bütün komitenin kendisini dinlemesi için bir ajitasyon tutturup gidiyor. Fakat, kişi bu tutumu ile komiteyi bitiriyor, onu tasfiye ediyor. Ama, o bunun farkında bile değil. Kollektivizm ve komiteleşme, komitenin kaç üyesi varsa hepsinin tartışmaya katılmasını ve kararlarını ortak irade ile belirlemesini ifade eder. Kişi bunu olanak dışı bırakır, başkalarının tartışma ve oy hakkının sınırlandırıp konuşturmazsa; o zaman komitenin yerine kişinin iradesi, şeflik geçer. Bu da demokrasinin ve örgütlenmenin ölümü demektir.

O halde Parti faaliyetlerinde fazla ciddiye alınmayan bu gerçeğin bundan sonra mutlaka uygulanması gerekir. Bu önemli bir örgütsel yönetim sorunudur. Birçok arkadaşın itirazı ve rahatsızlığı, bu biçimin yerine getirilmemesinden ileri geliyor. Kendiniz bunu uygulamazsanız, uğruna savaş vermezseniz, böylesine bir örgütten her şeyi hazır bekleyemezsiniz. Böyle bir gelişmeye herkesin katkısı olmalıdır. Böyle bir örgütü mutlaka yaratmalıyız. Bazıları biçimi, bazıları özü geliştirir. Eğer, herkes dürüst davranır ve kendini bu sorunun çözümüne sonuna kadar verirse, böyle bir örgütlenme ortaya çıkar. Artık kişilerin bol bol nutuk attığı, biribirlerini etkisiz hale getirmek istediği ve örgüt yerine bireylerin habire at koşturduğu bir Parti ortamı yerine, tartışmaların doğru kararlara varmak ve önemli bir Parti görevini belirlemek için yapıldığı, bunların da son derece güçlü bir disiplin içinde gerçekleştirildiği bir örgüte doğru gidiyoruz.

Hala anlayamadığımız bazı şeyler var. Bir bakıyorsunuz kişi konuşmaya başladı. Fakat mübareğin kimin adına konuştuğu ve hangi yetkileri konuşturduğu belli değildir. Bu tip herkesten şikayet ediyor, her şeye müdahale edebiliyor, herkesi suçluyor; hem yargıç, hem savcı ve hem de infaz memurudur. Yine de şikayetçidir. Artık böylelerini tanıyoruz. Bu tür kişiler dipsiz kuyu gibidir, asla doymazlar. Ne kadar yetki ve olanak verirsen ver, kıymetini bilmezler. Böylesi sesleri duymamak ve böylelerini fazla konuşturmamak gerekir. Karşısındakini neden bu kadar ve kimin adına hiçe sayarlar? Bunlar karşısındakini dinlemek bile istemezler. Kendileri bol bol her şeyden bahsederler. Kimdir bu adam, bu kadar yetkiyi nereden aldı? Hayır, biz profesyonel devrimciler örgütüyüz. Böyle yapılmaması gerekir. Görev ve söz hakkı, işbölümünün sonuçları bellidir, düzenlidir, ölçülüdür. Buna rağmen, bakıyorsunuz adam açıldı, herkesi suçlamaya başladı. Bütün başarısızlıkların kaynağı ya şunda ya bundadır, kendisinde değildir! Hayır, biz bu tip şeyleri kabul etmeyeceğiz. Bunlar çok dayatıldığı ve biz de çokça dinlediğimiz için, artık kabul etmeyeceğiz.

Herkes bir organın adamı, örgüt içinde bir yerinin ve konumunun olması gerektiğini bilmelidir. Herkes adına her şeyi konuşmak, herkesin görevine sahip çıkmak durumunda olunmamalıdır. Herkes yeri, sınırları ve yetkileri belirli bir görev sahasının adamı olduğunu kabul etmeli, sınırlar iyi çizilmemiş olsa bile bu çizim işini kendisi iyi yapabilmeli ve böyle bir devrimcilik içinde kalabilmelidir. Günümüzde en çok ihmal edilen bir şey de budur. Bu nedenle bunu da tamamlamalıyız. Bu önemli ve hayati bir sorunumuzdur; eğer çözümleyemezsek fazla ilerleyemeyiz, tersine epey gerileriz. Bunun için yükselen Parti gerçeğine katılmayı, biraz sıkıntı da verse ve özel bir çaba da istese böyle yapmak gerekiyor. İnsan kendi örgütünün hatırı ve çıkarı için her şeyi kabul eder. Kişi daha iyi bir şeye sahip çıkıyorsa, daha başarılı bir organizasyona kavuşuyorsa bunu neden yapmasın? Bunun önünde bizce hiçbir engel yoktur. O halde, örgüt gerçeğimize ilişkin anlatımın bir yönü de böyledir. Bu anlatım aydınlatıyor, görevleri açığa çıkarıyor. Şimdiye kadar ihmal edilen görevleri netleştiriyor.

Parti gerçeğine doğru katılımın diğer bir ögesi olan denetim hususu üzerinde de biraz durmak istiyoruz. Tüzükte de ele alınmış olan bu konular üzerinde daha geniş olarak da durulabilir. Daha önce de bu konulara değinildiğinden, birkaç örnekle bazı hususların açıklığa kavuşması üzerinde duracağız. Biliyorsunuz, komite düzeninin işleyişinde sekreterlik önemli bir kurumdur. Bizde sekreterlik de şimdiye kadar bireyselliğin diğer bir kaynağı olmuştur. Kişiler üzerinde genel bir gözetimden öteye gidilmemiştir. Sekreterlik kendisi söz sahibi, öteki komite üyelerini ise dıştalayan bir kurum olarak düşünülmüştür. Bir organa rolü böyle oynatılırsa, o organ bir gerileme nedeni olur. Şimdiye kadar anlattıklarımız Parti, komite ve organ üyeliğine açıklık getirdiği gibi, bu organın yönetici gücü olan sekreterlik kurumunu da açıklığa kavuşturmaktadır. Demin belirttiğimiz örgütsel işlerliği sağlamak, üyeleri yönetmek işinden birinci derecede hücre veya komite sekreteri sorumludur. Bu da nedir? Katılım tam yapılmış mı, işleyiş sağlanıyor mu, kişi örgüt içinde midir? Sekreter bunları denetler. Kararlar Parti ruhuna uygun olarak çıkarılıyor mu? Uygulamaya geçiriliyor mu? Sekreter günlük her türlü uygulamanın sorumlusudur. Merkezin ve üstün aldığı kararı kendi görev alanında uygulamak, sonuçlarını tekrar yukarıya iletmek, kendi komitesinde tartışmak ve burada komitesinin katılımını sağlamak sekreterin görevleri arasındadır. Sekreter, bütün tartışmalara kendi komitesini katmaktan sorumludur. Zengin tartışmak, tartışmalara herkesin iradesini dahil ettirmek ve mümkün olduğunca kararı büyük bir görüş birliği içinde ve son derece aydınlatılmış bir biçimde almak, bütün komite üyelerinin duyarlılığını arttırmak, görev ve yetkilerine sonuna kadar bağlı kılmak, olumsuzluklarla mücadelede sağlam raporlar geliştirmek, yetkin ve yeterli toplantılar yapmak, disiplini temsil etmek, denetimi yapmak, kendi görev sahası içinde bunları gerçekleştirmek vb. görevler, bir komite sekreterinin yerine getirmesi gereken çalışmalardır.

Bu konuda şimdiye kadar uygulanan biçimiyle sekreterlik bir rahatlık kaynağı, sadece buyruk veren ve başkalarını çalıştıran bir organ gibi düşünülmüştür. Bu doğru değildir. Tam tersine sekreterlik tüm komiteye güç veren, onları tartışmaya ve karara katan ve onların en önünde bir yürütücü olarak çalışan bir kurumu ifade eder. Onun için bu kurumu doğru uygulamak gerekiyor. Birçok arkadaş Genel Sekreterliğin bile cesaret edemeyeceği birçok görev ve yetkiyi kendi kendine edinebiliyor. Ama bunu daraltıyor ve kendi kişiliklerinde boğuyorlar. Dikkat edelim; PKK gerçeği içinde Genel Sekreterliğin işgal ettiği konum başlı başına bir otorite, gelişme, örgütlenme, birleşme ve bir hoşgörü, cesaret ve fedakarlık kaynağıdır. Kendiliğinden mi oluyor bu? Değil tabii. Bu, kuruma rolünü oynattırmakla oluyor. Herkes isterse son derece sekter, bireysel ve bastırmacı davranabilir, demokratik olmayan ve karşısındakine değer vermeyen birçok biçimi kullanabilir, fakat bunun karşılığı gelişmeme, büzülme ve geri çekilme olur.

Demek ki bir kuruma rolü tam oynattırılırsa, o kuruma layık olduğu yer verilirse, görevimizi yapmış oluruz. Birçok arkadaş sekreter midir, değil midir, belli değildir. Üye midir, nasıl bir üyedir, komitesi var mı yok mu, rolünü oynatıyor mu oynatmıyor mu? Bunları düşünmek bile istemiyor. Böyle devrimcilik olmaz. Belki şimdiye kadar alıştık denilecek. Belki Parti de bunu tam olarak önleyemedi. Ama söyleyelim; böyle devrimcilik olmaz. Üyelere, sekreterlere, yardımcılara, özel birim sorumlularına, kısacası hepsine rollerini tam oynattırmak gerekir. Bu konuda çabaların yoğunlaştırılması şarttır. Yapmazsak, birçok şeyi yitiririz. Sonuna kadar götürmediğimiz için de bir taraftan mutlaka su sızar, bu da bütün çalışmaları bozar. Bu nedenle örgüt birimlerinin fonksiyonlarına daha dikkat etmek gerekiyor.

Denetim nedir? İşler genelde Parti çizgisi, özelde organ kararlarına göre yürüyor mu? Kişiler bunun için yeterince çaba harcıyor mu? Denetim, bunların açıklığa kavuşturulması ve bu konuda sağlanan gelişmelerin ölçüye vurulmasıdır. Kısaca, denetim Partinin karar gücünün doğru bir biçimde hayata geçirilip geçirilmediğini sadece bilmekle kalmayan, bunun yerine doğrunun geçirilmesi için gözetimini, denetimini sürekli örgütlü kılmayı sağlayan bir kurumu ifade eder. Yani, sadece karar vermekle yetinmez. Kararı hayata geçirirken doğru geçirir, geçirmeyeni uyarır ve mutlaka uygulatır. İşte başarılı bir denetim budur. Karar alınmış, bir grup şu kadar planlama yapmış, önüne bu kadar hedef koymuş, üzerine yürüyecek. İşte komite içindeki denetim ve istihbarat sorumlusu bundan sorumludur. "Biz ortak bir karar aldık, neden uygulamıyoruz, mutlaka uygulamalıyız" diye dayattır ve uygulatır. İşte denetleyicinin baş görevi budur. Genelde bütün Parti üyeleri denetleyicidir. Ama özelde bir Parti denetim ve teftiş kurumu oluşmuşsa, bu kurum Parti kararlarının hayata geçirilmesinden birinci derecede sorumludur.

Parti içi faaliyetlerdeki diğer bir kurum ise, siyasal komiserliktir. Özellikle savaş birimlerinde bu kurumun önemi bilinmektedir. Önemi ihmal edilen bir olay olduğu için belirtiyoruz. En genel hatlarıyla siyasal komiserlik şu görevleri yerine getirir: Silahlı mücadele birimi içinde Partinin karar düzeyi yürüyor mu? Savaşçıların faaliyeti gereken siyasi seviyeyi kazanmış mı? Bütün faaliyetlerde, kitlelerle ilişkilerde ve içte biribirleriyle ilişkilerde yoldaşlık bağlarına göre hareket ediliyor mu? Moral yüksek midir, eğitim yeterli midir? Her türlü sağ ve sol sapmaya karşı direngen midir? Grubun niteliği sürekli yükseliyor mu? Özellikle siyasal ve örgütsel gelişim yeterli midir? İşte komiser veya siyasal sorumlu bütün bu görevleri yerine getirmekten sorumludur. Birçok birimde eğitim yok, kitlelerle ilişkiler çok sakıncalı, büyüme hayli yetersiz, siyasal seviye kazanma zayıf, kararlar hayata geçirilmiyor, grubun niteliği bazen gittikçe düşüyorsa, işte burada siyasal komiserlik, görevini yapmamış demektir. Buradan da anlaşıldığı gibi siyasal komiserlik ve siyasal yönetim, birimin savaşması için en hayati kısmı oluşturuyor. Birim kendi kendine yürümez. Ona moral ve coşku gereklidir. Moral boş değerlendirmelerden çıkmaz; doğru siyaset, eğitim ve yeterli örgütlenmeden çıkar. Kitlelerle ve içte biribirleriyle doğru ilişkilerden çıkar. Bilimin Parti ruhuna tam uymasından çıkar. İşte siyasal komiserlik bunu gerçekleştirdiği oranda birim içindeki görevini sağlamca yerine getirebilir. Geçmişte buna dikkat etmedik. Bu kuruma rolünü gerçekten oynattırmak ve bunu ihmal etmemek gerekiyor.

Bu tür kurumlara benzer başka kurumlardan da bahsedebiliriz. Bütün bu kurumlar rollerini oynadıklarında, komite içi düzenlenişe işlerlik kazandırıldığında işler ilerler, savaş gelişir. Uygulama olmaz ve sırtüstü bırakılırsa örgüt gelişmez. Lenin'in deyişiyle lose bir yığın örgütü olur. Profesyonel devrimciler örgütü değil, gevşek adamlar topluluğu olur. Bu da ne ayaklanmayı yapabilir, ne de gerillayı geliştirebilir. Sonuçta bir vuruşla paramparça olur. Bunun da bizim için ne kadar büyük bir tehlike olduğunu bütün arkadaşlar gördüler. Öyleyse böyle bir tehlikenin doğmasına izin vermemek gerekiyor. Böylesine gevşekliği dayatan, biçimsizliğe yol açan, örgütü bölen ve daraltan, örgütü lose bir konuma iten her şeyle mücadele etmek şarttır. Bunun dışındaki yöntemlerle savaşı geliştiremeyiz, ordulaşamayız. Basit gibi görünen örgüt kurallarıyla oynama en vahim sonuçları doğurmuştur. Bu, örgütlenmeme, örgütlenmeyi yürütmemedir, denetlememedir, sözgelimi gerillanın birçok kuralını ihlal etmedir. Hem nicelik hem de nitelik olarak sonuç yenilgidir, kayıp üstüne kayıp vermedir. Şimdi burada biz elbette örgütlenmenin niteliğine dayanacağız. Örgütlenmenin niteliğini yükselterek, özellikle örgütlenmenin siyasal yönünü yükselterek çözüm arayacağız. Siyasal yönetimi son derece güçlü kılacağız.

Siyasetin bir yücelme sanatı olduğunu söyledik. Örgüt içinde siyasallaşma, örgütün seviyesinin yükseltilmesidir. Bu da toplantılar ve komitelerle olur. Bir çekirdek düşünelim: Elektronlarının sürekli koptuğu bir atom çekirdeği çekirdek olmaktan çıkar. Eğer bizim de her üyemiz birimden ve çekirdekten sürekli koparsa, kendisini çe-

kirdeğe bağlı hissetmezse atom dağılır; dağıldığı için de enerjisini boşa harcar, savrulup gider ve yok olur. Bunun için komite gerçeği, siyasal bağlar ve siyasal önderlik her arkadaşın her yerde özenle işletmesi gereken görevler durumundadır. Militanın yaşamı her yerde bu biçimde şekillenirse, militan görevlerin adamı olursa, bunun dışındaki her şeye kendini kapalı tutarsa o militan büyür, siyasallaşır, örgütlenir, denetlenir; kolay kolay yenilmez, yenildiğinde yedekleri vardır, örgütleri devrededir. Çizgi doğruysa bunları rahatlıkla gerçekleştirir. Bunlar hepimizin arzu ettiği, fakat bir türlü yerine getiremediğimiz hususlardır.

Zannedildiğinden de çok fazla kaybediyoruz, kayıplarımız bu yüzden oluyor. Basit gibi görünen bu şeyler üst üste bindiğinde çok önemli tahribatların gerekçesi oluyorlar. Bu konudaki eksiklikler kayıplarımızın temel bir nedenidir. Büyük gelişmeyi sağlayamamamızın nedenleri de bunlardır. Rus devrimi pratiğinde, Lenin boşuna "ilişki, ilişki, ilişki..." demez. Bunlar örgüt ilişkileri ve siyasal ilişkilerdir. Bir kişi bu konuda ne kadar zengin olursa o kadar güç ve örgüt sahibi olacaktır. İlişkisiz ve örgütsüz devrimci bir hiçtir. Bir devrimcinin büyüklüğü ilişkileriyle ve geliştirdiği örgütlerle belli olur. Sadece eylemle olmaz. Örgüt geliştirme ve ilişkiler bakımından fakirlik, hatta ilişkilerden kaçınma, ideolojik, politik ve askeri düzeyde ilişkilerin zayıflığı kişiyi küçültür, daraltır ve yenilgiye götürür. Sayısız ilişkilerin sahibi olmayı başlıca erek edinmek gerekir, en basitinden en karmaşığına kadar her ilişki büyük önem arzeder. Onun için en gevşek ilişkiler, hatta yersiz ve zamansız ilişkiler bile ihmal edilmemelidir. Bütün bunlar başka zamanlar da

"Belli ki Parti gerçeğine bir önder gibi katılmak gerekiyor. Bu artık zor bir şey değildir, üslubu ve muhtevası bellidir, biçimlenişi ve işleyişi bellidir. Uygulamak gerekir... O zaman katılım bir önder gibi olmalıdır. Bir önder gibi katılım nedir? Bu Parti edebiyatımızda son derece güçlü olan özelliklere katılmaktır, bu özelliklere ulaşmaktır.... Önder olmamızı her bakımdan zorlayan ve bizi her geçen gün bunu her yönüyle temsil etmeye sürükleyen nedenler vardır."

işe yarar, kişinin güçlenmesinin gerekçe kanıtı olurlar. Onun için bir devrimcinin çapı ilişkilerine verdiği önemle, ilişkilere hakimiyetiyle, ilişki kurma, çeşitlendirme, geliştirme ve yürütmedeki başarısıyla ölçülür.

Bu konuda fakirlik epeyce fazla olduğu için arkadaşlar zenginleşmelidir diyoruz. Herkesle ister dolaylı, ister direkt olsun sürekli uyumlu bir ilişki kurulmalı, bu ilişkiler dalga dalga yayılmalı, kişi ilişkileriyle kendisini çevresine taşırmak için binbir yöntem geliştirebilmelidir. İşte, örgüt içindeki başarılı çalışmanın bir özelliği de budur. Örgüt içinde azami ilişkilere sahip olmak, büyük önem taşımaktadır. İlişkilere büyük önem ve değer verilmeli, zamanına göre yeterli hale getirmeli, zamanı geçmiş ilişkiler terkedilmelidir. Ne kadarımız bunu nerede ve ne oranda yerine getiriyor? Şimdiye kadar yerine getiremediğimiz için ilişkilerin ucunu kaçırıyoruz. Yerinde ve zamanında ilişki kurmuyoruz, ondan sonra da şöyle olsun böyle olsun diyoruz. Hayır, devrimcilik kurallar sanatının büyüklüğünü şart kılıyor. Yerinde ve zamanında her şeyin hakkı verilirse kişi büyür. Kendimizi bu konuda zorlayalım ve daha da yaratıcı kılalım. Böyle yapıldığında ise bunalım ve yetersizlik denilen şeylerin aşıldığı görülecektir. Kişi, sadece kendisi bunu aşmakla kalmaz, çevresini de çözüme götürür. Bütün bunları yerine getirdiği zaman ise o önder olur.

Yaptığımız bu değerlendirmeler, ele aldığımız konuda yeterli açıklığı getirmiştir. Bu nedenle biçime ilişkin bazı özelliklere ve bu arada üslup sorununa değinmeye çalışacağız. Üslup gerçekten çekici olmalıdır. Olgunluk, saygı ve vakar telkin eden, incitmeyen, derinleştiren nitelikte olmalıdır. Bütün bunları belirleyen üslup hangi muhtevaya dayanır? Elbette biz daha iyi bir satış için reklamcılar kullanmıyoruz. Örgüt militanı reklamcı değildir, kendini pazarlamaz. Fakat yine de ölçülüdür. Sarfettiği her sözün, attığı her adımın anlamını bilerek atar. Özellikle dışa karşı bir güç ve örgütlenme kaynağıdır. İlişkilerinde mutlaka sonuç arayan, lafa ve dar pratikçiliğe boğulmanın uzağında duran birisidir. Yaptığı her pratik mutlaka bir siyasal sonuca yol açar, söylediği her söz bir konuyu çözüme kavuşturur. Üslubu çekicidir, adam kaçırtmaz. Açık, yetkin ve yeterli konuşur, çözüme öncülük eder. Saygı uyandıracak ne varsa onu ortaya koyar. Dirayetli olur, kararlıdır, kesindir. Ama aynı zamanda katılımcıdır, çevresine azami katılımı sağlar. Özelliklerini saydığımız bu yapıyı iyi bir cisimleniş ve somutlanışla örgüte taşırır. Bir şeyi çok usta ve yetkince koymak da vardır; yıkılmış, bitkin, yarım dakikada ağzından laf çıkar bir biçimde koymak da vardır. Birisi insanın canını sıkar, herkesi kaçırtır. Birisi herkesi çeker, kararı okumayı ve bitirmeyi bir hatip gibi yapar. Bazen de kararın canına okunur, yani arada bir fark vardır. Hepsi de uygulama gücünü şiddetle etkiler. Bunun için artistik biçimlere bürünelim demiyoruz, ama politikanın bir sanat olduğunu bilerek, bu sanatın incelikleri ve ağırlığının her sanattan önde geldiğini kavrayarak uygulayalım. Her arkadaş ağzına geldiği ve aklına estiği türden bir üslupla ortaya çıkmamalıdır. Partimizin yerleşen bir üslubu vardır, bu üslubun özellikleri netleşmiştir. Bu üslup birçok militanımızda somutlaşmıştır. Bu militanlar gerçekten de halkımızın en yükseklere çıkardığı tutum ve davranışların sahipleri haline gelmişlerdir. Bunlar üslubun ta kendileridir, bunlar bizim için uygulama emridir.

Biz bunları bir karakter, bir somutlaşma, bir uygulama ve sürekli bir gerçek olarak alıyor ve uyguluyoruz. Onların kesinleşmiş bir konum niteliğindeki yaşamları bizim üslubumuzdur. Onun için onların manevi komutaları altında yürümekten bahsediyoruz. Bu kanıtlanmış, zafer kazanmış, mutlaka ulaşmamız, özümsememiz ve uygulamamız gereken bir üsluptur. Eğer Parti gerçeğimizin doğru kavranmasını gerçekleştirebilirsek, doğru bir biçime kavuşturursak, bu işlerliği en sağlam ve en çekici bir üslupla yerine getirirsek; bu örgüt yürür, gelişir ve zaferi kazanır. İşte çözüm ve özeleştiri gerçeği, bütün bunlardan yola çıkarak militanların büyümesi dediğimiz olay böyle gerçekleşir.

Burada uzun yılların pratiği ile ortaya çıkmış sonuçları yeniden özetliyoruz. Her militanın yaratıcı çabasıyla bilincine ve davranışına egemen kılmak durumunda olduğu gerçeği vurguluyoruz. Başta kendimiz olmak üzere bütün örgütlenme faaliyetlerimizi böyle sonuçlandırmalıyız. Uymayanı yoldaşça uymaya davet etmeliyiz. Bu konularda dikkat ve duyarlılığımızı üstün tutmalıyız. Bize mutlaka gerekli olan savaş örgütünü her aşamada ve bütün konularda yönetebilen ve geliştirebilen bir konuma getirmek için gücümüzü sonuna kadar seferber etmeliyiz. Bu bir Parti görevidir, militanca bir görevdir. Bu başarıldığı oranda biz militanlar örgütü olacağız. Böyle oldukça başarılarımız bizi arzuladığımız hedeflere götürür.

Parti ve örgüt gerçeğimiz iyice anlaşıldı sanıyoruz. Diğer güçler bunu çeşitli biçimlere çekmeye çalıştılar. Fakat bizim yöntemimiz çok canlı bir yöntemdir, pratik gelişmeyle sıkı bağlantı içinde geliştirilen bir yöntemdir. Kişinin gerçek yeteneklerine hitap eden, şemalara ve ucuz biçimlere sığınmadan kişinin gerçek benliğine seslenen ve onu çözüme çağıran bir niteliktedir. Böylesi en doğrusudur. Bu yöntem büyük kişilikleri ortaya çıkarır. Her şeyi bununla yaşar, bunu bütün yaşamınızın asli bir öğesi haline getirirseniz yücelirsiniz. Yok eğer unutursanız örgüt yaşamı dışında bir gelişme olmaz, zavallılar durumuna düşersiniz, kimse sizi kurtaramaz. Endişemiz buradadır. Örgüt olayı o kadar büyük bir olaydır ki, tam yaşanmazsa, insanı çok kötü düşürür. Bunun için yaşamak gerekir. Biz, bunun dışında başka bir çıkış yolu bulamıyoruz. Örgütü bütün yönleriyle yaşamak tek çıkıştır. Eğer kişi bu işte bu şekilde varsa bunu böyle yürütürse başarılı olur.

Akıllı olmak zorundayız. Bu yüzden bütün benliğimizle çalışmalara örgütün doğru kurallarını dayatacak ve buna öncülük edeceksiniz. Yardım uğruna her şeyinizi ortaya koyacaksınız. Yapmazsanız başkası sizden, siz başkasından beklersiniz. Bu nereye gider? Siz bunalım çıkarın, o ortalığı karıştırsın, bozgunculuk yapsın. O zaman işler yürümez. Kısa bir gözlemi daha belirtmek istiyoruz: Örgüt büyük bir uyum, sonuna kadar saygılı davranılması gereken bir platformdur. Bunun seviyesini düşürmemek hepimizin görevidir. Kurumların seviyesini düşürmemek gerekir. Düşürülürse hepimiz kaybederiz. Örgüt bir organizmadır, bir tarafı hasta oldu mu bütün organizma acı çeker. Geçmişte bunu uygulayamadık. Yalnız bundan sonra örgütlenmeye cesaret ediyorsak, kurumların seviyesini de yüksek tutmak zorundayız.

Özlü gelişmeye cesaret edilmelidir. Korkak ve artniyetli olabilir misiniz? Hayır. İyiyi farketmeyecek kadar düşkün müsünüz? Sanmıyoruz. O halde neden gelişme olmasın? Yaşınız, sağlığınız uygun, bu kadar fedakarlığı göze almışsınız. Neden cüce olarak kalınsın? Ne anlamı var bunun? Savaşta kötürümlüğü ve biçimsizliği yaşamak yakışır mı? Hayır, bu militana yakışmaz. Büyümekten ürkmemek gerekir. Neden büyümekten, önderler haline gelmekten korkuyoruz? Kişiliğimizde yeni dünyayı temsil etmekten neden çekiniyoruz? Her zaman söylediğimiz gibi bir balon gibi patlamak da vardır; bir atom bombası ya da bir yanardağ gibi patlamak da mümkündür. Bizim tercih edeceğimiz patlama bellidir. Biz bu sorunları bu kadar açıyor ve tüm arkadaşları çağırıyoruz: Vahşi bir düşman karşısında duran bir avuç insanız. Böyle bir gerçeğe sarılmaktan başka hiçbir şeyle ilerleyemeyiz. Kişi eğer samimiyse, böylesi bir birliği her şeyin üzerinde tutmadan dürüstlüğünü kanıtlayamaz. Burada gerçekleşen eğitim ve ölçüler, zaferi getirecek eğitim ve ölçülerdir. Gidilecek her yerde bunların uygulanması da birlikte yapmak gerekir. Bunlar sıradan ihtiyaçlar değil, zaruri ihtiyaçlardır.

Bir örgüt gerçekliğinin böyle yaşanması gerekir. Bu gerçekliği çok geri ve yüzeysel yaşamanın bizi tehlikeli sınırlara getirdiği, kaybettirdiği, zamanımızı ve imkanlarımızı boşa çıkardığı unutulmamalıdır. Bu bir tarihtir, bir halktır. Gerçekten üzerinde düşünüldüğünde, bunun çok daha önemli bir husus olduğu kendiliğinden anlaşılacaktır. Eğer amaç ve çıkar yüksekse o kişinin bunun içinde erimemesi ve istenen kalıba girmemesi için hiçbir neden yoktur. Büyük amaçlar uğruna insan kendisini yeniden yaratır ve biçimlendirir. Yapılabilecek en doğru şey de budur. Bunun dışında kalan yollar hiçbir şekilde tercih edilmemesi gereken önerilerdir.

Her zaman söyleriz, bunlar da yaratıcı uygulama istiyor, istiyor, istiyor! Daha fazla geliştirmeyi göze almalıyız, çünkü başka türlü yapamayız. Sayımız hiç de az değil, muhtevamız zenginleşiyor. İşte böyle yaparsak bunun bir anlamı olacaktır. Birlik ve homojenlik çok önemlidir. Çünkü bunlar Kürdistan'da ilk defa gerçekleşiyor. Bir halkın iradesi ilk defa PKK'de gerçek haline geliyor. İlk defa homojenlik ve netlik sağlanıyor. İlk defa yüksek bir fedakarlık ruhu bizi bir araya getiriyor. İlk defa gerçek bir otorite ortaya çıkıyor. Bunlar önemlidir. Bunları eski şeylerle karıştırmayalım. Onun için saygılı ve ölçülü olalım. Hakkını verelim, son gelişmeleri özümseyelim, bu sonuçlara göre günlük yaşamımızda pratiğimizi sürekli düzeltelim. Diğer tarzla yaşam her gün boş geçer, kendinizi ve çevrenizi düzeltmeden geçen her gün kaybedilmiş bir gündür. Günlük düzeltme ve yetkinleştirme, zamana ne kadar erken ve ne kadar yoğunca sığdırılırsa, o kadar tez olur. Zaten günün ve yaşamın kazanılması da budur.

Bizde zaman ve yaşam yitirilmiştir, genellikle iflasla geçer, ama biz bilmeyiz. PKK, aynı zamanda en verimli bir devrimci üretimin sağlandığı mekanizmadır da. Yine aynı zamanda bu, kaybedilenin yeniden kazanılmasıdır. Zor ya da kolay, şu veya bu alanda, şu ya da bu dönemde buna yükleneceğiz. Her arkadaş sürekli olarak birbirinden on kat, yüz kat daha fazlasını yapabilmelidir. Böylesi kişiliklerin birliği ise tarihi bir birliktir. Hiçbir kişisel çıkara dayanmayan bir birliktir. Hepsi davanın adamıdır, arada hatır-gönül işi yoktur, sonuna kadar siyasal ve tarihsel görevlerle birbirlerine bağlıdırlar. Bundan daha fazla arzu edilen bir şey olamaz. Bu ölçülerdeki birliklerin mimarı olmamız gerekirken, neden cücelerin ya da basit oyunların figüranları olarak birbirimizi küçük düşürelim? Biribirimize sahte ölçüler dayatmak bize yakışmaz. Sömürgecilik bizi düşürdükçe düşürdü, yoksunlaştırdıkça yoksunlaştırdı. Bunu meşru kabul edebilir miyiz? Hayır, buna karşı isyan hareketimiz var. Bunu reddetmek, saygınlığımızı kazanmak, bunu da her şeyin üzerinde tutmak ve halka mal etmek gerekir. Silahla, sözle, her şeyle bunu yapmalıyız. Eylem biçimlerimiz sınırsızdır. Bu konuda devrimci şiddetin binbir türlü biçimi vardır. Sözün de öylesidir, bunun da sayısız etkili biçimleri sözkonusudur. Hepsini kullanmalıyız.

Halkı bu tarzda kazanırız. Bunlar yapılırsa gelişme olur. Kişinin ufku arzuyla dolar, bütün bu görevlerin üzerine gidilir. Bitkin ve yılgın, ağzı başka türlü konuşan, adımını başka türlü atan bir tarzda değil, hepsi de biribirini tamamlayan ve biribirine denk düşen bir biçimde olur. İşte zaferi getiren şeyler bunlardır. Hala, "anlayamadım, özümseyemedim, bunalımlıyım, eksikliklerim var" demek, çok saçmadır. Bu kadar genel görevler, bu kadar uzun süreli sorumluluklar altında olmamıza rağmen içine düşülen bu durumlar anlaşılmazdır. Yani, bu durumlar karşısında insan bazen kuşkuya düşse de haklıdır. Çünkü bu kadar çekici görevler karşısında hala yersiz bazı davranışlar içinde bulunmak anlaşılmazdır, tehlikelidir. Bunu Partiye ve halka karşı yapılmış büyük bir saygısızlık olarak değerlendirirsek haklıyız. Çünkü böylesi dönemler bu tip kişiliklerle kazanılmaz. Böylesi kişilikler bu dönemin bozguncularıdır. Bunlar en azından böylesi birliklerin düşmanıdır. Buna cesaret bile etmek büyük bir gaflettir.

Belli ki Parti gerçeğine bir önder gibi katılmak gerekiyor. Bu artık zor bir şey değildir, üslubu ve muhtevası bellidir, biçimlenişi ve işleyişi bellidir. Uygulamak gerekir. Biz devrimcinin bir erdemi olarak sömürgecilikten ve ortaçağdan kaynaklanan özellikleri yerle bir ettik, ediyoruz. Bu tip özel kalıntılar ve dayatmalar bir devrimciyi sarsmaya bile yetmez. Tam tersine bu tip dayatmalar bir devrimcide güç kaynağına dönüştürülür.

O zaman katılım bir önder gibi olmalıdır. Bir önder gibi katılım nedir? Bu Parti edebiyatımızda son derece güçlü olan özelliklere katılmaktır, bu özelliklere ulaşmaktır. Geçmişte bu özelliklerin kenarından bile geçilmedi. Bugün çok daha iyi açığa çıktığı gibi, bu özellikler geliştikçe bazı örgüt tutucuları ve tasfiyeciler onları işlemez kılmayı marifet sandılar. Biz önderlik, kollektivizm, yüksek katılım ve sorumluluk gerektirir dedikçe, o "Parti benim, herkes bana katılmalı, benden büyüğü yok" diye ortaya çıktı. Böylelikle katılımın muazzam gelişimi kösteklendi. Görevlerden kaçmanın, görevleri terketmenin ve tersyüz etmenin bir metodu haline getirildi. Hayır, aldatmamak gerekir. Hele bir de önderlik sevdalısı olarak buna yapışmamak gerekir.

Önder olmamızı her bakımdan zorlayan ve bizi her geçen gün bunu her yönüyle temsil etmeye sürükleyen nedenler vardır. Bir kez böyle bir görev onurludur. Böyle bir görev yüzyıllardan beri kaybedilen her şeyin yeniden kazanılmasını amaçlamaktadır. İnsana gurur verir, otorite kazandırır, kitlenin muazzam dayanıklığını ve çözülüşünü kişiliğinde birleştirir. Yoksun bıraktırıldığımız ulusal ve toplumsal gelişme ve özgürlük taleplerini bizde somutlaştırır. Önderliğin görevleri öyle anlaşılmayan şeyler değildir. Biz uygulamada bu kadar cüce kalınmasını yadırgadık. Yani kırk yıl bir köşede de kalınsa yine bir önder gibi yaşanabilir. Tarihi sonuna kadar devrimci bir tarzda geliştirmek isteyen, halkın özgürlüğünü sonuna kadar yaşamın en temel kuralı haline getiren birisinin kolay kolay düşeceğini sanmıyoruz. Bu mesleği esas mesleği olarak benimsemiş bir kişinin her alanda muazzam bir yaratıcılığı sağlayacağına inanıyorum. Önderlik ciddi bir meslek, mesleklerin de en yücesidir. İnsanı ruhen zenginleştirecek, yeteneklerini geliştirecek mesleklerin en başında gelir.

DEVAM EDECEK

Cüceliği Aşalım, PKK'nin Yüceliğine Ulaşalım

Fuat

MİLİTANLARIN DİLİNDEN

PKK III. KONGRESİ

Ulusal kurtuluş mücadelemizin bugün içinden geçtiği aşamada, devrimin artan sorunları devrimci görevlerin çapını da büyütüyor. Bu nedenle, Partimiz, kendi üyelerine büyüme ve yücelme çağrısında bulunuyor. Militanlarının başarılı bir pratik sergilemeleri için, böylesi bir pratiği zorlayan olumsuzluklar ve yetersizlikler karşısında Partinin eleştirileri gündeme geliyor. Kuşkusuz devrimcilerin hiçbir zaman eleştiriden çekinmemeleri gerekiyor. Çünkü eleştiriden çekinmek ya da ürkmek, gerçekte büyüklük ve başarıyı istememek, cücelikte ayak diretmek anlamını taşıyor. Bu açıdan, yöneltilen eleştirilerin dozu ne denli sert ve acımasız olursa olsun, birlik istemi, eleştirinin çıkış noktası olarak ele alındığı müddetçe eleştiri kişinin büyümesine ve gelişmesine hizmet ediyor.

Partimiz içinde eleştiri-özeleştiri ilkesinin işletilmesi konusunda kökleşmiş bir gelenek vardır. Bu gelenek giderek güçlenmekte, sağlamlaşmakta ve çelikleşmektedir. Parti birliği ve bütünlüğünün sağlamlaşması ve çelikten disiplin uygulayan bir partinin inşası için eleştiri-özeleştiri mekanizmasına işlerlik kazandırılması şarttır. Gelişmenin temel unsurlarından olan böylesi bir silahın doğru kullanılması, aydınlanmış bir parti ortamında, yetersizliklerinden arınmış, kendisine güvenen, birlikte çalıştığı yoldaşlarına güven duyan, bu güven temelinde mükemmel bir uyumun sergilendiği bir Parti yapısının gelişmesini sağlar. Zaferin biricik koşulu da, küçük-burjuva demokratizmi yerine, karşılıklı olarak biribirine güven duyan militanlar topluluğunun kendi aralarında yarattıkları çelikten disiplindir.

Parti gerçekliği karşısında kendi durumumun çözümlenmesine geçmeden önce, kişisel yetersizliklerimin temel bir noktası olan ve teori ile pratik arasındaki uyumsuzluğun belirgin bir ifadesi durumunda bulunan eleştiri-özeleştiri karşısındaki tutumumu ortaya koymak istiyorum.

Özeleştiri kişinin kendisinde varolan eskiyi, geriyi ve gerici olanı en temel yönleriyle açığa çıkarması, bunların üzerine kararlı bir biçimde yürümesi ve bunun yerine yeniyi, ileriyi ve ilerici olanı inşa etmesidir. Özeleştiri kişinin kendi kişilik yapısını bütün yönleriyle irdelemesi, zayıf ve güçlü yanlarını açığa çıkarması, zayıflıklarını giderip zaaflarına son verirken, güçlü yanlarını daha da güçlendirmesidir. Kısacası özeleştiri kişiliğin olumlu yönde devrimci dönüşüme uğratılmasıdır. Kürdistan'da kişilik tahrip edilmiş, ulusal ve sınıfsal değerlerine yabancılaştırılmış, kendi ulus ve halk gerçekliği karşısında suçlu duruma düşürülmüştür. Kürdistan insanı ve genelde yabancı egemenlerin yüzyıllarla hesaplanan tahakkümü, özelde ise Türk sömürgeci egemenliği altında köleliğin, horlanmanın, aşağılanmanın ve sefaletin uçurumuna yuvarlanmış, halkımızın köleliği üzerine kurulmuş küçültücü bir "Tilsit Barışı" altında ve kölelik boyunduruğuna vurulmuş olarak yaşamaya mahkûm edilmiştir. Kürdistan'da PKK hareketinin doğuşu köleliğe, horlanmaya, aşağılanmaya ve düşkünlüğe karşı bir isyan hareketi, insanımızın yücelmesi amacıyla yapılmış en üst düzeyde bir çağrı ve bir eylemdir. Sömürgeci köleliğe karşı bu isyan eylemi ve yücelme çağrısı toplumumuzda da karşılığını bulmuş, bin yılların köle Kürdistan'ında çağımızın en soylu bağımsızlık ve özgürlük hareketlerinden biri yükselmiş, zafer kazanmanın bütün olanaklarını biraraya toplayarak toplumun bütün yurtsever kesimlerine kök salmıştır.

PKK hareketi içinde insanlığın en yüce ideallerini kendi kişiliklerinde somutlaştıran ve insanın yaratıcı dehası ve sınırsız gelişme özelliğinin en parlak sembolleri olan görkemli kişilikler ve büyük halk önderleri doğmuştur. Halk tarihimizin bütün olumlu özelliklerini kendi kişiliklerinde biraraya toplayan, geleceği bugünden yaşayan, bugünü usta elleriyle yoğurarak biçimlendiren ve geleceğin insanının nasıl olması gerektiğini bugünden gösteren bu kahramanların en güzel örnekleri bağımsızlık ve özgürlük mücadelesi şehitleridir; en önde Hakiler, Mazlumlar, Hayriler, Kemaller, Mehmetler ve Mahsumlardır. Onlar her şeyden önce halkımızın bağrından çıkan, onun yükselme ve yücelme arzusu ve kararlılığını dile getiren eşsiz kahramanlık abideleridir. Böylesi eşsiz kahramanların ortaya çıkışı, her şeyden önce Kürdistan'da devrimin zafer kazanacağının kanıtıdır. Çünkü halkın kendi geleceğini kendi elleriyle özgürce çizme kararlılığı, başlangıçta halkın devrimci öncülerinin yüce kişiliklerinde ifadesini bulur. Öncüler herkesten önce zorunluluğu kavrayarak dönüştürmüş, düzenin kölelik zincirleri ile kirlerinden arınmış, özgürlük devrimini önce kendi kişiliklerinde gerçekleştirmiş, geleceğin devrimini ilk adımda kendi kişiliklerinde zafere götürmüşlerdir. Yurtsever halk kitleleri de bu soylu devrime gerekli karşılığı vermiş, onları kendi önderleri olarak benimsemiş ve kendilerini izleyerek aydınlattıkları yolda yürümüşlerdir. Bundan böyle artık toplum ve birey açısından özgürleşmek için herhangi bir belirsizlik sözkonusu değildir. Pratikte kanıtlanmış önderler örnek alınacak, onlar izlenecek, gerçek özgürlüğe onların maddi ve manevi komutaları altında yürünerek ulaşılacaktır. Köleliğin meşru zemini ortadan kalktığı içindir ki, bu durum karşısında Lenin kesin sonuçlara varır: "Hiç bir insan köle doğdu diye suçlanamaz" dedikten sonra, kendi köleliğine karşı mücadele etmeyen, onu meşru gösteren bir kölenin her özgür insanda tiksinti ve nefret duyguları uyandıran aşağılık bir asalak ve hayvan olduğunu belirtir.

Kişilikteki devrim de toplumdaki devrim gibi kesintisiz devrim olma özelliği ile gelişmesini sürdürür. Kişilikte gerçekleşen devrim sonucunda eski, geri ve gerici olanın cesedi bir tabuta konulup çivilense de, Lenin'in deyişiyle tabutun toprağa verilmesi uzun yılları alır. Tabutun içinde çürüyen cesetten yayılan kokuların zehirinin çevreye yayılması ve böylelikle çevreyi kirletmesi kaçınılmazdır. Bu yüzden eskiye karşı mücadelede iki temel unsurun biraraya gelmesi zorunludur. Bunlardan birincisi mücadeledeki kararlılıktır. Eskiyi yıkmak ve yeniyi inşa etmek için eskiye karşı mücadelede kararlı olmak gerekir. Bütün özellikleriyle birlikte bilince çıkarılıp kavransa bile, kararlılık olmadan eski yıkılamaz. Zaten devrimciliğin en temel özelliği de gerçeği tahlil etmek ve değiştirmektir.. Yorum ve değiştirme birarada yürütülmeden eski yıkılıp yeni inşa edilemez. İkincisi ise mücadelenin sürekli kılınmasıdır. Mücadeledeki süreklilik hayati önem taşımaktadır. Bu da kişinin sürekli özeleştirici olması anlamına gelmektedir. PKK militanının en temel bir özelliği de onun her zaman eleştirici ve özeleştirici olmasıdır.

Ancak eskiyi yıkma ve yeniyi inşa etme kararlılığıyla ortaya çıkan her kişi pratikte bunun gereklerini gerçek anlamda yerine getirebilecek midir? Buna hayır cevabını vermek gerekir. En somut ifadesiyle eski bir bataklıktır. Bu bataklığın içinden devrimci saflara gelen bir kişi çoğunlukla bataklığın izlerini taşır ve kimi zaman yeniden gözünü bataklığa diker. Yeni ile eskinin kişilikteki bu çatışmasının devrimci temellerde yürütülmemesi, çelişkilere hükmedip olumlu yönde çözümlenmelerinden uzak durulması, kişide bunalım denilen durumun ortaya çıkmasına neden olur. Devrimci bir parti ortamında içine düşülebilecek en kötü durumlardan biri de budur. Böylesi tipler toplum tarafından da yadırganır ve kınama ifade eden tanımlamalara muhatap olmalarına yolaçar. Özellikle Türkiye koşullarında kemalizmin biçimlendirip ortaya saldığı "aydın" tipinin özelliği tam da böyledir. Kendi pratiğimde düşünce ile eylem arasındaki uyumsuzluk sözkonusu olduğu müddetçe, buradaki belirlemeleri kendime yakıştırmaktayım.

Yine burada kendi kişisel durumumun çözümlenmesine geçmeden önce, PKK hareketinin ortaya çıkışını ve bunun Kürdistan'da yolaçtığı gelişmeleri ortaya koymak, bu gelişmeler içinde kendi durumuma açıklık getirmek, kişilik yapımda meydana gelen gelişme ve değişmeleri irdelemek istiyorum. PKK hareketinin gelişmesinin anlamı izah edilmeden ve PKK gerçekliği tanınmadan, kişinin kendi gerçekliğini ortaya koyması zaten mümkün değildir.

PKK hareketinin doğuşu Kürdistan'da yeni bir tarih ve yeni bir çağın başlaması anlamına gelmektedir. Bu geçmişten beri hükmünü icra eden kölelik ve ezilmişlik çağının son bulması, yabancı egemenliğin Kürdistan'a ilişkin inkar mantığının kırılması, bunun yerine Kürdistan halkını çağla bütünleştiren, onu özgür dünya halklarının onurlu bir üyesi olma yoluna sokan yeni bir mücadele döneminin başlaması demektir. Hareketimizin ortaya çıkmasından önceki durumla bugün gelişmelerin ulaştığı seviye kıyaslandığı, Parti hareketimizin iç ve dış kamuoyunda yarattığı saygınlık gözönüne getirildiği zaman, gelişmenin karakterini ve boyutlarını kavramak çok daha kolaylaşacaktır. Yüzeysel bir bakışaçısıyla soruna yaklaştığında bile, kişi mevcut gelişmenin boyutlarını kavramakta fazla zorluk çekmeyecektir.

Ancak PKK hareketinin Kürdistan'da yolaçtığı gelişmelerin gerçek karakterini kavramak, sadece böylesi bir değerlendirmeyle mümkün olmayacaktır.

Böyle bir değerlendirmenin daha sağlıklı yapılabilmesi, gelişmenin boyutlarının, derinliğinin ve kapsamının daha iyi bir şekilde anlaşılabilmesi için her şeyden önce Türk politik egemenlik sisteminin özelliklerini, Türk burjuvazisinin Kürdistan üzerinde uyguladığı sömürgeciliğin özgül karakterini, özellikle yakın dönemde ülkemizde halkı temsilen ortaya çıkan çeşitli küçük-burjuva ve feodal-burjuva güçlerin durumunu, bunların Kürdistan Ulusal Kurtuluş Mücadelesi karşısında sergiledikleri işbirlikçiliğin karakterini çok daha yakından tanımak gerekir.

Türk politik egemenlik sistemi her şeyden önce Kürdistan'ın inkârına dayanmaktadır. Bu egemenlik sistemi Kürdistan halkının varlığını tanımamakta, halkımızın üzerinde yaşadığı toprakları "Misak-i Milli"ye katarak Kürdistan halkını imha etmeyi amaçlamakta, ad düzeyinde de olsa halkımızın varlığına tahammül etmemektedir. Halkımızın en doğal ve son derece insani istemleri ve bu doğrultudaki çıkışları karşısında barbarca davranmakta, baskılarını alabildiğine yoğunlaştırmaktadır. Bunu sadece çok önceleri uygulanan sömürgecilikten değil, Cumhuriyet adı verilen dönemle birlikte Kürdistan'da başvurulan katliamların niteliğinden de anlamak mümkündür. Ancak mevcut durum dikkate alındığında Türk politik egemenlik sisteminin derin bir çatlaklık geçirdiği, esas itibarıyla inkâr mantığının kırıldığı, halkımızın inkârına dayanan politikaların bizzat bu egemenlik sisteminin sözcüleri tarafından reddedildiği, Kürdistan sorununun sadece uluslararası politik zeminlerde değil, Türk politik çevrelerinde de tartışıldığı görülecektir. Bu basit bir gelişme değil, gerçekte bir egemenlik sisteminin alt üst oluşudur. Böylelikle gelişen ulusal kurtuluş mücadelemiz karşısında kemalist mantığın, felsefenin ve egemenlik sisteminin sadece resmen değil fiilen de iflas ettiğini söylemek gerekir.

Geçmişteki biçimiyle kemalizmin Kürdistan gerçeğine ilişkin salt inkâra dayanan politikası bir tek yönelimi içerir. Bu, Kürdistan'daki ulusal kurtuluşçu gelişmeler karşısında kemalist sömürgeciliğin karşı-devrimci şiddet yöntemini tek yöntem olarak kullanmasını beraberinde getirir. Böylesi bir mantıktan yola çıkan bir egemenlik sisteminin uygulayacağı başka bir yöntem yoktur. Fakat Türk sömürgeci burjuvazisi gönümüzde bu tür bir yöntemle tek başına Kürdistan Ulusal Kurtuluş Mücadelesinin gelişimini durduramamaktadır. Bu nedenle yeni yöntemler denemekte, eski yaklaşımını değiştirerek inkâr ettiği güçlerin varlığını resmen kabul etmekte, işbirlikçilerine yeni politikalar dayatarak yeni arayışlar ve yönelimler içine girmektedir. PKK hareketinin katettiği gelişmelerin düzeyini, 12 Eylül rejiminin tezgahlanış amacı ve rejimin kendi amaçlarını pratikte gerçekleştirememesi arasındaki derin çelişkiden de rahatlıkla görmek mümkündür. 12 Eylül rejimi çok çaba harcamasına rağmen kendi amaçlarına ulaşamamıştır. Faşizmi kurumlaştırma ve bunu çıkarılan yasalarla pekiştirme çabaları sonuçsuz kalmıştır. Türkiye'de sömürgecilik cephesinde yaşanan son gelişmeler, Partimizin önderlik ettiği ulusal direniş mücadelesi karşısında yıkılan ve dağılan kemalizmin yeniden toparlanma çabalarıdır, faşist rejimin kemalizmi restore etme çabasıdır.

Parti hareketimizin ortaya çıktığı dönemde Kürdistan'da varlığını sürdüren küçük-burjuva ve feodal-burjuva güçlerin durumu, benzer güçlerin öteki ulusal kurtuluş hareketleri karşısındaki durumundan çok daha farklı özellikler arzetmektedir. Marksizmi kendilerine maske yaparak Kürdistan halkı adına ortaya çıkan ve ulusal kurtuluşçu geçinen bu güçler, en ileri hedef olarak önlerine otonomiyi koymakta; tam bir uşaklık yerine kabul edilebilir bir işbirlikçiliği öngören bir düzene ulaşmaya çalışmaktalar. Yani bu güçler, ülkemizdeki sömürgeci egemenliği kırmak ve bu temelde politik egemenliği ele geçirdikten sonra sömürgeci burjuvazi ile işbirliğine gitmek yerine, sömürgeci egemenliği meşru kabul ederek onu kendileri açısından benimsenebilir bir duruma getirmek istemektedir. Bunlar halkımızın varlığı yokluğu sorununu tartışan güçler durumundadır.

Öte yandan o koşullarda Türkiye sol hareketinin içinde bulunduğu durum'da devrimci bir özellik taşımaktan uzaktır. 1920'lerin başından başlayarak, kemalizmin sol'dan bir tamamlayıcısı durumuna gelen Türkiye sol hareketi, tasfiyecilik geleneğini kırmayı başaramamıştır. 1960'lı yılların sonu ve 1970'lerin başında gelişme kaydeden Türkiye devrimci gençlik hareketi, sol harekete egemen olan reformizmi ve şovenizmi aşma doğrultusunda belli bir çaba içine girmişse de, bu 12 Mart askeri-faşist darbesiyle birlikte kesintiye uğramış, gençlik hareketi ağır bir yenilgi almıştır. Türkiye sol hareketinin kendisi bu dönemde büyük bir çözümsüzlük içinde bulunmaktadır. Dolayısıyla PKK hareketinin gelişmesine birçok yönden katkıda bulunabilecek bir devrimci hareket ve devrimci gelişmeden sözetmek pek mümkün değildir.

Türk sömürgeci rejiminin özgül karakteri, Türkiye sol hareketinin içinde bulunduğu çıkmaz ve yaşadığı çözümsüzlük, Kürdistan'daki küçük-burjuva milliyetçiliği ile feodal-burjuva milliyetçiliğinin işbirlikçi ve uşak yapısı, marksizm-leninizme yönelmenin ve bunun ışığında Kürdistan gerçeğini her yönüyle tanımanın ne denli zor bir iş olduğunu çok açık bir biçimde ortaya koymaktadır. Böylesi bir ortam içinde ve en ağır koşullar altında PKK hareketinin katettiği bu gelişmeler, her şeyden önce Parti Önderliğimizin kararlı mücadelesi, gerçekleri ortaya çıkarmak için harcadığı müthiş çabalar, adeta bir maraton yarışına çıkmışcasına çabalarını sürekli kılması, derinleştirmesi ve yenilemesiyle mümkün olabilmiştir.

1970'li yılların başında uluslararası alanda da PKK hareketinin ortaya çıkışını kolaylaştıracak etkenler son derece sınırlıdır. Dünya komünist hareketi içinde revizyonizm ciddi bir tehlike olarak ortaya çıkmış, böylesi bir tehlikenin varlığı bizzat dünya komünist ve işçi hareketinin üyeleri tarafından resmen ilan edilmiş ve sosyalist devrimi gerçekleştirmiş ülkeler bile ciddi sorunlarla yüzyüze gelmiştir. Böyle bir ortamda marksizm-leninizmin ihtilalci özünü yakalamak, bunun ışığında Kürdistan gerçeğini tahlil etmek, buradan yola çıkarak Kürdistan Devriminin teorisini oluşturmak son derece zor bir sorundur. Bu açıdan yürütü-

len çalışmalar son derece tarihi, anlamlı ve sadece Kürdistan açısından değil uluslararası düzeyde de büyük önemi bulunan bir içeriğe sahiptir. Bu çabalar özü itibarıyla Marksizm-Leninizmin çağımız ve günümüzdeki en güçlü bir devrimci uygulanmasını ifade etmektedir.

Kürdistanlı ilk komünist olan Abdullah Öcalan yoldaşın liderliğinde kenetlenen ve PKK hareketinin ilk çekirdeğini oluşturan bir grup devrimci-aydın, büyük bir inançla Marksizm-Leninizmi incelemeye, onu sınıfsal ve ulusal kurtuluş mücadeleleri için bir kılavuz olarak benimseyip Kürdistan gerçeğine yönelmeye başlamıştır. Bu temelde 1975'lere gelindiğinde Kürdistan Devriminin teorisinin oluşturulması yolunda ileri gelişmeler kaydedilmiştir. Bundan sonra artık oluşturulan teorinin Kürdistan'a taşırılması zorunluluğu gündeme gelmiştir. Grubun ilk çekirdeğini oluşturan kesim ağırlıklı olarak yoksul köylülük ve diğer emekçi sınıflardan gelmekle birlikte, bu dönemde Kürt egemen sınıflarından gelen bazı unsurlar da PKK hareketine katılmıştır. Dolayısıyla PKK hareketinin bir karakteristiğini oluşturan içteki sınıf mücadelesi bu dönemdeyken başlamıştır. Bundan sonra hareketin safları hızla ayrışmaya başlamış, proletaryaya yabancı olan unsurlar devrimci safların dışına atılmıştır. Bu temelde 1975'lere gelindiğinde Türkiye'nin metropol alanlarında oluşan bu grup hareketi, benzer gruplaşmaların Kürdistan'ın değişik alanlarında da yaratılması için kaynağa dönüş hareketini başlatmıştır. Kürdistan'da sosyal-şovenizme ve küçük-burjuva reformizmine karşı yürütülen ideolojik mücadele sonucunda ülkemizin çeşitli alanlarında çok ciddi gelişmeler doğmuş, kısa zamanda güçlü bir devrimci gençlik hareketi ortaya çıkarılmıştır.

Devrimci gelişme beraberinde mücadele yöntemlerini de çeşitlendirmiş, değişik mücadele biçimlerini gündeme getirmiştir. Devrimci-yurtsever ideolojinin kitleler arasında yayılması ve halk kitleleri tarafından sempatiyle karşılanması, değişik örgüt ve eylem biçimleriyle gelişmenin karşılanması zorunluluğunu dayatmıştır. Bu açıdan Kürdistan Devriminin teorisini daha da somutlaştırmak, onu bir program düzeyine çıkarmak ve programı kendi örgütüne kavuşturmak kaçınılmaz olmuştur. Artan gelişmelere paralel olarak düşmanın hareketimize yönelik saldırılarında da tırmanma meydana gelmiş, bastırma ve imha girişimleri ciddi boyutlara ulaşmıştır. İlkel milliyetçiliğin de aktif desteğiyle kurulan ajan-provokatör oluşumlar hareketin üzerine saldırtılmış ve bu saldırıların birinde grubun önderlerinden Haki KARER yoldaş katledilmiştir. Haki yoldaşın katledilmesi harekete yönelmiş ciddi bir saldırı ve geri adım atmaları doğrultusunda devrimcilere yöneltilmiş büyük bir tehdit niteliğini taşımaktadır. Bu saldırılar ortamında yapılması gereken şey ya tehditlere boyun eğip saldırılar karşısında geri adım atmak ve düşmanın uyarılarını dikkate alarak geride kalmayı tercih etmek, ya da mücadeleyi sonuna kadar götürme kararlılığını göstermek, proletaryanın öncü müfrezesinin yaratılması doğrultusundaki çabaları sonuna kadar götürmektir.

Soruna bu açıdan bakıldığı zaman Hareketin içinde yeralan herkesin aynı kararlılığı göstermediği kendiliğinden anlaşılacaktır. Düşmanın saldırı ve tehditleri karşısında geri adım atmanak sadece hareketin saflarında kalmak anlamına gelmemektedir. Geri adım atmamak demek, her şeyden önce mücadele bayrağını yere düşürmeden daha ilerilere götürmek, ruhsal ve düşünsel planda ve eylemiyle devrimci hareketle bütünleşmek, kendisini bütünüyle bu doğrultuda yürütülen çabalara katmak demektir. Sözkonusu grup içerisinde önemli bir kesim bu doğrultuda çaba harcamış, gelişmelere önderlik etmek üzere bütün gücünü ortaya koymuş ve Hareketin Liderliğini izlemiştir. Parti yazınımızda da çoğunlukla ortaya konulduğu gibi, Hareketin Liderliği ile O'nun etrafında kenetlenenlerin birleşik çabaları mücadeleyi ilerleten biricik etken olmuştur. Buna karşılık başka bir kesim belli bir aşamadan sonra duraksama göstermiş, kendisini sınırlamış ve yeterli bir katılımda bulunmaktan kaçınmıştır.

Bu aşamada saldırı cephesi genişlemiş, sadece düşmanın resmi polisi ve ajan-provokatör örgütleri değil, çeşitli sosyal-şoven ve reformist küçük-burjuva milliyetçi güçler de bu saldırılar içinde yeralmışlardır. Bunların yanısıra hareketin geliştiği alanlarda feodal-komprador eşkıya çeteleri de mücadele bayrağını açmış, kolluk kuvvetlerinin desteğinde Parti hareketimizin üzerine yürümüşlerdir. Bu saldırılar, tehditler ve tehlikeler ortamında hareketin özünü temsil eden önder güçlerin çabalarıyla ve onların yol göstericiliğinde Parti kuruluş toplantısına kadar gelinmiştir. PKK'nin kuruluşu Kürdistan tarihinde anlamı son derece büyük olan tarihsel bir olaydır. Fakat böylesi bir kuruluşa katılım da yine eğilimle değişik düzeylerde ve değişik biçimlerde olmuştur. Parti Önderliği ile O'nun liderliğinde kenetlenen kararlı bir kesim kendisini tümüyle devrimci kuruluş çalışmalarına verir ve bunu zaferin en temel güvencesi düzeyine getirmek için çaba harcarken, başka bir kesim yaratılan bu devrimci silahı kendi kişisel kaprisleri ve amaçları uğruna tasarrufçu yaklaşımlarla boşa çıkarmaya çalışmıştır. Bu kesimin tipik temsilcisi Şahin haini olmuştur. Biribiriyle tam bir karşıtlık içinde bulunan bu iki kesim arasında önemli bir ağırlığı oluşturan bir ortayolcu kesim yeralmıştır. Partimizin kuruluşuyla başlayan devrimci atılıma kendisini yeterince vermeyen, düzenle bağlarını tümden koparmayan, eski ile yeniyi birarada yaşayan ve kendisini gelişmelere katmayan bu kesimin mevcut durumuna rağmen, Parti Önderliğinin ve gerçek bir katılımı sağlayan güçlerin yol göstericiliğinde yükselen devrimci mücadele hızlı bir ivme kazanarak gelişmesini sürdürmüştür.

Kürdistan'ın birçok alanında feodal işbirlikçilere ve ajan-milis çetelerine karşı tırmanan devrimci mücadelenin kitleleri sarması sonucunda gelişme ileri boyutlar kazanmıştır. Ancak düşman artan saldırılarının kitlelerin devrimci eylemliliği ile başbaşa yürüdüğü bir dönemde, devrimci güçlerin amatörlüğü yüzünden kitle hareketi önemli ölçüde kontrolden çıkmış, örgütlenme eylemliliğin gerisine düşmüştür. Bu dönemde Partinin önder kadrolarının birçoğu tutuklanmış ya da şehit düşmüş, geride kalan güçlerin önemli bir kesimi tümüyle dar pratikçi bir çaba içerisinde kendini düşmanla sürüp giden mücadelenin günlük akışına kaptırmış, bunun dışında gelişmeleri değerlendirmek ve kontrol etmekten uzak kalmıştır. Kendiliğindencilik, hareketi yenilgi tehdidiyle karşı karşıya getirmiştir. Güçlerimizin dar pratikçiliğe gömüldükleri böyle bir anda olumsuz gidişatı doğru değerlendiren, uzağı görebilen ve bu gidişata müdahale ederek gelişmeleri yeniden doğru temellere oturtmak ve hareketi yenilgiden kurtarmak amacıyla yurtdışına çekilmeyi gerçekleştiren Parti Önderliği, harekete yeni nefes boruları açmıştır.

Verilen bu kararın mücadelemiz açısından içerdiği tarihsel anlamı son derece büyüktür. Gelişme eğer sürecin bu tarzdaki gelişmesiyle ilerleseydi, Kürdistan'da yeni başlayan devrimci mücadele kaçınılmaz olarak ağır bir yenilgiye gidecekti. Düşmanın da amaçları ve planları tümüyle bu yönlüydü. Bunun pratik içinde bulunan militanlar tarafından yeterince kavranamaması sonucunda Partimiz ağır bir güç kaybına uğradı. Partimizin en değerli militanları düşmanla böylesi bir savaşım içerisinde kahramanca direnerek şehit düştüler. 12 Eylül askeri-faşist darbesi öncesinde başlayan kısmi geri çekilme, darbenin ardından devrimci direniş temelinde ricat taktiğinin uygulanmasına dönüştü ve güçlerimizin önemli bir bölümü yurtdışındaki sıcak savaş alanlarına çekildi.

Lenin, karşı-devrimin acımasızca saldırıya geçtiği ve devrimci güçlerin ricat taktiğini uyguladıkları dönemlerin, gerçek devrimci önderlerle sahte önderleri ayırdetmekte büyük bir rol oynadığını belirtmektedir.

Soruna bu yönüyle bakıldığında, geri çekilme koşullarında güçlerimizin belli bir kesiminin soğukkanlılığını yeterince koruyamadığı, düşmanın saldırıda olduğu bir dönemde kendilerini toparlayarak devrimci sürece güçlü bir şekilde katılamadığı, daha çok "onuru kurtarma kavgası" vererek ne devrimden, ne de düzenden koptuğu görülecektir. Parti I. Konferansına gelinceye kadar geçen süreçte, Parti bünyesinde yaşanan durum esas olarak böyledir. Bu dönemde girişilen, dağınıklığa son verme ve güçlerimizi yeniden toparlama çabalarına damgasını vuran, her şeyiyle Parti Önderliğidir. Bununla birlikte, militanların ağırlıklı bölümü de Parti Önderliğini izlemiş, kendilerini tümüyle hazırlık çalışmalarına vermişlerdir. Fakat, geçen pratikte yönetim bünyesinde yer alan güçler yaşanan süreci köklü bir şekilde değerlendirmenin uzağında kalmışlardır.

Parti I. Konferansı ile II. Kongre arasındaki süreç, Hareketin güçlerini yeniden ülkeye taşırmak üzere eğittiği; ideolojik, politik ve askeri-teknik plandaki hazırlıklarına derinlik kazandırdığı bir dönem olmuştur. Bu dönemde yürütülen çalışmalarla, özellikle Parti I. Konferansında yapılan belirlemeler daha çok açımlanmış, II. Kongre ile yeniden anavatan topraklarına dönüş karar altına alınmış ve Kürdistan zemininde halk savaşını yükseltmek üzere **"Özgürlük Yürüyüşü"** başlatılmıştır. 1982 yılının sonlarına doğru pratik yönetimle birlikte güçlerimizin önemli bir kesimi ülkeye aktarılmış, önlerine II. Kongre kararlarını hayata geçirme görevi konulmuştur.

Parti yazınımızda ve en başta da III. Kongre çözümlemelerinde 1983-85 yılları arasındaki dönem ve esas olarak da Kürdistan koşullarında yaşanan pratik, kapsamlı bir tarzda değerlendirilmiştir. Bu nedenle, daha çok bu dönemler itibarıyla, esas olarak Parti Gerçekliği karşısındaki durumumu izah etmeye çalışacağım.

Ben, ideolojik grup aşamasında PKK hareketine katıldım. 1972 yılının sonlarından başlayarak Ankara'da oluşan ilk ideolojik şekillenme içinde yer aldım. Hareketin lideri olan Abdullah ÖCALAN yoldaşla ilişkiye geçerken, grubun üyelerinden tanıdığım başka hiç kimse yoktu. Grup henüz yeterince tanınmıyordu. Gruplaşma doğrultusundaki çabalar henüz yeniydi. Grupsal oluşumun ilk çekirdeği, Hareketin etrafında kümelenmiş sınırlı sayıdaki devrimci aydınlardan teşekkül etmekteydi. Marksizm-Leninizmi kendilerine rehber edinen, yeniye ve olumlu yöndeki gelişmelere açık, devrim yapmak arzusuyla dopdolu bu bileşim, esas olarak mevcut dönemin en seçkin devrimci gençlik önderlerinden oluşmaktaydı. Kürdistan'ın sömürge bir ülke olduğu, sömürgeci boyunduruktan kurtulmak için Kürdistan'da bir ulusal kurtuluş savaşının verilmesi gerektiği, Kürdistan sorununun özünde bir ulusal kurtuluş ve sömürgeciliğe karşı mücadele sorunu olduğu biçiminde ifade edilebilecek tesbitler karşısında, en küçük bir tereddüt geçirmeksizin bu görüşler yanında yer aldım.

Hiç kuşkusuz, beni, ortaya konulan görüşlerle en erkenden temasa geçiren ve bu görüşleri benimsemeye sevkeden çeşitli etmenler vardı. En başta, kişiliğimin içinde biçimlendiği sosyo-politik ortamın özellikleri bunda belirgin bir rol oynadı. Ben, 1938 yılında gerçekleştirilen Dersim katliamının ardından sürgüne gönderilen ve ardından uzun bir süre geçtikten sonra yeniden kendi öz topraklarına dönen yoksul bir ailenin ilk çocuğu olarak doğup büyüdüm. Katliam ve ardından ortaya çıkan gelişmeler kişilik yapımı önemli ölçüde koşullandırdı. Bu nedenle Dersim katliamı ve sonrasındaki gelişmelere kısaca değinmekte yarar vardır.

Kürdistan'ın tarihsel bütünlüğü açısından ele alındığında, Dersim'in kendine özgü bir konumu bulunmaktadır. Bu özel konumun kazanılması, sadece TC dönemine değil, çok daha eski dönemlere kadar uzanmaktadır. Osmanlı egemenliği döneminden başlayarak, 1930'lu yıllara gelinceye kadar Dersim çoğunlukla yabancı işgal ve istilalara karşı direnmiş, görkemli dağlarına dayanarak varlığını koruyup sürdürmüştür. Geçen süreçte bazı işgaller ve istilalara uğramış olsa bile, bunlar süreklilik kazanamamıştır. Kürdistan'ın diğer alanları üzerinde sömürgeci egemenlik hükmünü icra ederken, Kürdistan'ın bu parçası özgür aşiret yapısına dayalı bağımsız konumunu sürdürmüştür. Bu durum Dersim açısından, olumlu olduğu kadar, olumsuz bir rol de oynamıştır. Bu olumsuz etkenlerin başında, Dersim'in uzun yıllar Kürdistan bütünlüğünün dışında kalmış olması gelmektedir. Kendi içinde tecrit edilmiş bu yapı, kısmen de olsa ulusal bütünlük açısında çarpıtılmış bir ruhsal şekillenmeyi doğurmuştur. Dersim zeminde ağırlıklı olarak konuşulan dilin Kürtçenin farklı bir lehçesi olması ve yine mezhepsel farklılıklar (halkın ezici çoğunluğunun Alevi mezhebine bağlılığı), süreç içinde olumsuz gelişmelere neden olmuş, halk kitlelerinde çarpık bir ulus ve vatan bilincinin şekillenmesine yol açmıştır. Halk kitlelerinde Kürtlük ve Kürdistanlı olma bilinci canlıdır. Ancak Kürdistan denince, genel olarak Dersim başta olmak üzere, Alevi mezhebine mensup Kürdistanlı nüfusun yoğun olarak yaşadığı alanlar akla gelmektedir.

1930'lu yılların başına gelinceye kadar bu alanda katı aşiretçi-feodal yapı varlığını sürdürmüştür. Bu döneme kadar aşiretler arasındaki kanlı çatışmalar, ortama damgasını vurmuştur. Buna karşılık, mevcut feodal yapı güçlü bir temele dayanmamaktadır. Tersine, Dersim'de üretime elverişli toprakların alabildiğine sınırlı oluşu, ekonomik zorunluluktan ötürü aşiretleri dışa karşı talancı bir yapıya sürüklemiş, gasp ve talana dayanan bir ekonomik sistem hüküm sürmüştür. Kitlelerin içinde yaşadıkları bu durum, kaçınılmaz olarak aşiretler arasındaki çatışmaları da beraberinde getirmiştir. Halkın birliğini ciddi bir biçimde parçalayan ve büyük kırımlara yol açan aşiret çatışmaları, yabancı işgalin bulunmadığı koşullarda bile halk kitlelerini zor durumlara düşürmüştür.

1930'lu yıllara gelindiğinde Kürdistan'ın öteki alanları üzerinde askeri işgalini tamamlayarak ekonomik, sosyal ve kültürel sömürgeciliği geliştirmeye çalışan Türk burjuvazisi, bunun ardından Dersim'e el atmıştır. Bu tarihten başlamak üzere Dersim'i düşürme doğrultusunda hazırlıklar yapılmış ve planlar oluşturulmuştur. Dersim'e bir eyalet valisi atanmış ve bu alan, yönetim bütünlüğünden koparılarak, askeri ve siyasi bütün işlemler eyalet valisinin emrine verilmiştir. Dersim'in başına Aptullah Alpdoğan adında bir general getirilmiştir. Karargahını Elazığ'a kuran Alpdoğan, Dersim'e yönelik planlarını hayata geçirmek üzere kolları sıvamış, aşiretlerin satın alınıp, milis olarak örgütlendirilmesi için bütün gücünü ortaya koymuş, mezhep çelişkilerini körükleyerek diğer alanlarda yaşayan Kürtleri Dersim'e destek sağlamaktan alıkoymuştur. 1937'ye, yani işgalin resmen başlatıldığı tarihe gelinceye kadar, bu politikada önemli sonuçlar alınmıştır.

Başlangıçta direniş eğilimi ağır basan Dersim aşiretleri, bizzat M. Kemal'in talimatları doğrultusunda başvurulan çeşitli oyunlar ve bol miktarda para dökerek tırmandırılan satın alma girişimleri sonucunda kale içten çökertilmiş, aşiretlerin ağırlıklı bölümü direnme eğiliminden uzaklaştırılarak etkisizleştirilmiştir. 1937 yılında başlayan ilk harekattan kesin sonuç almak, işgal orduları için mümkün olmamıştır. Ordusunu Elazığ'a ve şehir merkezlerine çeken TC, 1938 yılı baharında yeniden saldırıya geçmiş, satın alma politikasının başarı sağlamasından dolayı, boyun eğmemekte kararlı davranan aşiretlerin direnişleri kanlı katliamlarla bastırılmıştır. Yerlerinden, yurtlarından koparılıp biraraya toplanan kadın, çocuk ve yaşlılardan meydana gelen onbinlerce suçsuz, savunmasız insan, kafileler halinde hunharca kurşuna dizilmiş ve böylelikle Dersim katliamının şahsında Kürdistan halkı kendi tarihinin en vahşi soykırımlarından birine tanık olmuştur. Sömürgeci Türk burjuvazisinin Dersim'de girdiği işgal ve soykırım harekatına, "Sel Harekatı" adını vermesi nedensiz değildir. Harekata takılan bu ad bile, kendi başına, uygulanan vahşetin boyutlarını kavramak için yeterlidir. Çünkü sel, önüne çıkan her şeyi yıkan bir doğal afet niteliğini taşımaktadır. Dersim toprakları üzerinde gerçekleştirilen bu harekat da, yaşayan her canlıyı imha etmeyi kendisine ilke edinmiştir. Burada kesinlikle abartma yoktur. Öyle ki, bazen savaş alanının dışına kaçırılarak kurtarılmak istenen beşikteki bebelere karşı bile operasyonlar düzenlenmiş ve ele geçirildikleri an katledilmişlerdir.

Dersim'de yürütülen bu kanlı soykırım politikasının ardında bir başka politika daha gündeme getirilmiştir. Bu politika da en az diğeri kadar tahrip edici bir etki yaratmıştır. Bunun adına "beyaz katliam" denilmektedir.

DEVAM EDECEK

Zaferi Garantileyen III. Kongre Gerçeği Temelinde Tasfiyeciliğin Her Biçimini Tasfiye Edelim

Baştarafı 1. sayfada

faşist-sömürgeci rejimin çöküşünü hızlandırarak yıkımın eşiğine getirdi. Kış ve bahar atılımı ajanmilis çeteciliği vurdu, böylece düşmanın gözü-kulağı olan bu ihanet kuvveti ölü bir kuvvet haline getirildi. Yaz atılımı **boyalı yüzler çetesini** ve faşist orduyu vurdu, böylece "sıkıyönetimi kaldırma" adı altında ordu savaştan kaçırılmak, Kürdistan'da genel bir sömürge valiliği oluşturulmak, özel bir kolordu kurulmak zorunda kalındı. Bütün gelişmeler faşist-sömürgeci rejimi vurdu, böylece rejimin bunalımı hızla derinleşti, asker ve sivil faşist klikler arasındaki mücadele gelişti, rejim açıkça yıkımın eşiğine geldi, bu durum referandum ve erken seçimi doğurdu, Türk burjuvazisi ve rejim "ulusal birlik" çığırtkanlığı ve zavallılığı içinde yeniden ölülere (Demirellere, Ecevitlere, Erbakanlara, Türkeşlere) sarılmak zorunda kaldı. Ve elbette bu kervan tasfiyeci solu da içine aldı.

III. Kongre atılımı, tasfiyeci sola ve işbirlikçi ihanete de ağır öldürücü darbeler vurarak yükseldi. Bunların gerçek yüzünü, emperyalizmin ve sömürgeciliğin uzantıları olma durumunu çok daha fazla açığa çıkararak, faşizme yalvaran gerçekliklerini herkese gösterdi.

Yükselen devrimci savaş, bütün dünyada en güncel konular arasına girmeyi ve önemli bir yer tutmayı başardı. Böylece Kürdistan ulusal sorunu, dünyada tartışılan ve çözüm aranan güncel sorunlardan birisi haline geldi, bütün siyasal güçler Kürdistan Ulusal Kurtuluş Hareketi karşısında tutum ve politika belirlemeye zorlandı.

Bunların hepsi, III. Kongre gerçeğinin gücünü, yaratıcılığını ve doğruluğunu gösteren, değiştirilmez ve inkar edilemez canlı ve somut kanıtlardır. Ve bu gelişmelerin dış düşmanlara karşı olduğu kadar, içte de her türlü tasfiyeciliğe karşı yürütülen büyük bir mücadele ile yaratıldığı çok açık bir gerçektir.

III. Kongrenin 12 Eylül rejimi karşısındaki zaferi, yukarda kısaca belirttiğimiz gelişmelerle ve rejimin bugünkü kesin çıkmazı ve sonuyla pratik gerçeklik kazandı. Aynı gerçeklik, her türlü tasfiyeciliğe karşı yürütülen mücadelede de yaşandı. III. Kongrenin her türlü tasfiyeciliğe karşı zaferi, geçen bir yıllık mücadelenin pratik sonuçlarıyla hayat bulan kesin bir olgu oldu.

Parti ve Kongre sonrası Parti pratiği, Kongre öncesinin yanlış, hata ve yetersizliklerini aşmayan, Partinin taktik çizgisini gerektiği gibi uygulamayı içeren örgüt ve eylem çalışmasına girmeyen, iddiasız ve tutuculuğu ile örgütsel ve eylemsel çalışmayı geri çekerek daraltan, sağ, bireyci, kurutucu, muğlaklaştırıcı ve kendiliğindenci özellikleriyle Parti pratiğini çürüten ve dağıtan ciddi ve tehlikeli iç direnişlerle karşılaştı. Uygulama sorunları olarak ortaya çıkan ve devrimci gerçeklik karşısında çok çeşitli biçimler halindeki tasfiyecilik özelliği taşıyan bütün bu durumlar, III. Kongre gerçeğine bütünüyle inanmamanın, bu gerçeği hazmedememenin, onu bütünüyle özümseyerek kendini katamamanın veya ortamın kritik olma durumunu fırsat bilerek düşmanca kişisel amaçlar doğrultusunda bu gerçeğe karşı yürümenin sonuçları oldu. III. Kongrece aydınlatılmış Parti gerçeği ve pratiği karşısında ortaya çıkan bu direniş, hangi amaçları içerir ve hangi düzeylerde olursa olsun, Kongre gerçeğine karşı inançsız ve inkarcı yaklaşımın görünüşü olma anlamını taşıyordu. Ve dışa karşı açık olmayan bu durum, çoğunlukla kişilerin içte ve çeşitli biçimlerde yaşattığı, gerçek karşısında bir tepki özelliği de taşıyan bu yapıyla kendisini de işlemez kıldığı bir direniş olarak ortaya çıktı.

III. Kongre sonrasının Parti pratiği, bütün bu direniş durumlarına karşı açık bir mücadelenin yürütülmesi süreci oldu. Parti, bu iç direnişi bertaraf ettikçe, her türlü tasfiyeciliği açığa çıkarıp gidermeye ve saflarını arındırmaya çalıştıkça dışa karşı da mücadelesini geliştirdi ve yaşanan büyük atılımı yarattı. Eğer tasfiyeciliğe karşı böyle bir mücadele olmasa ya da başarıyla yürütülmeseydi, değil yaşanan gelişmeleri yaratmak, ayakta kalmak bile mümkün olmayacaktı. Başka bir deyişle, yukarda belirttiğimiz gelişmeler, III. Kongre gerçeğinin her türlü tasfiyeciliğe karşı zaferinin pratik kanıtları olarak da ortaya çıktı.

Parti, III. Kongre sonrası yürüttüğü mücadele ile, tasfiyeciliğe karşı zaferini pratik bir olay haline de getirdi. Bunun teorik izahı, Parti Önderliği'nin **PKK Önderlik Gerçeği, Doğuşu ve Gelişim Sorunları** adlı değerlendirmesidir. Pratik kanıtı ise, yukarda kısaca belirttiğimiz gelişmeler ve bugün de devam eden büyük atılımdır. Bir diğer pratik kanıt ise, tasfiyeciliğe karşı yürütülen mücadelenin sonuçlarını ve zaferini belgeleyen Parti Konferansıdır.

Partimiz, Kongre sonrası pratikte ortaya çıkan sorunları, bunlara kaynaklık eden anlayışları ve bunlara karşı yürütülen devrimci mücadeleyi en kapsamlı bir biçimde değerlendirmiş ve sağladığı başarıyı böyle bir konferansla ortaya koymuştur. Konferansın niteliğini ve görevlerini Parti Önderliği şöyle dile getirmiştir:

"Bu konferans Partimizin de bir konferansıdır. Mahalli bir konferans olmaktan öteye, Partimizin genel gelişimi içinde, özellikle III. Kongre kararlarının hayata geçirilmesinde ortaya çıkan sorunları tartışan, çözüme bağlayan ve böylelikle kendine özgü bir yanı olan bir toplantı olarak gerçekleştiriliyor. Çünkü, ... ortada uygulama sorunları vardır. Uygulamada engeller ortaya çıktı. Verilen söz yerine getirilmedi. Şimdi konferans bu sözlerin yerine getirilmesine çalışacaktır.

"Kısacası bireysel, özerk ve sağ konumda olan, gerek merkezi planda ve gerekse kitlelere kadar taşırılan bu eski yaklaşımı Kongre çizgisi içine çekmek, bunun için büyük güç harcamak ve yenilenmeyi göze almak konferansın en önemli görevi olarak ortaya çıkıyor. Bu, sadece Avrupa'daki faaliyeti Parti çizgisine uygun bir hale getirmeyi değil, genelde Partinin taktik hattından uzaklaşan bütün öğeleri Partinin taktik hattı içinde birleştirmeyi ve her türlü faaliyete sevk etmeyi, bunun temel doruk noktası haline gelmeyi, ayrıntılı karar organı ve otoritesi haline gelmeyi içeriyor, bu anlama geliyor.

"O halde konferans geri adımları kabul etmeyerek, ileri adımları giderek daha da pekiştirip aylar süren durgunluğu, kurutuculuğu ve işlemezliği hızla aşarak, gerek Avrupa içinde ve gerek ülkeye yönelik faaliyetin sağlam yürüyüşünü mümkün kılacak, gereken taze kanı, karar gücünü ve merkezileşmeyi sağlayarak görevlerini başarabilecektir. Biz, bu konuda konferansın bünyesine iletilen ve Kongreden bu yana geliştirilen rapor niteliğindeki çok sayıda belgenin iyi incelenmesini ve detaylı tartışılmasını isteyeceğiz. Kimde ne kadar eksiklik var, kim daha iyi ve nasıl gelişebilir? Örgütlenme nasıl verimli yapılabilir? Özellikle bu konuda açığa çıkarılan ve teşhir edilen davranışlar aşılarak, en saygıdeğer ve coşkulu bir Parti ortamı içinde bir çekim merkezi olmayı, kitlemize büyük saygı duymayı, yoldaşlar arasında büyük saygı ve sevgi yaratmayı, kitlelere değer vermeyi, bastırma ve tasarrufçulukta bulunma yerine hepsini yüceltmeyi şiar edinmeyi, bunu mutlaka Parti faaliyetleri içinde de hakim kılmayı en önemli görevimiz sayacağız." (Parti Önderliği'nin talimatından)

Kongre sonrası pratiği değerlendirme temelinde gelişen, bir alanda olmakla birlikte Partimizin geneli açısından Kongre sonrası pratik çalışmaları ve uygulama sorunlarını değerlendiren en kapsamlı bir Parti toplantısı olan konferans, sorunları ortaya koyma ve bunları çözümleme gücünü göstererek bu işlevini yerine getirmiştir. Bu açıdan, konferans sonuçları, sadece gerçekleştiği alan için değil, bütün Parti gücü açısından ciddi öneme sahiptir. Bunu tüm Parti gücüne maledebilmek için, özellikle Kongre sonrası pratikte görülen ve devrimci pratiğin gelişimi önünde ciddi engel oluşturan, konferans tarafından en kapsamlı değerlendirme ve kararlarla mahkum edilen yanlış anlayışları ve bunları giderecek çözüm yollarını, doğru anlayış ve yaklaşımları konferans raporundan aktarmalarla ortaya koymak gerekli ve yararlıdır.

"Devrimci gelişmelerin büyük gücüne ve III. Kongre çizgisinin bu yaratıcılığına karşın Partimiz, Kongre sonrası faaliyetlerinde ciddi ve tehlikeli iç direnişlerle karşılaşmıştır. Temel eğitim alanında, ülkede ve özellikle de Avrupa alanında ortaya çıkan ve yeni atılımı tasfiye ve sabote edici rol oynayan bu gerici direnişler, III. Kongre çizgisine gerçekten inanmamanın, onun uygulayıcısı olarak kendisini geliştirmemenin, proletarya hareketine kendini katmamanın ve sınıf dışı anlayış ve yaklaşımları yaşatmanın açık bir sonucudur. Kendi kişisel çıkarları ve başka amaçları uğruna bunu yapanların yanısıra, kendini Partiye katmayarak veya katamayarak böyle olumsuz engeller haline geliş de az değildir. ***'Bunlar tasfiyeciliği Partiye karşı açıkça ve düşünerek yapmıyorlar. Emirler ve talimatlarla oynayarak, Partinin değerlendirmeleri ile oynayarak, onları son derece ters ve özellikle örgütlenme ve eylem alanını boşaltarak gerçekleştiriyorlar. Bugün bunlar, Partimizin kurumlaşma düzenini, kitlelerin mevcut konumuna uygun örgütlenmeyi ve kadrolarımızın en verimli bir biçimde değerlendirilmesini boşa çıkararak, buna karşılık görünürde Parti tezlerine en iyi sahip çıktıklarını söyleyerek bunu yapıyorlar.***

'Hayır, biz bunu defalarca mahkum ettiğimiz gibi, Partimizi gerileten, onun ileriye doğru akışını durduran, özellikle örgütlenme ve eylem alanında tutuculuğu ve geriye çekmeyi dayatan, bunu tehlikeli konumlara kadar götüren ve mutlaka vazgeçilmesi gereken sağ, özerk, bireyci ve kurutucu yaklaşımlar olarak gördük. Partimiz gelişiyor, bunlar bunu durdurmaya çalışıyorlar. Partimiz olanak yaratıyor, onlar bunu kemiriyorlar. Partimiz otorite olmak istiyor, bunlar karikatürünü çıkararak otoriteyi daraltıyorlar ve giderek zayıflatıyorlar. Partimiz saygı ve onur ortamını yaratıyor, bunlar bununla oynuyor, Partiyi bu yüce sıfatlardan uzaklaştırıyorlar. Emir talimat düzenini, iç işleyiş ve alaniyeti geliştirmek istiyoruz, onlar çok çeşitli yöntemlerle bunu etkisiz kılıyorlar." (Parti Önderliğinin talimatından)

"O halde, pratiği buraya kadar vardıran, Parti Önderliği tarafından ortaya konulmuş ve bilinen esas anlayışları kısaca vurgulamamız gerekmektedir.

"Bu anlayışlardan birincisi, Türk şovenizminin güncel ifadesi olan, TC ve kemalizmle şekillenen seçkinci ve bireyci aydın anlayışıdır. Bunlar orijin olarak egemen ulus koşullarında, TC'nin resmi düzen koşulları altında vücut bulmuş; ister egemen ulustan gelsin, ister egemen ulus koşullarında ortaya çıkmış olsun, esas olarak egemen ulus kültüründen ve onun biçimlendirdiği kişilikten nem almıştır. İster yoksul ister zengin, ister küçük-burjuva ister feodal-aristokrat olsunlar bunlar egemen ulus kültürünü yegane egemenlik aracı olarak görmüşler; yürekleri, varlıkları öyle biçim almıştır. Bu tiplerde yapısallaşan TC veya onun da ruhu ve mantığı olan kemalizm bu tarzda vücut bulmuş, bunlar sosyalizmi de kendilerine maske edinmişler, sosyalizm cilasıyla kendilerini cilalayarak ve ardından bunu Kürt yurtseverliği cilasıyla tamamlayarak, PKK içinde ayrı bir kol faaliyetlerine girişmişlerdir. Bugün nasıl TC kendi ordusu, kontrgerillası, polisi, jandarması, korucusu ve özel timleriyle Partimizi açıkça dışardan ezmeye çalışıyorsa, bunlar da daha maskeli ve cilalı bir biçimde, daha küçük birlikler ve görünmez taktiklerle aynı istilayı Partimizin yüreğinde ve beyninde tamamlamak istiyorlar. Hem de bunu gözükara bir biçimde, kendilerini son derece uyanık ve bilinçli sanarak, karşılarındakini de büyük bir aptal yerine koyarak yapıyorlar. Gerçekten de bunlar Kürdistan halkının ve Kürt insanının dilsizleştirilmesi, saflaştırılması ve hatta avanaklaştırılmasından cesaret alıyorlar.

'Fakat bunların gaflet içinde bulundukları bir nokta vardır. Başından başlayarak günümüze gelinceye kadar Parti Önderliği bu tür ahmakların Partimiz içindeki açık ya da örtülü yansımalarını zamanında teşhis etmiş; bunları teşhir ve tecrit etmeyi başarma özelliğini geliştirerek kendilerini açığa çıkarttırmıştır. Kısacası direnen Partimiz, direnen militan yapımızın yoğunlaşmış ifadesi olan Parti çizgimiz, bu çizginin doğru önderliği ve yürütücülüğü, bunların sinsiliklerini demagojik ağız kalabalığını paramparça ediyor; gerçek kimliklerini ortaya çıkarıyor.

'Ne de olsa bunlar, o büyük tarihsel Türk şovenizminin, TC ve kemalizmin şekillendirdiği yapının sahipleri olarak, kendilerini çok azametli görüyorlar. Fakat aynı zamanda eşine ender tanık olunan o korkunç şovenizmin kurbanları olarak, bu şovenizmin zayıflığını, düşkünlüğünü, hiçliğini ve yalnızlığını yaşıyorlar. Kemalizmin en has temsilcilerinin 'Türkün Türkten başka dostu yoktur' demelerine benzer bir biçimde, bunlar da bu şovenist duygularına ve tutkularına, kariyerist dürtülerine ve bencilliklerine sığınarak, pratikte Parti saflarında hiç kimseyi kendilerine dost edinmeyerek, bu temelde Kenan Evren gerçeğini kendi kişiliklerinde yaşamış oluyorlar. Onlar Partimize dayatmalarda bulunarak, kırıp dağıtarak, kadrolarımızı bastırarak, halk gerçeğimize saygı duymayarak, bu durumu kendileri yaratıyorlar.

'... Bu sınıf zemini Türk egemen sınıflarının iktidarı karşısında aslında hiçliği yaşayan, hep egemen sınıflara muhtaç kalmış, gerçekte kendi sınıf kişiliğini bile yaratmamış, yüzyıllardan beri hep egemen sınıflara bağlı kalmış, hep egemen sınıfları büyüten o orta ve küçük-burjuva ara tabakalarının devleti güçlendirerek kendilerini küçülten, sürekli yalvaran, birara keloğlan tipi dediğimiz bir tip biçiminde ortaya çıkan, avanak ve serseri yapısına karşılık kendi egemenlerini de en büyük gösteren ve asla toz kondurtmayan küçük-burjuvazinin veya ara tabakanın özelliğini böylelikle hiçleştiren, bu özelliği aynı zamanda korkunç bir büyüklük kompleksi biçiminde yaşayan, yani azgın bir biçimde kendisini kendi egemen sınıflarının büyüklüğüne inandıran ara sınıfın durumudur. Azgın baskıcı, bir jandarma da olsa, bir işkenceci polis de olsa kendi ruhu olarak kavrayıp ondan daha fazla savunan, dolayısıyla kraldan daha çok kralcı kesilen bir sınıftır bu. İşte bu nedenle onun bu sınıfsal özelliğinin PKK'de sınır tanımayan bir noktaya gelmesi anlaşılır bir şeydir.

'Bir özelliği ve dayanağı ise, ... objektif zorluklara dayanmaları subjektif planda da kendilerine dayanak olarak daha çok Partimizin yaşadığı amansız varlık-yokluk savaşımını, bu savaşımın yürütüldüğü ulusal direnişimizin en kritik hamlelerini ve kayıplarımızın ortaya çıktığı anları, esas almalarıdır. Yani bunların güç buldukları başka bir kaynak da subjektif plandaki zorluklarımızdır. Bunlar yurtdışına çıkış döneminde, yeniden ülkeye dönüşte ve direniş hamlelerimiz yükseldiğinde cephe gerisinde kalmanın avantajlarından yararlandılar. Böylesi zor bir dönemde kadro yetiştirmek, örgüt yaratmak ve direniş adımlarını geliştirmek son derece güç bir görev olarak dururken, bunlar en sinsi hesaplar peşinde koşarak ağacın kavuğundaki kurdun ağacı kemirmesi gibi Partimizin mevzilerini kemirmeye çalıştılar. Ağacın düşüşünü önlemeyi ve gelişimini sağlamayı değil, onu daha da hızlı düşürerek ve eğer mümkünse adeta piç bir filiz gibi ağacımızın kökünde biterek yaşamayı esas aldılar... Çünkü bunlar, Partimiz içinde değişik bir yapıyı temsil ediyorlar. Kendileri örgütlenmede bir hayli ihtiraslıdır. Aslında bütünüyle ağacımızın bünyesine yerleşmişlerdir ve köklerimizdeki özsuyu emmektedirler. Fakat bunlar ayrı bir ağacız diyorlar, ayrı bir yapı kuracaklarını söylüyorlar. Yani Önderlik, yapılanma ve ruhsal karakterleriyle bunu yapmaya çalışıyorlar.' (Parti Önderliğinin talimatından)

"Tabii yönetim içinde bulunan böyle bir anlayışın örgütsel kuru-

luşu gerçekleştirmesi zaten mümkün değildir. Zira bu anlayış sahiplerinin diğer bir özelliği, ***'Savaş ve pratik geliştikçe daralmalarıdır. Gelişen pratiğin kapsamlı bir propaganda, örgütlenme ve fedakarlık istemesine karşılık, bunlar böylesi bir çabayı göstermemektedirler. Bu nedenden dolayı gelişmelerin dayattığı görevleri yerine getirmiyorlar. Ve bu görevler karşısında adeta tıkanıyor, boğuluyor ve kendilerine düğüm vurdukça vuruyorlar. Aydın özerkliği dediğimiz özellikler işte buradan ortaya çıkmaktadır. Bu tipler işleri öyle düzenli bir biçimde sürdürmezler. Dogmatik emirler ve karmakarışık talimatlarla boğuntuya getirerek yürütmek isterler. Bütün bunları yaparken de kendisini güvenceye almaya çalışırlar. Aydın, yapısı gereği çıkarına düşkündür. İşte tam bu noktada aydın özerkleştikçe özerkleşir, çıkarına gömüldükçe gömülür. Sadece kendisini böylesi bir durum içine koymakla kalmaz, aynı zamanda bütün örgütü de çıkarlarına tabi kılmak için çaba sarfeder... Bunlar devrimin teorisi ile pratiği arasında boğulmuş bir durum yaşamaktadırlar. Teoriyi iyi anladığını sanmasına rağmen, burada çok geri bir durum yaşar. Yine teoriden tam olarak nasibini almadığı gibi, öğrendiğini pratiğe aktarma cesareti bile yoktur. Teoriyi karmakarışık edip demagojiye boğarken, devrimci pratiğe ise bir taktiksizliği, örgütsüzlüğü ve eylemsizliği dayatarak boşa çıkarmak ister. Kendisine sevdalandıkça sevdalandığı gibi, bütün örgüt işlerini de lafazanlığa boğar.'*** (PKK Önderlik Gerçeği)

"Örgüt yapısında bu anlayışın temsilcilerine ve kendi yapısında bu anlayışın özelliklerini taşıyan güçlere karşı güçlü bir mücadele geliştirilmedikçe, kuruluş faaliyetimiz kaçınılmaz bir biçimde sürekli engelenecektir. Bu nedenle örgüt yapımızdan bu anlayışın sökülüp atılması kesin bir zorunluluk haline gelmiştir.

"Örgüt yapısında bu anlayışın temsilcilerine ve kendi yapısında bu anlayışın özeliklerini taşıyan güçlere karşı güçlü bir mücadele geliştirilmedikçe, kuruluş faaliyetimiz kaçınılmaz bir biçimde sürekli engellenecektir. Bu nedenle örgüt yapımızdan bu anlayışın sökülüp atılması kesin bir zorunluluk haline gelmiştir.

"Parti saflarında görülen bir diğer yanlış ve tehlikeli anlayış da tasarrufçuluktur. Tasarrufçuluk, kendi çabası ve emeğinin çok üstünde örgüt olanaklarını gaspetmek ve hiçbir emek harcamadan, bir hırsız ya da mirasyedi gibi hazır değerlere sahip çıkmak ve tüketmeye çalışmaktır.

"Bu anlayış sahipleri, ***'Örgüt saflarına geldiklerinde toplumda elde edemediklerini görmekte ve örgüt saflarında yoğun bir değerler sistemi, çok geniş bir yönetim gücü, maddi ve manevi değerlerle karşılaşmaktadırlar. Böylesi zengin bir ortama sahip olmamış olan bu tipler, toplumda adeta bir hırsız gibi yetişmiş, mahallede ve çevresinde hep vurgun peşinde koşmuş, köyde insanları kandırmış, kısaca bütün yaşamı boyunca adeta bir asalak gibi davranmıştır. Toplumda bu şekilde en ufak bir çaba ve emek harcamadan yaşamış olan biri, örgüt saflarına geldiğinde ne yapar, nasıl davranır ve yaşar? Bunların yapacağı tek şey vardır: O da fırsatçılıktır. Örgüt içerisinde sürekli fırsat kollar, emellerine ulaşmak için uygun koşullar oluşturduğunda ise bunları kaçırmaz ve kullanır. Eğer zorluklarla karşı karşıya gelirse de, örgüt saflarından uzaklaşır. Tasarrufçuluk dediğimiz özelliğin kendisi de buradan ortaya çıkar.'*** (PKK Önderlik Gerçeği)

"... Bunlar örgütü zayıf düşüren ögelerdir ve bütün faaliyetleri, ***'Örgütü güçten düşürmeye yöneliktir. Bunu da örgütün esas hedefleri üzerine yürümesini engelleyerek yapmak isterler. Öyle bir durum yaratmak isterler ki, örgüt hem hedefler, taktik ve teknik açıdan, hem de örgütlenme bakımından muğlak ve şekilsiz bir yapıya dönüşür. Böyle bir duruma düşürülen örgüt ise, savaşa yürüyen bir güç olmaktan uzaklaştığı, herkesin bir şeyler peşinde koştuğu ve hırsızlık yapmanın örgüt içinde yaygınlaştığı bir durum ortaya çıkar. Diğer bir deyişle ifade edecek olursak, bu tipler eskiden yaşadıkları ne kadar özellik var ise, bunların aynısını örgüt içerisinde de hortlatmaya çalışırlar. Politik çalışmadan anladıkları ise geçmişte ailede, mahallede vb. çevrelerde yaşadıklarını örgüte adapte etmektir.'*** (PKK Önderlik Gerçeği)

"Bu anlayış da Parti çalışmalarında örgütsel kuruluşa gidilmesini içten içe kemiren ve fırsatçı karakteriyle yapımızın gelişimini engelleyen bir anlayıştır. Köklü mücadele edilmesi ve —ister üste karşı dalkavukça, ister alta karşı idareci, kestirmeci, muğlak ve ertelemeci veya yerine göre bastırmacı özelliklerle ya da hepsi içiçe bir biçimde yansısın— bu anlayışın da tümden tasfiye edilmesi gerekir.

"Üçüncüsü, dürüst Partililer olan, ancak yukarıda bahsedilen anlayışlara karşı köklü bir mücadeleye girişerek örgütsel kuruluşun yaratılmasına katkıda bulunamayan ve örgüt içerisinde 'kölece bir kalış ve büyümeyi' yaşayan ögelerde kendini gösteren bir anlayıştır. Bu anlayışta bulunanlar kendi emeğinin ürünlerine bile sahip çıkmamaktadırlar. Köleliği kabul etmek, ***'Radikal yani devrimci bir çözüm değildir, böylesi bir gelişme bilinç ve devrimci bir pratikle hazırlanan bir gelişme değildir.'*** *Bu* ***'Köylü devrimciliğinin bizde daha değişik bir yol izlediğini görürüz. Mesela bu ögeler bir asker gibi savaşır. Ne de olsa köylü namusu vardır. Öyle kaçış teorilerini üretme, buna sığınma gereği bile duymaz. Elde silah yıllarca bir asker gibi savaşabilir, yani peşmergelik yapabilir.'*** *Ama* ***'Geçmiş mücadele pratiğinde de çok açık bir biçimde ortaya çıktığı gibi, sıradan bir savaşçılık yürütmek isteyen veya yürüten ögeler, ideolojik-politik gelişmeye fazla ilgi duymadıkları gibi, ne önderlik sorunu ile ilgilenmekte ve ne de savaşı geliştirmek için çaba harcamaktadırlar.***

'Sıradan bir savaşçılık ile yetinen bu ögeleri, savaşın yönetimi, ittifaklar, örgütlenme, eylem vb. sorunlar ilgilendirmez. Yine bunlar bağımsızlık hedefi doğrultusunda doğru bir mücadele ve devrimcilik dayatılsa savaşırlar. Açık ki böylesi bir savaçılığı yeterli görürsek, proletarya devrimciliğine ulaşamayız. Ayrıca böylesi bir savaş tarzı yenilgiye mahkum bir mücadeledir. Savaşa bu tarzda katılmak ve yürütmek politik yönün zayıflığını da birlikte getirir. Bunlar kolay umutlanır, hemen heyecanlanır, zaferin kısa sürede gerçekleştirilmesini bekler, bu olmayınca da çabuk bir şekilde zaferden vazgeçerler. Biraz daha açarsak, kolay üzülürler, koşullara karşı direnemedikleri gibi koşulların esiri olur, basit çıkarların aleti olmaktan kendilerini kurtaramazlar. Örneğin doğru devrimci hat kendini dayatırsa, bu saflarda mücadele ederler, aynı şekilde işbirlikçilik, tasfiyecilik ağır basarsa bu kesimlere de alet olurlar. Kısaca tanımlayacak olursak, böylesi bir savaşçılık öyle yerli yerine oturmuş, sınırları çizilmiş ve her koşul altında devrimi üreten, geliştiren ve yetkinleştiren bir savaşçılık türü değildir.'(PKK Önderlik Gerçeği)

"Bütün bu anlayışlar Parti Önderliği tarafından birçok kez işlenmiş ve bunlarda direnmenin örgütsel kuruluşta yol açtığı sorunlar çok açık olarak konulmuştur. Yaşanan son dokuz aylık pratik, hatalarda ısrar eden, önderlik gerçekliğine doğru yaklaşmayan kişiliklerin örgütsel yapımızı hangi noktaya götürebileceğini net bir biçimde göstermiştir. Yönetim düzeyinde sorunları ele alış tarzı ve yaklaşım buyken, yapının duyarsızlığından bahsetmek gerekir. Gerçi arkadaş yapısı ve tüm Parti çalışanları hataların birçoğunu görmüştür. Ancak sorun birçok şeyi görmek, ondan yakınmak ve şikayetçi davranmak değildir. Böylesi bir yaklaşım hiçbir zaman çözümleyici bir rol oynamaz. Üçüncü tür anlayış olarak ortaya konulan köylü devrimciliğinde ifadesini bulan 'ben bana söyleneni yaparım' yaklaşımı örgütümüz açısından ciddi bir tehlike oluşturmaktadır. Bu devrim kadrosu olmama, işlerin üzerine yetkince gidememe demektir. Öyle ki merkezi denetim ve koordinasyon zayıflayınca, bundan rahatsızlık duyma, ama giderek işleri gevşetme, kendi alanının dar faaliyetiyle yetinip kalma ve köklü bir çözüm için kafa yormama her türlü tehlikeye açık kapı bıraktığı gibi PKK'nin militan ölçüleriyle bağdaşmayan bir yaklaşımdır.

"Bu anlayışlar, Parti III. Kongresi tarafından kapsamlı olarak açığa çıkarılmış, toplumsal temelleri ve politik anlamları izah edilmiş, her kişide hangilerinin ve ne oranda varlığı belirlenmiş ve bunlar Kongre tarafından Parti bütünlüğü için mahkum edilirken, kişiler düzeyinde yapılan özeleştirilerle mahkum edilmiştir. Kongre sonrası özeleşirilere, Kongre değerlendirmelerine ve bir bütün olarak III. Kongre çizgisine inanılmadığını gösterir. Dıştan böyle olmadığı söylense de içten içe gerçekten de bu inançsızlık ve kişilerin yetkinleşmemesinin ve bu nedenle Parti pratiğinin düzelmemesinin temel nedeni III. Kongre değerlendirmelerine, eleştiri ve özeleştirilere karşı taşınan bu inançsızlıktır. Bu, Parti Önderliğimizin de belirttiği gibi, Kongre sonrasında Parti yapısında şu veya bu düzeyde, her kişide şu veya bu noktada ortaya çıkan bir durumdur. III. Kongre gerçeğinin büyük atılım gücü, ancak bu inançsızlığın kırılması, parçalanması ve militan devrimci anlayışın egemen kılınması ile mümkün olmuştur.

"Durumun daha iyi kavranması için, Parti geneli içinde cereyan eden ve özellikle Avrupa pratiğinde de daha net görülen bu inanmama olayının çeşitli biçimlerini, Parti Kongresinin mahkum ettiği ve yukkarıda da belirlenen anlayışların Kongre sonrası pratikte III. Kongre değerlendirmelerine şu ya da bu düzeydeki bir tepki biçiminde ortaya çıkan pratik biçimlerini de daha yakından incelemek gerekir. III. Kongre gerçeğine karşı pratikte görülen anlayışları ayrıntılı ortaya koymadan, bunları mahkum etme ve bu değerlendirmelere, dolayısıyla Kongre belirlemelerine gerçekten inanmadan kişilerin kendilerini devrimcileştirmesi mümkün olmayacaktır.

"Bu inançsızlık ve inkarcılık olayını da, ortaya çıkış düzeylerine göre şöyle ayrıştırmak mümkündür:

"Birincisi, Kongre değerlendirmelerine ve Parti gerçeğine hiç inanmayan, Parti içinde ayrı bir yapı olarak yaşayan, Kongre döneminin eleştirsel ortamından çeşitli kurnazlıklarla ve maskelemelerle sıyrılarak fırsatçı bir tarzda Parti yönetiminde etkin bir yer tutup kendi biliğini ve eski düzenini uygulayarak Kongreyi ve dolayısıyla tüm Partiyi boşa çıkarmayı, tasfiye etmeyi amaçlayan anlayıştır. Bu anlayışın sahipleri Ortadoğu'da ve Avrupa'da yönetimde olmalarını fırsat bilerek III. Kongre kararlarını uygulamya koymamışlar; Kongre kararlarını uygulama çabalarını tümden boşa çıkarmak istemişler ve böylece Partiyi tümden tasfiyeye yönelen yeni bir provokasyon hareketi olarak ortaya çıkmışlardır. Bu, en tehlikeli ve bütün yönleriyle düşmanca olan ve çeşitli ilişkilerle Parti içinde örgütlenmek isteyen eğilim, bu süreçte etkisiz kılınmıştır.

"İkincisi, Kongre eleştiri ve kararlarına inanmayarak direniş gösteren, bu direnişini Kongre sonrasında üstlendiği görevleri planlı bir tarzda yerine getirmeyerek sürdüren, böylece III. Kongre kararlarının pratikte işlemezliğini göstererek kendini haklı çıkarmayı bekleyen ve böylece Partiyi tasfiye etme çabası içinde olan anlayıştır. Özellikle Avrupa alanında ortaya çıkan bu anlayış sahipleri, birincilerin yakın arkadaşları ve suç ortaklarıdırlar ve kendi itiraflarıyla kendilerini haklı göstermek için pratik çalışmaya girmemişlerdir. Bu durum geçmiş dönemde de görülen provokatörün bir nolu yamakçılarının ve militanlarının durumuna çok benzemektedir ve kesin bir dönüş yapılmadığı müddetçe birinci eğilimden farklı bir özellik taşımayacaktır.

"Üçüncüsü, Kongre değerlendirmelerini kısmen kabul eden ama bütünüyle inanmayan, bu nedenle Kongre sonrası pratikte bir yandan alelacele, üstünkörü ve yüzeysel bir çalışmaya hızla girerek kendini Partiye kabul ettirmek isterken, öte yandan da bu tutumun diğer yüzü olarak Parti görevlerine bütünüyle sahip çıkmayan, Parti pratiği içinde kişisel durumunu kurtarmayı öne alarak hesapçı ve kurnaz davranan ve böylece Kongre sonrası tasfiyeciliğin ve Partiyi zayıflatmanın önemli halkası olan anlayıştır. Bu anlayışın sahipleri, 3. Kongrenin kendilerine yöneltiği eleştirilere ve kendi özeleştirilerine biraz inanmışlar, ama tümden inanmayarak, içten içe belli bir tepki duyarak pratiğe aceleci, yüzeysel, ürkek, ikircikli, kısacası ortayolcu yaklaşmışlar ve bu nedenle Kongre çizgisi ve kararları yerine kendi eski durumlarını uygulamaya koymuşlardır. Partinin temel çalışma alanlarında ve özellikle Avrupa'da yönetim düzeyinde etkin ve yaygın olarak ortaya çıkan bu anlayış, III. Kongrenin düzeltme hareketini pratikte uygulamayarak eski sağ ve tasfiyeci yapıyı çözümlememiş, onun üzerinde yüzeysel ve biçimci bazı değişiklikler yaparak esasta eski yapıyı yaşatmış ve bunun uzun sürmesi ortaya çıkardığı objektif olmayan, muğlak, karıştırıcı, kararsız ve örgütsüz yapıyla Parti için ciddi bir gerileme ve tasfiye olma tehlikesi yaratmıştır. Gelinen noktada bu anlayışın tümüyle Parti içinden silinmesi, bunun için Kongre değerlendirmelerine bütünüyle inanılması ve devrimci olan özümsenerek kişiliğin düzeltilmesi mutlak bir zorunluluktur.

"Dördüncüsü, geniş kadro yapısında görülen, Kongre çizgisini yeterince anlamayan, özümsemeyen veya ona ürkekçe yaklaşan, bu nedenle görev ve sorumluluğa gelişen düzeyde sahip çıkmayan, eski tasfiyeciliğin ağır etkilerini yaşayan ve bundan kurtuluşa devrimci bir tarzda yönelmeyen, rahatsızlıklarını tepki veya sızlanma biçiminde gösteren, yine Parti çizgisini kişilerde ve yöneticilerde görmek isteyerek kolaycı, ucuz ve biraz da kişisel hesapçı davranan ve bu nedenlerle Parti gerçeğinin emrettiği tarzda ileri atılmayan anlayış ve tutumlardır. Bunlar da Kongre sonrası pratiğin olumsuzluklarında sınırlı da olsa belli bir pay sahibidirler. Çünkü Parti çizgimiz, III. Kongre değerlendirmeleri ve bunların Parti kadrolarına yüklediği görevler ve çağrılar açıktır. Bütün Parti kadrolarının bu temelde hareket etmeleri, kendi eğitimlerini geliştirerek gereken devrimci atılımı sağlamaları ve Parti Önderliğimizin, 'En iyi merkez sizlersiniz, yönetime bağladığınız bu denli umutlar anlamsızdır, birleşin en iyi Parti merkezlerimizi yaratın ve kollektif bir güç olarak Parti görevleri üzerine yürüyün' *çağrısına devrimci cevaplar vermeleri zorunludur.*

"Bunlar Kongre sonrası Parti pratiğinde ortaya çıkan, Partiye, devrime ve Kongre gerçeğine çeşitli biçimlerdeki karşıtlığı ifade eden anlayış ve tutumlardır. Parti içinde çok çeşitli biçimlerdeki tasfiyecilik, bu anlayış ve yaklaşımlarda ifadesini bulmaktadır. Tasfiyeciliğin tasfiyesi ve Parti gerçeğinin pratiğe uygulanması için bu anlayış ve yaklaşımların tasfiye edilmesi mutlaka gerkli ve zorunludur."

Bunların tasfiye edilmesi, Parti örgütümüzün çizgiye uygun olarak geliştirilmesi, yani sağlıklı işleyen, yoldaşça saygı, sevgi ve canlılığa dayanan bir Parti ortamının ve örgüt çalışmasının egemen kılınması; devrimin en geniş kitlelere mal edilmesi, yani en geniş kitlelerin devrimci görevler üzerinde örgütlendirilmesinin mutlaka yaratılması; her an ve her yerde mutlak direnişçi yaşamın hakim kılınıp Parti görevlerine böyle yürünmesi demektir. Bunlar üzerine, tasfiyeci anlayışların Parti örgütlenmesi, kitlelerin örgütlendirilmesi ve direniş çizgisinin tam yürütülmesi alanlarında ortaya çıkan politik ve pratik biçimleri hakkında daha sonra yazılacak, örgütlenme ve eylem alanlarında mutlaka içine girilmesi gereken doğru tutum ve çalışma biçimleri ortaya konacaktır. Pratik-örgütsel çalışmanın düzeltilmesi için her türlü hatalı ve yetersiz yaklaşıma karşı yürütülen kesin ve ilkesel mücadele sürdürülecek, tasfiyeciliğin her biçiminin tasfiyesi ve büyük örgütsel atılımların yaşanması sürekli başarılacaktır. Ve bu da, esas olarak, her devrimcinin, Parti Önderliğinin belirlediği şu ahlakın en seçkin temsilcisi olmasıyla ve halkımızın da bunu izlemesiyle mümkün olacaktır:

"En büyük Parti ahlakı, görevlere yüksek bir disiplin ruhuyla ve yüksek bir saygı ve sevgi atmosferiyle yaklaşmak, yani kendini görevlere katmaktır. Dağ gibi sorunları da olsa, kişisel yetersizlikleri de bulunsa bunları hep içinde tutmak ve çözümlemek, Partiye hep coşkuyu, bilinci ve fedakarlığı aşılamak, tarihimizi yeniler ve Ulusal Kurtuluş Ordumuzu inşa ederken, bunu tek üslup ve ahlakımız olarak özümsemek şarttır. Bu çok gereklidir. Nerede olursak olalım, yetkimiz ne olursa olsun, sadece ve sadece böyle yaşayabiliriz. Yapısal bir özellik olsa bile bundan başka bir yaşamın hiçbir devrimciye tanınmayacağı, Parti üslubumuzun gerçek devrimciliğin ölçüsü olduğu unutulmamalıdır."

ASKERLİK YASASININ UYGULANMASINDAN ÇIKARILMASI GEREKEN BAZI DERSLER

Savaş gerçeği, genelde halkımızın, özelde Partimizin, bugün en çok üzerinde durduğu, kavramaya ve uygulamaya çalıştığı en önemli sorunlardan biridir. Denebilir ki halk tarihimizde hiçbir zaman bugün olduğu gibi savaş sorunu yakıcı bir biçimde Kürdistan halkının gündemine girmemiştir. Kürdistan devrimci mücadelesi bugün savaşın tüm kızgınlığıyla kendisini dayattığı bir aşamada seyretmektedir. En çok bu dönemde güçlü savaş biçimleri ortaya çıkarılmak ve yasalarına uygun olarak uygulanmak durumundadır. Savaş, mücadelenin en ciddi, en can alıcı, en temel biçimi olarak ele alınıp değerlendirildiğinde, savaş olgusuna yanlış, yetersiz bir tarzdaki yaklaşımın, bir bütün olarak diğer mücadele ve çalışma biçimleri üzerinde son derece olumsuz bir rol oynayacağı da kendiliğinden anlaşılmış olacaktır.

Genel bir kaide olarak her savaş biçiminin kendine özgü yasaları vardır. Bunun için de silahlı savaşımın yasaları çok daha özgü ve çok daha hassastır. Dolayısıyla, özellikle bu alanda ortaya çıkan hata ve yetmezliklerin etkisi de o kadar yıkıcı, o kadar tahrip edici olmaktadır ki, çoğunca bu, yetersiz yaklaşım sahibi güçlerin yenilgisine, ya da uzun süre savaşçı konumdan çıkmasına yol açmaktadır. Bu nedenle, savaşan güçler, böylesi bir duruma düşmemek için sürekli savaşın hem genel hem de buna bağlı olarak özel yasa ve biçimlerini araştırır, bulundukları somut ortamın koşullarına uygun olanlarını çıkarır ve uygularlar. Gerçekten bu savaş yasa ve biçimlerini uygun bir tarzda koşullara uydurup uyguladıklarında da başarılı sonuçlar alırlar. Bunu başarmadıklarında ise, ne kadar fazla enerji, güç tüketirlerse tüketsinler, amaçladıkları sonuçlara ulaşamayacakları gibi, yenilgi üzerine yenilgi alıp, güç tüketmekten de kendilerini kutaramazlar.

Bunun gibi her dönemin de kendisine özgü savaş, yasa, biçim ve taktikleri vardır. Bunlar genelle bağ içerisinde, sözkonusu dönemin somut koşullarından çıkarlar. Yine o dönemin devrimci sorunlarını çözmek üzere uygulamaya konulurlar. Genelde bu uygunluk ne kadar sağlam olursa olsun, özelde de böyle bir uygunluk sözkonusu olmadığı müddetçe istenildiği biçimde sonuçların elde edilmesi beklenemez. Bu nedenle her savaş biçimi, içerisinde şekillendiği ortamın genel ve özgül koşullarına uydurulmak zorundadır. Bunun da ötesinde özellikle silahlı savaş biçimleri uygulanırken bu gerçeğe çok daha fazla özen göstermek gerekmektedir. Eğer Kürdistan gibi kendiliğindenci tarzda savaşın çok yaşandığı, ama buna karşılık bilincin, planın, programın bir sonucu olarak fazla bir savaş deneyiminin olmadığı bir ülkede, bir savaş verilmek durumundaysa, burada savaşa bilinçle, planla, programla ve yasalarına uygun olarak yaklaşmak, her dönemin koşulları didik didik etmek ve böylece uygun savaş biçimleri ortaya çıkarmak çok daha fazla önemli olmaktadır. Çünkü, bilinçteki, plan ve programdaki bir eksiklik hemen kendiliğindenciliğe açık kapı bırakmakta, bu açık kapı düşmana fırsat sağlamakta ve darbe vurma imkanı yaratmaktadır.

Kürdistan Ulusal Kurtuluş Savaşı bugün ileri bir aşamaya ulaşmıştır. Her ulusal kurtuluş savaşı gibi, Kürdistan Ulusal Kurtuluş Savaşı da başlangıç itibarıyla daha çok propaganda ve ajitasyon amaçlı olmuş, bu temelde ulusal ve uluslararası düzeyde geniş bir kamuoyu yaratmaya çalışmış, yaratılan bu sempatiyi örgüte ve bu temelde fiili desteğe dönüştürmek istemiştir. Başlangıç itibarıyla, dönemin taktiğinin bu temelde saptanmış olması ve uygulamaya da bu temelde geçirilmiş olmasında yadırganacak bir durumda sözkonusu değildi. Tersine eğer bir eleştiri sözkonusu olacak idiyse, o da dönemin koşullarına son derece iyi uyarlanmış bu taktiğin uygulama alanında, uygulayıcılar elinde bir yığın yetersizlikle karşı karşıya kalmasıdır. Nitekim çeşitli Parti değerlendirmelerinde ortaya konulduğu gibi yapılan da bu olmuş, uygulama alanında ortaya çıkan her türlü yetmezliğin üzerine gidilmiş, bunlar eleştirilmiş, buna alternatifler geliştirilmiş, bu alternatiflerin yeni dönemin koşullarına uygun olmasına özen gösterilmiş, bu alternatifin adına gerilla dönemi denilmiş, buna uygun yasalar çıkarılmış, gerekli plan ve programlar oluşturulmuş, eğitim amaçlı bir yığın broşür çıkarılmış, kadrolar bu temelde eğitilmiş ve uygulama yeniden başlatılmıştır.

Buna göre her zaman olduğu gibi bugün de propaganda ve ajitasyon olgusu silahlı savaşın bir amacı olsa da, bu esas olmaktan çıkmıştır. Üç yıldan beri sürdürülen ve bugün dördüncü yılına giren savaş daha üst bir aşamaya ulaştırılmıştır. Ulusal ve uluslararası kamuoyuna önemli oranda propaganda edilmiş, bu temelde mücadelenin siyasal etkisi ileri bir düzeye ulaştırılmış, propaganda ve ajitasyon düzeyinde etki bırakarak, ses çıkarmak vb. etkenler silahlı savaşımımızın esas özelliği olmaktan çıkmış, bunun yerine düşmanın silahlı, ekonomik, askeri, kültürel her türlü varlığını dağıtmak, yıpratmak, işlemez kılmak, yerine devrimin siyasal, ekonomik, kültürel vb. her türlü etkisini inşa etmeye geçmiştir. Bu anlamda savaş, salt siyasal anlamda mevzi kazanma savaşı değil, aynı zamanda başlangıç itibarıyla küçük çaplı da olsa, askeri, ekonomik ve kültürel anlamda da mevzi kazanma savaşımına dönüşmüştür. Savaşın geldiği bu aşamada salt siyasal etki yaratmak mantığıyla savaşı ele almak, savaşa geriden yaklaşmak, eski biçimlerden kurtulmamış olmak, bu konuda tutucu olmak, savaşın ileri biçimlerine adapte olmamak, esasta dönemin savaş taktiğini anlamamış, kavramamış olmak demektir.

Bu durum özenle sakınılması gereken bir durumdur. 1983-1985 devrimci savaş pratiği değerlendirilirken, silahlı propagandanın uygulanması gerektiği yerde, öncü birim çalışması sürdürüldü, gerillaya varıldığı yerde silahlı propagandanın başlangıcı yapıldı, ayaklanma gündeme geldiğinde silahlı propagandaya hala devam edildi. Biçimde, bir değerlendirmede bulunulmuş, bu silahlı savaşımın geliştirilmemesinin, Parti taktiğinin uygulanmamasının esas nedenlerinden biri olarak konulmuş, savaşı geriye çekme mantığı olarak eleştirilmişti.

Savaşın ilerlemiş olduğu bir durumda bugün aynı mantıkla karşı karşıya bulunmaktayız. Yeni dönemde içerisine girdiğimiz pratik mücadele kısa sürede, bu mantığın halen yer yer kendisini gösterdiğini ortaya çıkarmıştır. Halen bazı arkadaşlar bu kısa süreli pratiklerini değerlendirirken, Parti eleştirilerine karşılık olarak, "geliştirdiğimiz eylemler epey uluslararası yankı yaptı" diyebilmektedirler. Kuşkusuz savaşa bu biçimde yaklaşan bir mantık, döneme uygun savaş anlayışını kavramış olmaktan uzaktır. Mantık olarak değerlendirilmek durumundadır. Elbette ki her zaman geliştireceğimiz eylemlerin şu ya da bu biçimde "uluslararası etkileri" olacaktır. Ama savaşa salt bu mantıkla yaklaşmanın son derece dar, geriye çekici, güdük bir mantık olduğu da açıktır. Sadece açık değil, aynı zamanda son derece tehlikeli bir mantıktır da.

Yeni dönem taktiğini, gerilla taktiğini uygulamaya koymaya çalışırken, ona silahlı propaganda kafasıyla yaklaşmak, taktiği başından beri bir yığın riskle karşı karşıya bırakmak demektir. Gerilla taktiğinin bir silahlı propaganda taktiği olmadığı, onun bir üst aşaması olduğu bilinmek durumundadır. Ancak sözkonusu değerlendirmeden de anlaşıldığı gibi, taktik uygulamaya konulmaya çalışıldığı gibi böyle bir tehlike boy vermiştir. Bu mantık örgütlendirmeyen, ilişki geliştirmeyen, üslendirmeyen, ordulaştırmayan, kısaca Mao'nun dediği gibi "Avare dolaşan asi grupların" mantığıdır. Bu mantığa göre, üslenmeye, örgütlenmeye, ordulaşmaya, kitlelerle ilişki geliştirmeye fazla gerek yoktur. Eylem yapıp ses çıkarmak, uluslararası alanda yankı yaratmak önemlidir.

Halbuki bugün, dört seneden beri sürdürülen Kürdistan Ulusal Kurtuluş Mücadelesinden hem Kürdistan halkının hem de dünya kamuoyunun beklediği şey propaganda ve ajitasyondan çok, askeri, örgütsel ve siyasal düzeylerde fiili birçok mevzi kazanma, bunu Kürdistan toprakları üzerinde gerçekleştirme biçimindedir. Kaldı ki, zaten Partimiz kendi önüne, **"Bir parça özgür vatan"** şiarını koyarken buna uygun bir hedef belirlemiş olmuyor mu? **Bu ise; başlangıç itibarıyla düşmandan adım adım mevzi kazanma, kazandığı mevzileri çeşitli biçimlerde koruma, düşmana yeniden kaptırmama, kitleleri örgütleme, kitlelerin düşmanla her türlü bağını koparmaya çalışma, bunu adım adım gerçekleştirme, başlangıç itibarıyla dar bir alan üzerinde de olsa bir bütün olarak kitleleri savaşa kaldırma, mevcut yaşam biçimini benimsetme, başta yerel ihanet odakları olmak üzere düşmanın her türlü dayanaklarını ortadan kaldırma, bunun yerine devrimin örgütlenmesini geliştirme, devletin her türlü kurum ve kuruluşunu temizleme, gerilla tarzı bir örgütlenme ve kurumlaşmayı yaratma, devrimin ordusunu ve milis teşkilatlanmasını geliştirme, bütün bunların temelinde ve bütün bunları korumak üzere bir yayılma sağlama taktiğini uygulamakla mümkündür.**

Bunun yerine "içine gireceğiz, fırtına gibi eseceğiz, düşmanı mahvedeceğiz" türündeki soylu bir saldırı ruhunun güdük uygulanması geçerse ne çıkar; böyle bir saldırı ruhuna dayanmak güçlü bir üslenme, örgütlenme, mevzi kazanma, kitleleri seferber etme bilincinden kopuk böyle bir saldırı ruhunun başarı kazanamayacağı da açık değil midir? Bu aynı zamanda salt eylem yapmak, eylem yapmış olmak için eylem yapma mantığıdır ki, bu son derece yetersiz bir mantıktır. Bir bütün olarak savaşın siyasetle, örgütle olan bağını kavrayamamak demektir. Örgütlenmek için savaşmak, siyaset yapmak için savaşmak, kitleleri seferber etmek için savaşmak türündeki doğru bir mantığa ters bir durumdur. Halbuki mücadele biçimleri bir bütündür. Çeşitli dönemlerin koşullarına göre bu biçimlerin biri esas, biri tali, biri daha tali duruma düşebilir ama hepsi de birbirini geliştirme temelinde uygulanmak durumundadır. Bir mücadele biçimi diğerini engeller biçimde geliştiriliyorsa orada bir yanlışlık sözkonusudur ve derhal düzeltilmesi gerekmektedir. Koşullara göre aynı şey eylem biçimleri için de sözkonusudur. Devrimciler hiçbir eylem biçimini reddetmezler, ama koşullara göre başta ve en sonda başvurulması gereken eylem biçimlerini de birbirinden ayırmak, bir sıralamaya tabi tutmak durumundadırlar. Bunu bu biçimde uygulamadıkları zaman hemen savaşa bilinçsiz yaklaşmak, plansız-programsız yaklaşmak hastalığı boy verir ki, bu kendiliğindenciliktir, bu kanunsuz, kuralsız, taktiksiz savaşmak demektir. Kaldı ki zaten "ses çıkarmak için savaşmak, savaşı salt propaganda-ajitasyon amaçlı bir düzeye düşürmek, eylem yapmış olmak için eylem yapmaya çalışmanın da kendiliğindencilikle yakın bir bağı vardır. Özellikle mücadelemizin geldiği bu aşamada bu daha fazla böyledir. Böyle bir mantığın, üslendirmeyen, örgüt kurmayan, mevzi kazanmayan bir mantık olduğunu biz daha önce belirttik. Yine daha önce buna **savaşı geriye çekme mantığı** dedik. Savaş her şeyden çok alışılagelmiş biçimlerle yürümeyen bir sanattır. Her zaman yeni biçimlerin üretilmesine, yeni yeni taktiklerin ortaya çıkarılmasına ihtiyaç duyan bir olgudur. Bu konuda eski biçimlere tapınma düzeyine varan tutuculuk çok tehlikeli olmaktadır. Hem de yeni dönem taktiğinin ilk uygulandığı anda ve alanlarda bunu yapmak, diğer birçok alana kötü örnek olma anlamını taşıdığından, bu tehlike daha büyük olmaktadır. Bu nedenle en başta böylesi alanlarda taktiğin uygulanması olayına daha bilinçli, daha hassas yaklaşmak, başarılı sonuç almak için son derece önem arzetmektedir. Aksi durum taktiğin başından beri sabote edilmesi demek olacaktır ki, bu da bir bütün olarak mücadeleye ciddi zararlar verecektir.

Böyle bir mantıkla, çok eylem de geliştirilmiş olsa, yine bir anlamda düşmana önemli kayıplar da verdirilse, böylece çok sayıda düşman askeri vurulmuş, tesisatı tahrip edilmiş ve bu temelde uluslararası alanda büyük yankılar yaratmış da olsa ve bütün bunlar iyi, güzel şeyler de olsa, yine de fazla bir şey başarılmamış olur. Çünkü her şeyden önce, esas alınması gereken **"Bir parça özgür vatan"** hedefine yaklaştırması gerekiyor. Ama sözkonusu salt eylemci mantığın sürdürüldüğü savaş, bu hedefe ulaşma doğrultusundaki bir savaş olmaktan uzaktır. Çünkü o örgütlenmiyor, çünkü o üslenmiyor, salt eylem koymanın peşinde koşuyor, koyduğu eylemlerin yarattığı sonuçları derleme çabası içine girmiyor, bu sonuçlar ya derlenmeden kalıyor, ya da düşman tarafından tersi bir biçimde derleniyor ve yaratıcılarının aleyhine dönüştürüyor. Sonuçta ayakları havada bir savaş, ve "avare dolaşan asi savaşçılar" olma durumu ortaya çıkıyor. Halbuki yoğun bir tecrübenin yaşanmış olduğu bir ortamda, **savaşı geriye çekme anlamına** gelen bu mantıkta ısrar etmemin hiçbir anlamı olmadığı gibi sonu felaket olmaktan başka bir şey değildir. **O halde ısrar edilmemesi, silahlı propaganda taktiğinden gerilla taktiğine geçişin başarılı bir biçimde yapılması gerekir.**

Bu savaş mantığı üslendirmiyor dedik. Neden? Çünkü her şeyden önce devrimci bir tarzda üslenmek demek, en başta kitlelerle ilişki geliştirmek, sempatisini kazanmak, bunun da ötesinde eğitmek, bu temelde mücadeleye seferber etmek demektir. Yine devrimci tarzda üslenmek demek, savaş karargahları kurmak, kitleler üzerinde siyasal, örgütsel ve hatta askeri etkinliğe dayanarak, bunlara gizli, yarı açık, ya da açık biçimlerde işlerlik kazandırmak demektir. Yine devrimci tarzda üslenmek demek, üzerinde savaş yürütülen alanda başta siyasi alanda olmak üzere, düşmanın her türlü varlığına son vermek, onun yerine devrimci iktidarını inşa etmek, her türlü teknik hazırlığı gerektirmek demektir. Ayrıca bütün bunlar önceden belirlenmiş, planlanmış, programlanmış bir alan üzerinde yapmak demektir. Hatta bunun da ötesinde devrimin istihbarat faaliyetlerinden tutalım her türlü lojistik sorununa kadar, devrimci savaşa gereken her türlü hazırlığın yapılmış olduğu bir alanı yaratmak demektir. Savaş, böyle bir alan yaratılmak üzere gelişiyor ve bunun üzerinde güçleniyor. Silahlı eylemler buna hizmet ediyor ve bunda başarı sağlanıyorsa, buna fazla diyecek bir şey olmaz. Ama bütün bunları dikkate almıyor, plan ve programdan, bu plan ve program temelinde ulaşılması gereken hedeflerden yoksun, salt ses çıkarma anlayışıyla sürdürüyorsa üs yaratılamaz. Tabii ki savaşın kendisi de bundan olumsuz etkilenir. Çünkü belli bir üslenmeye dayanmadan da güçlü bir savaş yürütülemez.

Savaş ve üslenme olgusu etle tırnak gibi birbirine bağlı iki olgudur. Üslenmeden adına layık bir savaş, savaşmadan adına layık bir üslenme olmaz. Bu savaşın önemli bir kanunudur. Hem de başlangıç türünden bir kanun. Halbuki sergilenen pratiğe bakıldığında, en çok üslenmeye ihtiyaç duyulduğu bir anda savaşa girişilmiş oluyor, ama savaş üs yaratma anlayışına bağlı olarak yürütülmüyor. Bu bir bütün olarak savaşan güçleri her bakımdan zorlamaktadır. Her şeyden önce halk savaşının en temel yasalarından biri olan "az çaba, çok ürün" yasasını işlemez kılıyor. Çünkü böylesi bir savaş bilinçsizdir, plana bağlı değildir, programı esas almamaktadır. Plan ve programın olduğu bir ortamda bile buna göre hareket etmemekte, kendiliğindenciliğe düşmektedir. Kitle gücü ve desteği vardır, o bunu örgüte dönüştürmemekte ve bu zeminde bir savaşa yönelmemektedir. Bu, peşinen bir yığın başarısızlığa davetiye çıkarmakta, savaşçı gücü son derece zorlamakta, yıpratmakta, halk savaşçılarının en temel gücü olan maneviyatını zayıflatmaktadır. Bu ise dağılmaya, çürümeye, her türlü huzursuzluğa ve böylece her türlü

başarısızlığa kaynak olmaktadır.

Yine, biz bu savaş mantığına örgütlendirmeyen bir savaş mantığı dedik. Neden? Çünkü örgütlenmeyi esas almıyor bu mantık. Bu nedenle örgütlenmeye fazla zaman ayırmıyor, programına önemli bir devrimci görev olarak bunu koymuyor, bu nedenle kitlelerle bağlarını peşinen sınırlandırıyor, sadece sınırlı bazı teknik ve istihbarat ihtiyaçları için kitleye ihtiyaç duyuyor, bunu da ancak sınırlı olarak başarabiliyor. Sınırlı başarabildiği için de çoğunca kitleden bir çocuğun, bir ihtiyarın, bir kadının yapabileceği bir işi o kendi askeri birlik gücüyle yapmak durumunda kalıyor, böylece çoğunca böylesi basit işlerin peşinde dolaşırken, darbe almaktan da kendisini kurtaramıyor. Çoğunca fazla gerekmediği halde, ya da gereğinden çok fazla güç, enerji tüketiliyor. Bir kere başından beri kitleyi seferber etmeyen, güç büyütmeyen bir yolu seçmiştir. Kitleyi örgütleme görevini esaslı bir görev olarak önüne koymamış, ya da önüne konulana göre hareket etmeyi esas almamıştır. Güç büyütme gereğine göre hareket etmemiştir, ya da buna kendisini sonuna kadar inandırmamıştır. Devrimin en esaslı görevlerine "ses çıkarma, yankı" yapma mantığıyla yaklaşmıştır. Devrimci örgütlenmenin devrimci savaşa duyduğu ihtiyaç gibi, devrimci savaşın örgütlenmeye duyduğu ihtiyacı da fazla görmemektedir. Her şeyi bir-iki eylemle halledebileceği mantığıyla hareket etmekte, örgütlenme olayını da bu mantık içinde boğmaktadır. Kitle gücüne ne kadar inandığı, kitlenin devrimci savaşa ne kadar suskun olduğu ona göre belli olmamaktadır. Çünkü salt eylem mantığı, biraz da salt askeri kafanın ürünü olarak ortaya çıkmaktadır. Böylece de siyaset yapmak, örgüt kurmak gibi en asli görevler geri plana düşürülmekte, kitlelere gidilmemekte, ilişki geliştirilmemekte, kitle faaliyeti sürdürülmemektedir.

Halbuki sürekli saldırı ruhu anlamına da gelen salt eylem mantığı, biraz bilinçle, biraz plan ve programla birleşirse, siyaset ve örgütlenme temelinde gelişse, kısa sürede çok güçlü gelişmelerin ortaya çıkmaması gibi bir durum sözkonusu olamaz. Ama bu mantık inaden savaşı örgütlemeden koparmaktadır, siyasetten koparmaktadır.

Sömürge ülkelerde savaşın en temel biçimi silahlı savaşım, örgütlenmenin en temel biçimi ordu örgütlenmesidir denilir. Bizde ordu örgütlenmesinin esası mecburi askerlik yasasına dayanmaktadır. Ama sözkonusu mantık örgütlenmenin en temel biçimi olan ordu örgütlenmesine, bu temelde mecburi askerlik yasasının hayata geçirilmesi olgusuna da propaganda-ajitasyon mantığı ile yaklaşmaktadır. Örneğin Parti organlarımızda defalarca tartışılmış ve karara bağlanmış uygulama biçimleri varken, bu mantık kanunu uygulamaya ters biçimlerle yaklaşmaktadır. Parti planlanması, ordunun kurulması başta yoksul köylüye dayanmalıdır der, o rastgele önüne geleni bu örgütlenmeye katmaya çalışır. Parti planlaması şu alan der, o başka alanda bunu gerçekleştirmeye çalışır. Yine, şu köy der, o başka köyde yapar, Parti kararı şu yaş der, o fazla sınır tanımaz. Kısacası hemen hemen tamamen kendiliğindenci, rastgele, plan ve programdan sapmış bir biçimde işe koyulur. Tabii ki sonuçta altından kalkamayacağı biçimlerle karşı karşıya gelir, yaptıklarının esiri olur. Çünkü plansız, programsız, hesapsız iş yapmıştır. Bir de bakmıştır ki, bir ton suni sorunla karşı karşıya kalmıştır, altında yığılmıştır. Hesapsızlığını görmeye başlar, bu sefer yaptığı yükün hesabını orada arar, eğer bu yük daha çok zorla alınan savaşçı adaylarıysa, neden bir anda gönüllü militanlar haline gelmiyorlar diye onlardan hesap sorar. Çünkü o devrimle özdeş olan zor olayının hemen yerini bulmasını istemektedir. Zorun nerede, nasıl, hangi oranda uygulanabileceğini kestirememektedir. Bu noktada bilinç, bunun için eğitim olayına fazla önem vermemektedir. Çünkü başında da belirttik, o bu eylemiyle aynı zamanda örgütsel bir görev yerine getirmiş olma savaşımını vermemektedir. Eylem yapmış, "ses çıkarmıştır, ulusal ve uluslararası çapta yankı yaratmıştır", daha çok silahlı propagandaya çağrışım yapan, ama esasta bir silahlı propaganda eylemi bile olamayan bir eylem koymuştur. Doğru, aslında ulusal ve uluslarararası çapta bir etki yaratmıştır ama, bu etkinin en başta eylemin konulduğu alanda örgüte dönüştürülmesi, kitle gücüne dönüştürülmesi, siyasal desteğe dönüştürülmesi, en başta da ordu yaratması gerekmiyor mu? Eğer böyle bir dönüşüme yol açmazsa o eylem ne kadar devrimci nitelikli olursa olsun, niteliği oranında bir gelişme yaratmış olabilir mi? Kuşkusuz ki yaratamaz. Nitekim sergilenen en devrimci pratikten de rahatlıkla anlaşıldığı gibi böyle bir gelişme yaratmamıştır.

Bu tarz bir savaş mantığı en üst düzeyde bireyci bir savaş mantığıdır. Her şeyden önce o, devrimin mutlaka kitleselleşmesi gerektiği bir ortamda kitle gücüne dayanmadan, daha çok sınırlı bir öncü güçle savaşmaya çalışan ve temelde sonuç almanın peşinde koşan bir mantıktır. Kitleleri devrimin her türlü sorunun, hem de fiiliyatta çözmeye ortak etmeden, hatta Parti planlamalarının gücünü de bu ortaklıktan uzaklaştırarak, adeta her şeyi sadece kendi tarzıyla ele almaya çalışan bir mantıktır. Bu mantık yönetimde olduğu zaman, savaştırmaya çalıştığı silahlı birliği bile sorunlara ne kadar ortak ettiği kuşku götürmektedir. Kaldı ki, böyle bir mantığın birlik düzeyinde kollektif davranacağı zaten söylenemez. Mevcut devrimci pratik bunu da ortaya koymuş, kanıtlamış durumdadır.

Görüldüğü gibi başında ortaya koymaya çalıştığımız gerilla mücadelesi döneminde silahlı propaganda yapmak, hem de bunu geri düzeyde yapmak türündeki bir mantığın ve bunun bir ürünü olarak pratiğin, mücadelenin diğer tüm biçimleri üzerinde son derece olumsuz etkisi olmaktadır. Savaş taktiğini başından beri rayından çıkarmak anlamına gelmekte, taktiğin bir uygulanması değil, taktiğin dışında hareket olmaktadır.

Kuşkusuz bu türden bir taktik dışılık, içinden geçtiğimiz dönemin en can alıcı sorunu olan mecburi askerlik yasasını uygulamaya koyma görevi üzerinde çok daha fazla açılmasını yararlı görüyoruz.

Mecburi askerlik yasasının uygulanması sorunu bu dönemin en önemli sorunlarından biridir. Kürdistan tarihinde ilk defa böyle bir yasa uygulanmaya konuluyor. Bu anlamda böyle bir yasa Kürdistan tarihi açısından son derece ileri bir adımdır. Hiç egemenlik altında yaşamamış, sürekli bağımsız ve özgür yaşamış, siyasal erki sürekli ellerinde bulundurmuş, bir bütün olarak yaşamları kanun ve kurallar çerçevesinde biçimlendirilmiş, buna büyük oranda adapte olmuş halklar açısından, böyle bir gelişmenin önemi şu ya da bu oranda küçümsenebilir. Ama bunların hiçbirini kendi adına yüzyıllardan beri yaşamamış, bu anlamda tecrübe ve deneyimi hemen hemen hiç olmamış, yaşamına sürekli egemen güçler tarafından biçim verilmiş Kürdistan halkının kendi adına böyle bir gelişmeye tanık olması son derece önemlidir. Ancak önemli olduğu kadar da Kürdistan halkının yabancısı olduğu bir gelişmedir de.

Kuşkusuz bu bir çelişkidir. Bir şeye su ve ekmek kadar ihtiyaç duymak, ama aynı zamanda ona yabancı olmak, uzun yıllardan beri bu konuda bir yabancılaşmayı, bir tecrübesizliği, deneyimsizliği, bilinçsiziği yaşıyor olmak demek, doğrudan bu yasayı uygulayacak olan güçlerin, yasayı uygularken, çok daha titiz hareket etmelerinin zorunlu olması demektir. Bunun gereği gibi davranılmadığı müddetçe, Kürdistan halkı böyle bir gelişmeye ihtiyaç duyarsa duysun gerekli başarının sağlanması mümkün olamaz.

Yine ne kadar haklı bir yasa uyguluyorsak uygulayalım bunu somut koşulların somut tahliline dayandırmadığımız, buna uygun bilinç, plan ve programlarla hareket etmediğimiz, soruna bir bütün olarak politik yaklaşmadığımız müddetçe gerekli sonuçların alınması mümkün olamaz. "İçeri girer girmez, dağda, ovada önümüze gelen ve yaş haddi kanununa uygun olan herkesi saflarımıza katacağız, bu temelde hızlı bir ordulaşma sağlayacağız, bu temelde de askerlik yasasını uygulamış olacağız" türündeki bir mantık son derece sakattır, tekdüze, plan-programdan anlamayan, politikadan kaçan, kendiliğindenciliğe tapınan bir mantıktır. Bu devrimcilerin, devrimin sorunlarına, hem de bu durumda en önemli sorunlarına yaklaşım tarzı olamaz, olmamalıdır da. Hele hele işin başlangıcında, henüz herhangi bir alıştırma hareketi yapmadan, böylece sözkonusu yasayı şu veya bu oranda topluma kavratmadan, benimsetmeden, böylesi bir mantıkla uygulamaya girmek, kanun uygulanmasında neredeyse içinden çıkılmaz bir durum yaratmanın ötesinde bir şey değildir.

Dikkatli bir izleyici burada hemen, eylem yapmak, ses çıkarmak, uluslarararası yankı yaratmak ile, plansız, programsız bir tarzda mecburi askerlik yasasını uygulamaya koymak arasında bir bağ kurmakta zorluk çekmez. İnsanın aklına hemen şöyle bir soru geliyor. Acaba, mecburi askerlik yasası da, ses çıkarmak için mi uygulamaya konuluyor? Son derece plansız diyebileceğimiz, politik yaklaşımdan uzak diyebileceğimiz bir eylem biraz da esasta bunun için mi geliştiriliyor? Tümüyle olmazsa bile "ses çıkarma" mantığının bunda belirleyici rol oynadığının kanısının kesin olması gerekiyor. Şu neden çok açıktır: Parti pratiğimiz üzerinde gözlemde bulunan, bundan doğru devrimci sonuçlar çıkaran, özellikle III. Kongre temelindeki çalışmaları özümseyen, Parti planlamaları üzerinde biraz hakimiyet kurmuş birisinin tüm bunlarda, sözkonusu bir mantığın sıkça eleştirilen, hatta çoğunca talimat konusu olan bir mantık olduğunu anlamakta zorluk çekmeyecektir. Eğer zorluk çekilecek bir nokta varsa o da bütün bunlara rağmen sözkonusu mantıkta neden ısrar edildiğidir.

Burada, eskiyi aşmamış, eskiye bağnazca sarılan, yeniye erkenden kendisini adapte etmeyen, bir kısır döngü içinde dönüp dolaşan, silahlı propaganda ile gerilla mücadelesi arasındaki mesafeyi kestiremeyen, taktiğin bu dönemecinde sağa-sola zikzak çizmekten kendisini kurtaramayan, deyim yerindeyse, son derece soylu bir saldırı ruhuna rağmen, düşüncede biraz şaşkın bir durumla karşı karşıya bulunulmakta, sözkonusu hatalar biraz da böylesi bir durumun sonucu olarak ortaya çıkmaktadır. Denilebilir ki, her zaman bir devrimci taktikten öbürüne geçiş, uygulayıcı güçleri belli oranda zorlamaktadır. Genel bir kavram olarak böyle bir teorinin doğruluğu kabul edilmek durumundadır. Ancak şu da bir gerçektir ki, devrimci mücadelede hiçbir taktik diğerinden bıçak darbesiyle koparılamaz, bir önceki taktiğin bir yığın ögesi, bir sonraki devrimci taktik içinde bulunmakta olduğu gibi, bir sonraki devrimci taktiğin bir yığın faktörü de bir önceki taktiğin içinde boy vermektedir. Bu nedenle savaş sorunları, üzerinde kafa yoran bir taktik uygulayıcının bu tür dönemeçlerde fazla zorlanmaması gerekmektedir. Eğer bir zorlanma sözkonusu ise, o biraz da sözkonusu uygulayıcının savaş sorunlarına yeterince kafa yormadığı anlamına gelir. Nitekim düz mantık denilen şeyin biraz da bundan kaynaklandığı açıktır.

İşte esasta böyle bir nedenledir ki savaşa, savaşın gerilla düzeyine geldiği bir aşamada silahlı propaganda mantığı terkedilmemiş, her türlü devrimci sorunun üzerine bu mantıkla yürünmüş, her türlü devrimci görevi yerine getirme eylemine bir propaganda, ajitasyon eylemi gözü ile bakılmış, propaganda, ajitasyon etkisi olmayan, ama devrimci mücadelenin birincil derecede önemli örgütsel görevlerin üzerine gidilmemiş, bunlar yabana atılmış, sonuçta kitle zeminine dayanmayan bir pratik ortaya çıkmıştır.

Bütün bunlara rağmen, bir anlamda deneme kabilinde de olsa sergilenen bu pratikte, birçok açıdan olduğu gibi, mecburi askerlik yasasının uygulanması açısından da önemli bazı dersler ortaya çıkmıştır. Bunlar;

— Her şeyden önce askerlik yasasını uygulamaya koyarken, en başta dikkat edilmesi gereken bir husus, sözkonusu yasanın uygulamaya konulduğu zeminin daha önce devrimciler tarafından işlenmiş olmasıdır. Özellikle daha önce devrimci çalışmanın olmadığı, ya da bu çalışmanın az olduğu alanlarda, deyim yerindeyse öncü ile kitle arasında belli bir kaynaşmanın olmadığı, ya da yetersiz olduğu, her iki tarafın da birbirine karşı belli yabancılığı yaşadığı ortamlar, askerlik yasasının uygulanmasında bir yığın pürüzün ortaya çıktığı ortamlardır. Askerlik yasasının tali düzeyde de olsa bu alanlarda da uygulamaya koymayı gözardı etmeksizin, esasta daha önce devrimci çalışmanın yapıldığı ve öncü ile kitleler arasında da belli bir kaynaşmanın olduğu alanlar, askerlik yasasının ilk başta üzerinde uygulandığı alanlar olmalıdır.

— Parti çizgimizin bir gereği olarak, sözkonusu alanlarda askerlik kanununu uygulamaya koyarken, yoksul köylülük kesimi birinci plana alınmalıdır. Bu durum, son dönemlerde sergilenen kısa süreli devrimci pratik deneyimde de bariz bir biçimde ortaya çıkmış ve başta yoksul köylülüğe dayandırılan askerlik yasası uygulanmasında başarılı sonuçlar alınmıştır. Buna karşılık yoksul köylülüğe dayanmayan, daha çok orta ya da zengin köylü kesimine dayanan uygulama çok daha fazla pürüzle karşılaştığı gibi, bundan yeterli oranda başarılı sonuçlar da elde edilmiştir. Kuşkusuz burada şöyle bir yanılgıya düşmemek gerekir: Askerlik yasasını sadece yoksul köylülüğe dayandırma, uygulamayı belli oranda daraltacaktır. Burada kastedilmek istenen şey, yoksul köylüye daha çok ağırlık vermek ve birinci plandaki uygulamayı bu zeminde gerçekleştirmektir. Bu esas üzerinde köylülüğün ve bir bütün olarak toplumun diğer kesimleri üzerindeki uygulamalar da o oranda başarı şansı kazanacaktır.

— Her ne kadar kanunun kendisi 18 ile 25 sınırları arasında bir yaş haddi belirlenmişse de uygulama esnasında bu duruma da başlangıç itibarıyla politik yaklaşmak önem arzetmektedir. Tecrübeler göstermiştir ki, mevcut yaş sınırları içinde, en küçük ya da en küçüğe yakın yaş haddi, gelişmeye daha erkenden ayak uydurmakta ve bu temelde eğitime ve bütünleşmeye daha açık olmaktadır. Böylece o daha erkenden savaşçı bir pozisyona gelebilmektedir. Bu nedenle başlangıç itibarıyla uygulamaya daha çok bu zeminde başlamak önem arz etmektedir.

— Mecburi askerlik yasası, biçim itibarıyla gönüllülüğe dayanmayan, uygulanması da esasta bu temelde olan bir yasadır. Ancak buna rağmen uygulamanın başlangıç itibarıyla kolaylığı ve başarı şansı açısından, daha önceki devrimci çalışmadan şu ya da bu oranda etkilenmiş, çeşitli biçimlerde uzun süre öncüyle bağlarını sürdürmüş, bu temelde bir bakıma gönüllü ve yarı-gönüllü hale gelmiş yapılar üzerinde uygulamayı derinleştirmek, bundan gönüllü olmayan ama belli bir eğitim ve bilinçlendirme çabasıyla bu duruma gelebilecek olan yapılara uzanmak, buradan giderek toplumun tüm kesimlerine yaymak önem arzetmektedir.

— Partimizin çıkarmış olduğu mecburi askerlik yasası, düşmanın uzun yıllardan beri halkımıza karşı kullandığı mecburi askerlik yasasına karşıt olmaktadır. Bu nedenle esasta düşmanın uygulamakta olduğu mecburi askerlik yasasını boşa çıkarıcı nitelikte olmalıdır. Bunun için; askerlik yasamızın en çok üzerinde uygulanacağı zemin, düşmanın dönem dönem askere alacağı yapıdır. Bu nedenle düşman için askerliğe gitmek yerine devrim saflarında askerlik yapmak büyük oranda herkes açısından tercih edilen bir durumdur. Yasa gereği düşman askerliğine gitmek suç sayıldığına göre, uygulamamızın bu zemin üzerinde daha çok başarılı olacağı açıktır. Bu, hem düşmana indirilmiş bir darbe, hem de devrim ordusunun güçlendirilmesi olacaktır.

— Kürdistan toplumu siyasal, kültürel, sosyal vb. her açıdan olduğu gibi ekonomik açıdan da son derece daraltılmış bir durum yaşamaktadır. Bu zemin üzerinde aile bağları henüz güçlü bulunmaktadır. Bu nedenlerden dolayı askerlik yasasını uygulamaya koyarken ekonomik durum ve aile sorunları da dikkate alınmak zorundadır. Özellikle ekonomik durumları çok zayıf olanlar, ama aynı zamanda ağır aile sorunları olanlara birincil derecede değil, buna bağlı olarak daha tali düzeyde yer vermek ya da aile sorunlarını belli oranda çözme temelinde yaklaşım göstermek gerekmektedir.

Bütün bunlar yasa uygulamadan önce belli bir planlama dahilinde dikkate alınması gereken, buna göre belli bir sıralamaya tabi tutulan uygulama biçim ve esasları olarak dikkat edilmesi gereken hususlardır. İlk uygulamadan sonra da dikkat edilmesi gereken bazı hususlar şunlar olabilir:

— İlk uygulama yapılırken, ordu saflarına alınan ve durumu uygunluk arzeden, kısa bir pratik deneyimden sonra durumun uygun

Devamı 23. sayfada

Türkiye'de Solun Varlığından Hangi Açılardan...

Baştarafı 6. sayfada

sözleri ardında gizli tutulmaktadır. Hep "demokratik hak ve özgürlüklerin genişletilmesinden", "demokrasinin geliştirilmesinden" söz edilmektedir. Proletaryanın ve halkın devrim mücadelesi, iktidar mücadelesi buna indirgenmekte, buraya hapsedilmektedir. Tabii sonuçta da bu "hakların genişletilmesi" değil de, olanın da yok edilmesiyle karşılaşılınca şaşkına dönülmekte, bunun verdiği hırçınlıkla sövüp sayarak devrim ve işçi sınıfı lafazanlığından da vazgeçilmektedir. Tasfiyecilik böyledir, sonuçta değil, bizzat işin başında, programda tasfiyecilik vardır ve bu durum zorunlu sonuçlarını ortaya çıkarmaktadır. Böyle bir olay içinde sosyalizm ve devrimin engin potansiyeli burjuvaziye hizmet ettirilmekte ve düzene bağlanmaktadır. Böyle bir burjuva ajanlığı düzeyi dünyada az bulunur.

Elbette mücadele böyle ele alınınca, o meşhur "demokrasi mücadelesinin" biçimleri de, hep "demokratik mücadele" dedikleri-legal ve pasifist mücadele biçimleri olmakadır. Devrim gibi büyük ve zorlu bir olay için içine girilen mücadelecilik, hep parlamentoculuk, sendikacılık, dernekçilik, yayıncılık gibi türlerdir. Ve bunları da düzenin yasal sınırları içinde yapmak esastır. Bunlar "demokrasi mücadelesidir", "devrim" yapacaktır, başkaları olamaz! Örneğin; silahlı mücadele, halk savaşı, bırakalım demokrasi mücadelesi olmasını, demokrasi düşmanlığıdır! Burjuvaziden gelen bu tür sözler anlaşılırdır; ama "devrim" lafını ne kadar tekrarlarsa tekrarlasın aynı şeyleri söyleyenlerin de burjuvazinin ajanı, uşağı, hizmetçisi oldukları kesindir.

Şimdi, bunların hepsi geçmişte yapıldı, ama bugün de, faşizm koşullarında da yapılmak istenmektedir. Faşizme karşı mücadelenin en "doğru ve etkin" biçimlerinin de bunlar olduğu söylenmektedir. Kürdistan devrimci savaşının, faşizmi en çaresiz durumlara soktuğu koşullarda da bunlar yapılmakta ve eğilim gösterilmektedir. Fakat bu seferki koşullar farklı, gizlenmeye olanak tanımamakta ve her şeyi pek açık gösteren bir ayna olmaktadır. İşte referandum, seçimler ve bunlarla birlikte yaşanan görüntüler, bu bakımdan da sonuçlar çıkarıcı değere sahiptirler. Demokrasi mücadelesinin en etkin yöntemleri olduğu söylenen referandum ve seçimin (parlamentoculuğun) nasıl bir özel savaş aracı haline getirildiği düzene teslim olma, pişmanlık gösterme, çürüme aracı yapıldığı bugün pek açıktır. Bu, aslında geçmişte de böyleydi, ama bozbulanık ortamda herkesin seçmesi zordu. Fakat şimdi "evetçi" blokun şahsında her şey daha iyi ve daha temiz görülebilmektedir. Faşist rejimin bunlara nasıl kucak açtığı, bunların da o kucağa atılmak için nasıl sıraya geçtikleri çok ilginç olaylarla yaşanmaktadır. Sosyalizm bayrağının meclise nasıl dikildiği, elli yıllık "sosyalistin" mecliste burjuvazinin bayrağına sarılmasıyla hem acı, hem de dramatik bir tarzda görülmüştür.

Yasallaşma çabasının da bunun bir parçası ve bu güçlerin çabası olduğu açıktır. Referandum zaten buna açılan yolların yeni birisi olmaktadır. Bu, düzene teslim olma, pişmanlık ve düzenin bir parçası haline gelme demektir. Referanduma karşıt olanların ("hayırcılar" değil), onun bu özelliğini tam olarak görmeleri zorunludur. Bu, çok önemlidir. Çünkü, referandumun neden doğduğunu ve neyi hedeflediğini, ne demek olduğunu daha iyi kavratır. Buradan Kürdistan Ulusal Kurtuluş Devrimine, doğru yaklaşımlar ortaya çıkar, Türkiye devriminin sorunlarına daha gerçekçi çözümler görülür ve genel olarak da devrimciliğin ne olup, ne olmadığı iyi anlaşılır ve demokrasi için mücadele biçimlerinde doğru ve gerçekçi sonuçlara varılır.

Bütün bunlardan ne çıkar? Şunlar çıkar: Bir hareketin gerçek politik amaçları (sahteleri değil) ve bunun gerçekleşme koşulları onun mücadele biçimlerini, yani taktiklerini de belirler. Bunun tersi de doğrudur. Yani bir hareketin uyguladığı mücadele biçimlerine ve onlara yaklaşım durumuna bakılarak da o hareketin amaçları tesbit edilebilir.

Bu, gerçek amaçlarını saklama durumunda olan iki yüzlülerin, maskelerini düşürmeye ve gerçek yüzlerini açığa çıkarmaya yarar. "Devrim" ve "halk demokrasisi" lafı edip de, ardından "sosyalizm bayrağının meclise dikileceğini" söyleyenlerin, dernekçilik ve seçimcilik oynayanların, halkı Demirel'e ve Ecevit'e "evet" demeye çağıranların sahtekarlığı açıktır. "Ayinesi iştir kişinin, lafa bakılmaz." İşi böyle olanların "devrim" ve "halk demokrasisi" laflarının yalan ve bir aldatmaca olduğu ortadadır. Bu işin burjuvaziye hizmet ve burjuva düzeni onarmak amacına yönelik olduğu, böyle yapanların da eğer demokratsalar ancak burjuva demokratları olacakları, yürüttükleri mücadelenin de devrim için değil burjuva demokrasisi için bir mücadele olacağı açıktır. Bu durum ve Türkiye'nin böylesi güçlerin gerçek durumunun böyle olduğu, onların devrim diye bir sorunları olmadığı ve devrim saflarında bulunmadıkları bugün çok daha fazla açıklık ve kesinlik kazanmıştır. Faşizme karşı mücadele ve bu koşullardaki referandum bunu pek açık göstermiştir.

Burada burjuva demokratik ortamın olanaklarından yararlanma sorunu da doğru ortaya konmalı ve doğru ele alınmalıdır. Bolşevik Partisi, daha oluşum sürecinde önüne işçilerin köylülerin devrimci-demokratik diktatörlüğü amacını koymuş, buna ulaşmak için bir silahlı halk ayaklanmasını gerekli görmüştür. Bundan sonraki bütün pratik çalışmaları böyle bir ayaklanmayı düzenleyerek politik amacını gerçekleştirmeye yöneliktir. Sendikal mücadeleyi, seçimleri propagandayı hep bu amacına tabi kılmaya ve bu temelde bunlardan yararlanmaya çalışmıştır. Yoksa Türkiye'de yapıldığı gibi, burjuva düzenin bir parçası haline gelmenin, düzeni onarmaya çalışmanın, halkı Demirel'lere "evet" demeye çağırmanın ve burjuvazinin kuyruğuna takmanın bu yöntemle hiçbir ilişkisi yoktur. Devrimcilik, devrimi zafere götürmek ve halk demokrasisini gerçekleştirmek için burjuva düzeni yıkma mücadelesinde mümkün olan her olanaktan yararlanmak, her mücadele biçimine başvurmaktır. O halde devrim ve demokrasi amacından yoksun ve zafer tasarımından uzak olarak, ortada "devrim" lafazanlığı yapmanın burjuvaziye hizmet etmek ve halkı aldatmaktan başka hiçbir anlamı yoktur.

Şimdi demek ki "faşizme karşı mücadele", "demokrasi mücadelesi" derken, söyledikleriniz anlamını bilmemiz gerekiyor. Bunların "kimin çıkarı için?", "Hangi amaca yönelik olarak?" sorularına cevap vermesi gerekiyor. Önerdiğimiz ve uyguladığımız mücadele biçimlerinin de bu amaçlara uygun olması gerekiyor. Eğer halka, "Demirel'e, Ecevit'e evet deyin" çağrısı yapıyorsan, sen en fazla bir burjuva demokratı olabilirsin, Türkiye'de burjuva demokratik bir düzenin olmasını isteyebilirsin, böyle bir şeyin gerçekleşmesi de olanaksızsa o zaman sadece genel olarak burjuvaziye de değil, faşizme hizmet eder, onun bir uzantısı, uşağı haline gelirsin. Yok eğer, "faşizmi yıkalım ve halk demokrasisini gerçekleştirelim" diyorsan, o zaman mümkün olan her yöntemle bu amaç doğrultusunda savaşırsın, Kürdistan'da yükselen devrimci savaş cephesinin bir parçası haline gelirsin, buna uygun örgüt ve mücadele içinde olursun, bir burjuva demokratı değil, proletarya ve halk demokrasisinin bir savaşçısı olarak hareket edersin. Ya o, ya bu. Bunun ortası veya üçüncü bir yolu yoktur. Genel bir "demokrasi mücadelesi" kavramı içinde kıvrılıp durmak, en kötü bir halk aldatıcılığı ve halk düşmanlığıdır. Halk demokrasisi savaşçılığı en yüce bir onurdur. Bu konuda yakın geçmişin pratik deneyleri de son derece eğitici ve öğreticidir.

DEVAM EDECEK

R. von Weizsäcker ve Ziya Ül Hak'ın Türkiye...

Baştarafı 4. sayfada

von Weizsäcker'in Ankara'ya "Atatürk Barış Ödülü"nü almak üzere gidişinin, TC'nin Kürdistan'daki gerilla savaşı ve Türkiye'deki toplumsal muhalefet karşısında tam anlamıyla sarsıntı geçirdiği bir döneme denk getirilmesi, gerçekte Türk faşist rejimine dıştan güç ve moral verme amacı taşımaktadır. Emperyalizm, Ortadoğu bölgesindeki genel gelişmeleri de gözönünde bulundurarak kemalist rejimin bu dönemde böylesi bir desteğe ihtiyacı olduğunu çok iyi hesap ediyor. Nitekim Weizsäcker Ankara'ya iner inmez, barınacağı yere ulaşmasını bile sabredemeyen faşist Evren'in, daha havaalanında *"Çok hareketli günler geçiriyoruz"* diye ilenmesi nasıl bir sıkıntı çekildiğini ve desteğe nasıl ihtiyaç duyulduğunu göstermektedir.

Geçerken şunu da belirtmek gerekir ki; Atatürk adına "barış ödülü" düzenlenmesi Türk burjuvazisinin sahtekarlığının tipik bir örneğidir, ve gülünçtür. Eğer yeryüzünde yanyana gelmesi hiç de uygun olmayan iki isim varsa "Atatürk" ve "barış" adları olduğu muhakkaktır. Böyle bir durum her şeyden önce, M. Kemal tarafından katliamlara uğratılan, soykırımlardan geçirilen Kürt, Ermeni ve Rum halklarına karşı büyük bir saygısızlıktır. Gerçekten Hitler, Musollini ya da Franco adına "barış ödülü" düzenlemek ne denli uygunsa, halkların kasabı M. Kemal adına düzenlemek de o denli uygun düşecektir. Kaldı ki, "Atatürk Barış Ödülü"nün ilki emperyalizmin saldırgan savaş örgütü NATO'nun eski Genel Sektreteri Luns'a verilmiş olması, bunun barışla görünürde de olsa hiçbir ilgisinin olmadığını ortaya koymaktadır. Böyle olunca bu meşhur "ödül"ün ikincisinin de Alman emperyalizminin temsilcisi olarak FAC Cumhurbaşkanı R. von Weizsäcker'e verilmesinin yadırganacak bir yanı kalmıyor. İşin komediye dönüşen hafifliği bir yana, R. von Weizsäcker'in 14 Ekim'de Ankara'da, Alman firmaları tarafından yaptırılmış opera binasında bu kirli "ödül" için düzenlenen törende yaptığı konuşmada, *"Bu onur belgesini ülkem adına kabul ediyor, bu ödülü uluslarımız arasındaki köklü dostluğun bir simgesi olarak değerlendiriyorum"* demesi, en başta Alman halkı ile ilerici demokratik kamuoyuna en büyük hakaret sayılmalıdır. Birçok halkın kanına bulaştırılmış "Atatürk Barış Ödülü" gibi bir "ödül"ün tertiplenmesi ne kadar hafiflik ve saygısızlık ise, —Kemalizmin katliamlarından geçirilen halkların varlığı ortada iken, ve M. Kemal'in barbar kılıcı bugün Kürdistan'da "maharetle" işletilmekte iken— böylesi bir "ödül"ü almak, kabul etmek de tertipleyicilerinin onursuzluğuna ortak olmak demektir. Bunu "ülkem adına kabul ediyorum" diyen R. von Weizsäcker'in ülkesini bir çırpıda faşist TC'nin katliam suçlarına ortak etmesinin önlenmesi ise öncelikle Alman halkına ve ilerici-demokrat insanlarına düşmektedir.

Kısacası diğerleri gibi R. von Weizsäcker de, emperyalizmin temsilcisi olarak, Türk faşist rejimine, başının en çok sıkıştığı, krizinin en fazla derinleştiği bir süreçte emperyalizmin dıştan uzattığı bir destek eli, bir koltuk değneğidir. Ne var ki, yaşanan gelişmeler, emperyalizmin dıştan sunduğu bu koltuk değnekleriyle de çürümüş, kokuşmuş kemalist rejimi yaşatmanın fazla mümkün olmadığını göstermektedir. Çünkü faşist diktatörlüğe, bu çağ ve insanlık dışı rejime karşı nasıl mücadele edilmesi gerektiği, buna karşı halk ve devrim çıkarlarının nasıl temsil edildiği, Kürdistan Ulusal Kurtuluş Mücadelesinde ve PKK'nin şahsında somut olarak ortaya çıkmış ve kendisini tüm dünyaya da kabul ettirmiştir. Bunun etkisinin en önce Türkiye devrim saflarında duyulacağı kaçınılmazdı ve öyle oldu. Türkiye'deki toplumsal muhalefete her geçen gün daha çok bütünleşen bu güç karşısında faşist-kemalist rejimin yaşayabilmesi "genel vali", "özel kolordu", "referandum", "erken seçim" türünden uygulamalarla, ve emperyalizmin dıştan sunduğu çeşitli desteklerle mümkün olamayacaktır. Gelişmelerin doğal seyri, sömürgeci Türk burjuva egemenliğinin bu derin bunalımı atlatamayacağı, çöküşe gideceği yönündedir. Bunu hızlandıracak ise, Kürdistan ve Türkiye'nin devrimci direniş güçleri olacaktır.

Ekim Devrimi'nin 70. Yılında Gelişen Sosyalizm...

Baştarafı son sayfada

Sosyalist güçler birbirinin gerçeklerine saygılı olarak, sosyalizmin eleştirici ve yenileyici özü doğrultusunda yaklaşım göstermeleri, sorunların çözümünün tek yoludur. Sınıf karşıtlığını gidermedeki ustalık kadar, oportünist bürokratizm ve küçük-burjuva milliyetçi sekterizmine düşmeden, emperyalizme karşı tutumdan, enternasyonalist dayanışmaya kadar her alanda takınılacak doğru tutum, her gücün sosyalistliğinin ve Ekim Devrimi'nin yaşayan özüne bağlılığın koşuludur.

KÜRDİSTAN ULUSAL KURTULUŞ MÜCADELESİ VE EKİM SOSYALİST DEVRİMİ

Dünyanın çeşitli alanlarında devrim odakları mevcuttur. Bu odaklar içinde Ortadoğu'da devrim koşulları daha da olgunlaşmıştır. Ortadoğu, devrim ve karşı-devrim güçlerinin fiili çatışma alanına dönüşmüş ve emperyalist-kapitalist sistemin en zayıf halkalarını oluşturmaktadır. Sosyalizmin —ilk iktidar oluş alanının yakınlığına rağmen— etkisinin en geç ulaştığı alanların başında Ortadoğu geldi. Bunun bir nedeni, Ortadoğu halkası üzerindeki katı sömürgeci egemenlik, geri toplumsal yapı olduğu gibi, sosyalizmin alanda zaaflı bir şekilde temsil edilmesi de diğer temel bir etkendir. Ortadoğu klasik komünist partileri, tuttukları reformist, şovenist yolla burjuvazinin 60 yıllık eklentisi olmanın ötesinde bir anlam taşımadılar. Ortadoğu halklarının kurtuluş potansiyeli önünde bir engel olan bu güçler, sosyalizmin bölgedeki zaferi açısından mutlak tasfiye edilmesi gereken güçlerdir.

Günümüzde Ortadoğu'daki devrim çıkmazının en önemli nedeni, Ortadoğu halklarının ulusal toplumsal sorunlarının acil çözümü talep etmesi ve bu çözümlerin de sosyalizm dışında bir yolla mümkün olmamasına karşın, sosyalizmin alanda güçsüz ve zaaflı temsil edilmesidir.

Ortadoğu'nun temel devrim odağı Kürdistan'dır. Kürdistan'ın bu gerçekliği, ağır ulusal-toplumsal konumundan ve çelişkilerin pratik karakterinden kaynaklanmaktadır. Kürdistan, Ortadoğu'da sosyalizm boşluğunu giderecek bir devrime gebe olduğu gibi, reformist-komünist partilerin de tahribatlarını yerle bir edecek alandır.

PKK'de temsil edilen sosyalizm, Marksizm-Leninizmin devrimci yaratıcılığının, ulusal ve bögesel özelliklerde somutlanışını kendi gerçekliği içinde en güçlü temsil eden sosyalizmdir. PKK, sosyalizmin eleştirici, geliştirici ve yenileyici dinamizmini almış, onu Kürdistan halkının engin devrimci-yurtsever potansiyeli ile birleştirmesini becermiştir. PKK, sosyalizmi belli güçlerin tekelinde görmemiş, milliyetçi, sekter, dogma biçimlere sapmadığı gibi, şabloncu da olmamıştır. Sosyalizmi halkların ve insanlığın ortak kazanımı olarak almış ve korumuş, ancak sosyalizmin yüce çıkarları ve sosyalist güçlerin karşılıklı enternasyonalist yükümlülüklerini ölçü alarak, sosyalist ilkelerin kimden kaynaklanırsa kaynaklansın tahribatına karşı durmuştur. Eleştirilerini, sosyalizmin ölçüleri içinde, sosyalist cephenin iç sorunu çerçevesinde yapmıştır.

Ekim Devrimi'nin yaşayan özüne uymak, onun leninci örgütsel sağlamlığını, disiplinini, taktik zenginliğini, kahramanlıklarını, militan enternasyonalist ruhunu temsil etmektir. Kürdistan özgülünde Kürdistan halkını sosyalizm silahıyla devrime kaldırmaktır. Bunu yaparken, saflarda Bernsteincılık, Kautskycilik ve Troçkizmin reformist, oportünist hiçbir biçimini yaşatmamak, sosyalizmin yaratıcılığını pratik mücadelede yansıtmak, örgütsel-ideolojik sağlamlık içinde olmak, Kürdistan halkının dünya sosyalist cephesine kazanımı olacaktır. Her halk, devrimi ile sosyalizmi güçlendirecektir.

— Yaşasın marksist-leninist devrimci teori!
— Yaşasın proletarya enternasyonalizmi!
— Yaşasın Ekim Sosyalist Devrimi'nin evrensel dersleri!

Gerilla Günlüğünden...

Baştarafı 9. sayfada

Erzak temini için de olsa zomlara gitmek zorundayız, çünkü kaç günden beri arkadaşlar çoğunlukla ekmekle idare ediyorlar. Zomlar 500 metre yakınımızda bulunuyor. Kadının verdiği bilgilere göre G... aşiretinde Partiye sempati gittikçe gelişiyor. Düşman, konumlandığı noktaların çevresinde önlem almakla yetiniyor... Seri Sülo çatışmasında biri başçavuş olmak üzere 4 kişinin öldüğü, 7 kişinin de yaralandığı, yine kadının verdiği bilgiler arasındaydı. Şehit düşen Kahraman arkadaşın cenazesini ailesine vermemişler. Çevrede sömürgecilerden silah alanların çoğunun korkudan aldığı, istememiz halinde silahları bırakacakları söyleniyor.

Zomlara gittik.. İki genç ve kadınlar var. Tümü bize karşı ilgisiz davrandılar. Erzak talebinde bulunduk; veremeyeceklerini söylediler. Gençler bizden bir an evvel uzaklaşmaya çalışıyordu. Akşam saatleriydi, davara gittiler. Biz erzak almadan geri döndük. Yaklaşık 1 km sonra evin sahibiyle karşılaştık. 60 yaşlarında vardı adam. Bize yardım etmekte istekli değildi, fakat konuşmalarımızın etkisinde kalarak kabullendi. Eğer tutumumumuzda birazcık da olsa zoru yansıtsaydık, istediklerimizi kabul edecek bir tipti. Arkadaşların verdiği bilgiye göre zomda karşılaştığımız kadınlardan biri -yardım etmemekte ısrarlı olan- M. Sait haininin kızkardeşiymiş. Haliyle yolda karşılaştığımız adam da aynı hainin eniştesi olmalı. Takındıkları tutum bilinçlidir. Adam parayla bir miktar yiyecek temin edebileceğini belirtti. Bir grup, erzak alıp döndü. Buna karşılık bizden fazlasıyla para aldılar, ertesi gün ihbar edeceklerini de açıkça belirttiler. Fakat, M. Sait'i ürkütmemek için aileye en ufak bir "kaba" davranışımız olmadı. Karşılaştığımız unsur, bu hainin oluşturduğu çete şebekelerinden sadece biridir...

Gece boyu yol yürüdük. Birlikte, düşmanın saflarımıza gönderdiği iki unsurda moral bozukluğu artmış, kırgın ve tepkici davranıyorlar. Dikkatli olmak gerekir.

23.6.1987

Barınma noktasına çıkmadan sularımızı almamız gerekiyor. Bir grup arkadaşla birlikte arkada kaldık. Sularımızı doldurduk, dik bir yokuşu tırmanıyoruz. İki arkadaş henüz suyun başındaydı. Gündüz olmuş, güneş tepelere atmıştı bile. Karşı taraftan çeşmenin başına iki yabancı indi. Arkadaşlara, tutup getirmelerini belirttik. Bu kişilerin IKP'li oldukları anlaşıldı. Onlar bizim kim olduğumuzu öğrenemediler. Biraz daha yukarı çıkınca onlara ait kamp karşıda görünüyordu. Ormanın kenarına konumlanmışlar. Yakınında konumlandıkları çeşmenin değerli bir suyu var... TC ile anlaşmalı olmasalar burada kalamazlar. 15 kişilik bir güçle zor kullanarak kalmaları da mümkün değil.

Dinlenme noktasında gruplar üç ayrı noktada konumlandı. Ormanlık ve kayalık olan konumlanma noktamızda geniş bir alan denetlenebiliyor. Zomlardan aldığımız erzakın arasında un, çay, şeker ve yağ var. Her grup iki kez üstüste çay yapıp içti. Önce iki çarber ve yaklaşık 3 saat kadar sonra tüm arkadaşlara yetecek miktarda ekmek yapıldı...

Diğer grupla bugün ayrılmak gerekiyor. Onlara yardımımız ancak buraya kadar olabilir. Grubun hazırlıkları yapıldı ve akşam yolcu edildi.

Bizim birlik de, daha önce silah ve bir miktar cephane temin edeceğini söyleyen ilişkiye uğramak üzere yola çıktı. Aynı gün sözkonusu alanın yakınlarına kadar yol aldık.

24-25.6.1987

Nokta ile bağlantı sağlandı. Bir miktar erzak temin edildi. Silah ve cephanenin daha sonra temin edileceği söylendi.

26.6.1987

Daha önce konuşulduğu biçimiyle 816 Afarof ve 200 kleş mermisi ile 5 elbombası alındı.

Eğitim grubuyla toplantı yapılarak görevler belirlendi ve eğitim programı oluşturuldu. Faaliyetlerimizin bir haftalık planlaması yapıldı. Buna göre erzak depolanacak, randevulara gidilecek ve hedeflere yönelik keşif yapılacak. Randevuda bir grup arkadaşı bekliyoruz.

Arkadaşlar I-KDP'nin iki peşmergesiyle görüşmüşler. Biriyle eskiden de ilişkilerimiz vardı, arkadaşlara olumlu davranmışlar. Güçleri oranında her türlü desteği sağlayacaklarını, Irak ve cahşlar tarafından çok sıkıştırıldıklarını, böyle giderse artık savaşamayacaklarını, peşmergeler arasında moral bozukluğu olduğunu, Mesut'un Irak'ta sıkıştığını, peşmergelerde PKK'ye umutlarının geliştiğini, PKK'nin yolunun doğru, pratiğinin kararlı olduğunu söylemişler; bir miktar da cephane yardımında bulunmuşlardı.

Birliğimizin eğitim programı; üç ayrı gruba göre üç programdan oluşuyor. Türkçe bilen arkadaşlar Kongre kararlarını, önderlik sorunu üzerine olan Parti talimatlarını ve "Peşmerge"nin son sayısını işleyecekler. İkinci grup Türkçe bilmeyen savaşçı arkadaşlardan oluşuyor. Bu gruba "Devrimci pratiğin örgütlenmesi üzerine" adlı broşür okunup anlatılacak. Üçüncü grup ise savaşçı adaylarından oluşuyor ve bu gruba yurtseverlik, ülke ve halk sevgisi, düşmanın durumu ve uygulamaları, bunlara karşı savaş biçimleri izah edilecek. Program 15 günlüktür. Savaşçı adayları günde bir saat, diğer gruplar günde 2 saat çalışacaklar.

27-28-29.6.1987

İki hedefe yönelik keşif faaliyeti yürütüldü. Bir grup arkadaşla beraber yaptığımız keşifte alınan bilgilerle yönelim gerçekleştirilebilir.

30.6.1987

Keşif süresi daha da uzun olmasına rağmen birliğin yanına son gün geri dönebildik. Birlikle randevu noktasından silah sesleri geliyordu. Randevu noktası daha önce barındığımız bir yerdir ve bir unsur o noktada bizi terketmişti. Aynı noktanın randevu yeri olarak saptanmasının hatalı olduğu anlaşıldı. Erken dönmemizin bir nedeni de bu oluyor. Yeni grubun gelmesiyle beraber yeniden iç görevlendirmeler yapıldı.

TRT haberlerinde, Şemdinli'nin güneyinde biri ölü üç "terörist" silah ve yayınlarla birlikte yakalandığı söyleniyor ...'dan gelen grubun pusu ile karşılaşmış olabileceğinden kuşkulandık.

Değişik alandan beklediğimiz grubun da dönmesi iyi oldu. Fakat arkadaşların değişik randevulara gönderdiği üç ayrı gruptan oluşan toplam 7 kişi, şu anda hala bizden kopuk... Hedefe yönelmemizin gecikmesi genelde iyi olmadığı gibi, ay ışığı da zaman geçtikçe sorun olmaya başlıyor.

1.7.1987

Bir aylık harekat planı oluşturuldu. Harekat planında ağırlıklı olarak yerli gerici odaklar hedeflenmektedir. Sessizlik ve hareketsizlik tüm arkadaşlarda can sıkıntısına yol açıyor. Yönelimi randevular geciktiriyor.

Birkaç günlük erzak sağlamış durumdayız. Gıdasızlık arkadaşları fizikmen zayıf düşürdü. Barınma noktasına yakın bir yerde bulunan katırlardan birini yakalayıp kesmek durumunda kaldık. Bir "tutucu" arkadaş dışında tüm arkadaşlar gün boyu et ziyafeti çektiler. Et yememekte ısrar eden arkadaşa, Che Guavera'nın Bolivya dağlarında nasıl iştahla maymun eti yediğini anlattıysak da ikna edemedik. Şakalaşmalar devam etti bir süre. Kar ve kar suyu arkadaşlarda karın ağrısı yaratmasına rağmen grubun morali yerinde. Fakat dört günden beri yokluğu süren tütün, kendisini hayli aratıyor.

Yarın keşif yaptığımız hedefe doğru yola çıkacağız. Barınma noktasına gelen bir köylü genci yakaladık; tutuklayarak birlikte götürmek zorundayız.

2.7.1987

Birlik öğleden sonra yola çıktı. Yol hattında arkadaşlarla buluşmak üzere verilen randevu noktaları da kontrol edilecekti. Ve yaklaşık üç saat sonra birinci randevu noktasına ulaştık. Gelen olmamış. Hareket ettiğimiz arazi gündüz harekete elverişlidir. Kayalık ve sarptı. Derin çukurlar ve bu çukurlarda kar var. Alana bahar adeta yeni gelmiş gibi otlar henüz yeni yeni çiçek açmıştı.

Yolculuğumuz kısa mesafeli olduğundan pek yorucu olmadı. Tutuklumuz bizimle beraberdir. Eylem gerçekleştirilinceye kadar yanımızda bu tarzda tutmak zorundayız. Biraz konuşturduk; yoksul bir ailenin tek çocuğu olduğunu söylüyor. Sözde yaylaya saldıkları hayvanlarını kontrol etmek üzere dolaşıyormuş, İki gün önce değişik iki köye uğramış; gittiği aileler hedeflerimiz arasında bulunan çevredeki milis şefleridir. Barınma alanımızı kontrol için de çıkmış olabilir. Üzerinde iki adet yeşil izli kleş mermisi çıktı. Omuzunda silahın kemer izi var, fakat silahı yok. Sorduğumuz sorulardan birkaçına önce yanlış bilgi verdi... Eylem sonrasında, isterse peşmerge olabileceğini, isterse salacağımızı söyledik. Kendisi peşmerge olmak istediğini söylüyor. Serbest bırakmamız için izlediği bir yöntem de olabilir. Anlayacağız...

3.7.1987

Sabah erken saatlerde yola çıktık. Dorukta olmamıza rağmen, hava sıcaktır. Gün boyu sarp bir arazide yürüdük. Her zamanki gibi suyumuz yine kar suyudur. Tüm arkadaşlar eylem havasını sezmiş durumda. Böylesi anıların anlatılmaz, bambaşka bir coşkusu oluyor. Birliğin morali yerinde; birkaç duraklama noktasında halaylar çekildi.

TRT'de, "Doğu ve Güneydoğu'da 15 gencin kaçırıldığı" haberi var. Ayrıca akşam haberlerinde, bir yabancı gazetenin yorumuna göre, TC Genelkurmaylığı ile hükümet arasındaki çelişkilerin giderek su yüzüne çıktığından söz edildi. Sömürgeci Genelkurmaylıktaki karışıklık ve Genelkurmay Başkanının değiştirilmesi Mardin eylemlerine bağlandı.

Savaşımız, faşist rejimi en tepeden sarsıyor. Bu durum coşkumuzu ve sömürgeci düşmanı yeneceğimize olan inancımızı daha da pekiştiriyor.

Askerlik Yasasının Uygulanmasından...

Baştarafı 21. sayfada

olduğu anlaşılan unsurlar uygun alanlarda belli bir eğitime alınmalıdırlar. Bunlar esasta daha öncü yarı gönüllü, ya da alınınca hemen gönüllü olarak savaşmayı kabul eden unsurlar olabilir. Bunların eğitim sorunlarına özenle eğilmek, kısa sürede belli bir politik ve askeri eğitimden geçirmek, neden, ne için ve nasıl savaşacağını kavratmak, geleceğin güçlü komutanları olarak hazırlamak, belli bir süre kaldıktan sonra bunalıma düşmelerine, daralmalarına meydan vermemek, tersine, onları, orduları için bir çekim merkezi haline getirmek önem arzetmektedir.

— Belirlenen yaş sınırları dahilinde yasa uygulanmaya çalışıldığında, hemen şöyle bir durumla karşı karşıya gelinmekte: Toplumun saflarında bilinen bir yığın olumsuz tip bulunmaktadır.

Denebilir ki başlangıç itibarıyla bunlar gelmek istese de, ordu saflarında bulunmasında bir yığın sakınca bulunmaktadır. Toplumun bundan olumsuz etkilenmesi bir yana, çoğunca düşmanın örgütlemiş olduğu ve bilinçli olarak ordumuz saflarına göndermek istediği tipler olmaktadır. Bu tipler ordumuz saflarına geldiklerinde mücadeleye ayak uyduramadıkları gibi, biraz da bilinçli olarak sürekli sağı, solu olumsuz etkilemeye çalışmakta ve olumlu unsurların olumsuzluğa girmesine yol açmaktadırlar. Bu nedenle başlangıç itibarıyla bu tür unsurları örgüt saflarına almaktan çok, toplum saflarında bırakmak, ama yine de mecburi askerlik yasasının bir gereği olarak mecburi milis biçiminde çalıştırmak, ellerine örgüt sırrı vermeden hizmet eder duruma getirmek gerekmektedir. Her şeye rağmen bunlar örgüt saflarına geldiklerinde, bünyelerinde taşıdıkları bir yığın hastalığı sağa sola bulaştırmamaları için örgütsel tedbir almak, birlik üyelerini bu tür yaklaşımlara karşı eğitmek önem arzetmektedir.

— Benzer bir durum olarak, yasanın uygulanması esasında ordu saflarına alınan, her türlü çabaya rağmen gönüllü savaşçı durumuna gelemeyen, fırsatını bulduğu anda kaçma girişiminde bulunacak olan unsurların böyle bir duruma düşmelerine meydan vermemek, durumu anlaşıldığında eğer başka biçimlerde kaçmasının önü alınamıyor ve mutlaka kaçacak türden bir yargıya varılıyorsa, bunun önünü almak üzere, bunlara milis düzeyinde rol yüklemek ve önüne dönem dönem gerçekleştirebileceği somut görevler koymak ve bunu uygun bir denetim altında yapmak başarılı bir sonuç verebilir.

— Bütün bunlar gibi, eğitim sorunlarına tek merkezli yaklaşmak önem arzetmektedir. Eğitime bu temelde olan yaklaşımın başarı sağladığı, aksi durumun başarısızlığa yol açtığı pratikte ispatlanmıştır. Eğitime yaklaşım politikasını esası şu olmalıdır: Başlangıçta devrimci mücadeleye büyük oranda yabancılık hissettiğinden, onun geçmiş yaşamıyla ilgilenmek, bir bütün olarak iç dünyasını öğrenmek, yaşam boyunca karşılaştığı her türlü zorluğun, eziyetin sömürgecilikle bağını ortaya koymak, onu böylece devrimci bir tarzda ajite etmek, devrimci savaşın yüceliklerini sürekli ön plana çıkarmak, onu bu savaşın gereğine inandırmak, bu temelde eğitimini derinleştirmek, herkesin ayrı biçimlerle plansız bir tarzda yaklaşımına müdahale etmek, bir bütün olarak, onu düşmana karşı savaşa yönelten bir politika gütmek, devrimci eğitimin esası olmalıdır.

— Birliğe kabul etme, silah verme vb. gibi işlemler yemin törenleriyle olmalı.

— Bir yığın nedenden ötürü doğup büyüdüğü alanda savaşma gücünü gösteremeyenler, daha rahat savaşabileceği komşu alanlara gönderilmeli, bir tedbir olarak böyle bir şey yabana atılmamalı.

— Onların yanında örgütsel zaafları yansıtıcı, böylece onların üzerinde olumsuz etkide bulunacak ulu-orta konuşmalardan sakınmak gerekmektedir.

Kuşkusuz bütün bunlar, mecburi askerlik yasasını uygularken, dikkat etmemiz gereken hususlardır. Ancak sadece bazı hususlardır. Elbette ki daha da dikkat etmemiz gereken bir yığın husus olacak ve bunlar devrimci pratiğimizde her gün daha fazla ortaya çıkacaktır. Burada önemli olan şey uygulama üzerinde gözlemde bulunmak, sözkonusu uygulamadan her gün yeni yeni dersler edinmek, uygulama perspektifini her gün biraz daha zenginleştirmektir.

Sonuç; bir bütün olarak devrimci savaşımızın gelmiş olduğu bu ileri düzeyde savaş sorunlarına propaganda ve ajitasyon mantığıyla yaklaşmak, gerilla mücadelesiyle propaganda ve ajitasyon eylemleri arasındaki bağı iyi yakalamak, propaganda ve ajitasyonla fazla alakası olmayan devrimci görevleri yerine getirirken, bu yönlü eylemleri salt propaganda ve ajitasyon düzeyinde ele almaktan sakınmak, kısa süreli pratikten ortaya çıkan bu mantığı mahkum etmek ve aşmak, özellikle can alıcı bir sorun olan ordulaşma sorununa Parti ölçüleri çerçevesinde yaklaşmak gerekli ve zorunludur.

Impressum
V.i.S.d.P:
I. Kadah
Aachener Str. 514-520
5000 Köln 41

Yazışma Adresi
SERXWEBÛN
Postfach 10 16 83
5000 KÖLN 1

Ödeme Adresi
Deutsche Bank-KÖLN
I. Kadah
Konto Nr.: 35 16 036
BLZ: 370 700 60

Danimarka	10.00	dkr.	Norveç	7.50	nkr.
Avusturya	22.50	s.	Fransa	7.50	ff.
İngiltere	0.75	£.	İsviçre	3.00	sfr.
Hollanda	3.75	hfl.	İsveç	7.50	skr.
Belçika	75.00	bfr.			

Ekim Devriminin 70. Yılında Gelişen Sosyalizm ve Sorunları

70. yıldönümünü kutladığımız Büyük Ekim Sosyalist Devrimi'ne layık olmak, sosyalizmin yaşayan nitel gücünü tekrarlamak ve bunu sloganlarla ifade etmek yeterli olamaz. Sosyalizm; ekonomik, sosyal, kültürel, askeri varlığı ile sosyalist ülkelerde, dünya halklarının ulusal-toplumsal kurtuluş devrimlerinde yaşayan ve gelişen bir gerçektir. Bu, bütün insanlık için bir övünç ve gurur kaynağıdır. Tabii bu gelişmeleri, sosyalizmin zaferi ve ürünlerinden duyduğumuz sevinci sloganlarla da dile getireceğiz.

Fakat Ekim Devrimi'nin yolunda olmak bunlarla sınırlandırılamaz. Ekim Devrimi, zafere ulaşmış ilk proleter devrimdir. Onun sırrı, sosyalizmin yaratıcılığı, Leninci örgütlenmenin sağlamlığı, devrimci saflarda oportünizm ve reformizmin yaşatılmaması, proletaryanın diktatoryasını yaratması, sosyalizme duyulan inanç, emek kahramanlığı ve anti-emperyalist, anti-sömürgeci militan enternasyonalist dayanışmadır.

Ekim Devrimi, yaşayan bir devrim parolasıdır. Onun özü devrim yapmaktır. Ancak devrim yapılarak Ekim Devrimi'nin yolunda olunabilir.

Şubat 1917 burjuva-demokratik devriminin ardından Rusya'da sınıf kavgası daha kızışır. İşçilerin bilinç ve örgütlenmesi, köylülerin ayaklanması, halkların özgürlük istemleri, liberal burjuvazi, Sosyalist Devrimci ve Menşevik küçük-burjuva güçlerinin gittikçe Çar politikasına dönüşen burjuva demokrasisinin sınırlarını çok aşmaktadır. Rusya, sosyalist proleter devrime gebedir. Küçük-burjuvaların, işçilerin, köylülerin ve devrimci askerlerin gücüyle kazanılmış devrimi parlamenter yöntemlerle boğuyor, emperyalist politikaya yöneliyorlardı.

Rusya hemen devrim istiyordu. Lenin, Finlandiya'dan Petrograd'a (Leningrad) döndü. 10 Ekim 1917 Bolşevik MK toplantısında ayaklanma kararı alındı. Ayaklanmayı yönetmek üzere Askeri Konsey kuruldu. Başkanlığına Stalin atandı. Voroşiev, Molotov, Dzerjinski, Orjonikidze, Kirov, Kaganoviç, Frunze vd. Bolşevik önderler, Rusya'nın çeşitli bölgelerine ayaklanmayı örgütlemek üzere gönderildiler.

Lenin'in talimatı netti; ***"Geç kalınmamalı, fırsat kaçırılmamalı, ayaklanma emri derhal bütün fabrikalara ulaştırılmalı."*** 25-26 Ekim gecesi devrimci işçiler, devrimci askerler ve denizciler, Kışlık Sarayı ele geçirdiler ve geçici burjuva hükümetini tutukladılar. Askeri boyutu küçük eylem, dünyada yeni bir çağ başlatacaktır. **Bu çağ proleter devrimler ve sosyalizm çağıdır.**

Ekim Sosyalist Devrimi'nin dersleri, her emekçinin, ezilen halkın ve devrimcinin özümsemesi gereken derslerdir. Ekim Devrimi'nin dersleri evrenseldir. Kısa süreli 1871 Paris Komünü deneyi hariç tutulursa, uzun ve kanlı mücadele tarihinde proletarya, ilk iktidarını kuruyordu. Devrimin boyutları Rusya ile sınırlı değildi. Sömürücü sınıflara karşı kazanılmış ilk dünya devriminin yol açtığı değişiklikler dünya çapında oldu. Lenin, Rus olmakla tek bir defa övündü, o da, ***"İlk sosyalist devrimi Rus proletaryasının gerçekleştirme onuruna sahip olduğu için."***

Ekim Devriminin ikinci evrensel özelliği, sömürge halkların proletarya öncülüğünde ulusal ve toplumsal kurtuluş yolunu açmasıdır. Ekim Devrimi'ne kadar sömürgelerin kurtuluşu burjuvazinin öncülüğünde olduğu gibi, sorun emperyalist-kapitalist sistemin çözüm alanında kalıyordu. Pratikte emperyalist denetim ezilen ulusların burjuva sınıflarını bağımlılık içinde tuttuğundan, halkların kurtuluşu gittikçe olanaksızlaşıyordu. Ekim Sosyalist Devrimi, sömürge devrimlerini sosyalist devrimlerin bir bileşeni haline getirdi. Halklar hapishanesi olan Rusya'daki tüm ezilen halkların kurtuluşunu sağlayarak, halkların eşitliği temelinde, proleter birleşik cumhuriyetini kurarak dünya halklarına gerçek kurtuluş yolunu gösterdi. Sadece ideolojik, politik, örgütsel tezleri ve deneyleri ile değil, objektif desteği ile de halkların emperyalist sömürgecilikten tümden kopuşunun yolunu açtı. Sovyet Sosyalist Cumhuriyetleri Birliği'nin varlık koşullarından biri de, dünya halklarının kurtuluşuna verilen destekti. 1928 Komünist Enternasyonal toplantısında Stalin, varlıklarının bu koşulunu şöyle açıklayacaktır: *"Ne emperyalistlerin inatla sürdürdükleri Sovyetler Birliği'ni siyasal yönden kuşatma çabası, ne de günden güne büyüyen askeri saldırı tehlikesi, Komünist Enternasyonal'in şubesi olarak proletarya diktatörlüğü devletinin başında bulunan SBKP'yi uluslararası görevlerini yerine getirmekten ve bütün ezilenlere (...), sömürge halklarına destek sağlamaktan alıkoyamaz."*

Ekim Devrimi'nin üçüncü özelliği, onun militan enternasyonalist karakteridir. Kışlık Sarayın ele geçirilişinin ardından duyulan sevince katılan Lenin, arkadaşlarına; *"Erken sevinmeyin, daha çok kan akacak"* hatırlatmasında bulunuyor ve emperyalizmin toplu saldırısına karşı hazır olunmasını istiyordu. Gerçekten devrimin hemen ardından emperyalistler toplu saldırıya geçtiler. Proletarya devletine ekonomik, siyasal abluka uyguladılar ve askeri komplolara başladılar. Menşevik, Sosyalist Devrimci, Kadet karşı-devrimci burjuvalarına ek olarak silahlı toprak ağalarının, Çar generallerini, ezilen halkların ayrıksı burjuvalarını Karadeniz'den, Kafkaslar'dan, Orta Asya'dan, Sibirya üzerinden durmadan örgütledi, silahlandırdı ve saldırttı.

Lenin ve Stalin'in başkanlığında Rus proletaryası ve Sovyet halkları, dünya emekçilerinin ilk iktidarını yaşatmak için eşsiz bir direniş ve kahramanlık sergilediler, milyonlarca şehit verdiler. Bolşevik Partisi, 1917-23 iç karşı-devrim hareketini ve emperyalizmin saldırılarını püskürterek zaferini pekiştirdi.

Avrupa proletaryası ekim sosyalist iktidarının yaşaması için kolları sıvadı. Ayaklandı, siyasal gösteriler yaptı, hükümetlerinin emperyalist saldırganlığını teşhir etti, silah fabrikalarına sabotajlar yaptı, karşı-devrimcilere giden ikmal yollarını kesti. Dünya proletaryası, bu ilk proleter iktidarın yıkılmasının dünya proleter hareketini tasfiye ile karşı karşıya bırakacağını biliyordu.

Ekim Devrimi'nin yaşatılması için sergilenen militan enternasyonalist dayanışma, bugün her zamankinden daha fazla bir şekilde halklar arasında geçerli olan bir enternasyonalistlik ölçütüdür.

Ekim Devrimi'nin dördüncü ve en önemli evrensel özelliği mücadele ve örgütlenme alanında bıraktığı derslerdir. Her ülkenin koşullarının ortaya çıkaracağı örgütlenme ve mücadelenin özgünlüğü Bolşevik deneylerinin evrenselliğini ortadan kaldırmaz. Ekim Devrimi, koşullar ne denli uygun olursa olsun, sosyalizmi eleştirici ve üretken olarak kullanmayan, taktiklerinde sağlam, örgütlenmesinde güçlü, disiplininde katı, atak ve cesur bir parti olmadan devrimin yapılamayacağını göstermiştir. Ekim Devrimi'nin öncüsü Bolşevik Partisi'nin belki de en önemli özelliği, uluslararası ve ulusal alandaki Marksizmi revize eden ve proletarya hareketi içinde burjuvazinin varlığı olan küçük-burjuva revizyonizmi, oportünizmi, reformizmi ile mücadele içinde bunları aşarak gelişmesidir. Lenin'in devrimin yaşatılmasını, *"Saflarda oportünistlerin ve reformistlerin yaşatılmamasına"* bağlaması bu nedenledir. Bolşevizm, yığınları bilinçlendiren, örgütleyen ve ayaklandıran taktik mücadele zenginliği ve çeşitliliğinin bileşkesidir.

Ekim Devrimi'nin beşinci özelliği, proletarya diktatörlüğüdür. Proletarya diktatörlüğü kapitalizmden sınıfsız topluma geçişin devlet biçimidir. Proletaryanın sosyalizmi karşı-devrime karşı korumanın ve sosyalist toplumu örgütlemenin yönetim ve iktidar organıdır. Proletarya devleti, proletaryanın egemenliğinde küçük-burjuvazi ve köylülükle özgü ittifakları içerse ve her ülkenin özgü koşulları bu tür ittifakları zorunlu görse de bunların her biri proletarya diktatörlüğünün birer biçimidir. Proletarya diktatörlüğünü hedefleyip hedeflememe bir gücün marksist-leninistliğinin ölçütüdür.

Ekim Devrimi'nden bu yana geçen 70 yılda sosyalizm, onun yol göstericiliğinde dünyanın üçte birinde egemen oldu. Sosyalizm sadece emperyalizm ile değil, çok değişik görünümler altında sosyalizmi yozlaştırmak isteyen sapmaları altederek, insanlığın tek kurtuluş ve gelişim yolu olduğunu ispatladı.

Üç çeyrek asrın dersleri en az Ekim Devrimi kadar öğreticidir. Bu tarih sosyalizmin yaratıcılığını ve yenileyiciliğinin gücünü ispatladı. Ekim Devrimi'nin ana yurdu Sovyetler Birliği'nde Sovyet proletaryası ve halkları özgür gelişim yoluna girdiler. Emperyalizm ve iç karşı-devrimin artıkları ile onların yönetimdeki politik temsilcileriyle mücadele içinde, ekonomide kolektivizmi yarattılar. Teknolojik-bilimsel devrimi, gelişmiş sosyalist kültürü ve sosyalist toplumu yarattılar. Sovyet halkları yarı-feodal toplum yapısından en gelişmiş, özgür toplum gelişmesine ulaştılar. Sovyet Birliği, ekonomik, sosyal, kültürel, teknolojik gücü ile emperyalizmi dengeleyerek, sosyalist temelleri sarsılmaz bir kale haline geldi. Sovyet halklarının 1939-45 emperyalist saldırganlığında karşılaştıkları milyonlarca insanının ölümü ve yıkımı pahasına bu gelişmeyi yaratmaları, sosyalizmin yaratıcılığının, SBKP'nin leninist yönlendiriciliğinin ve Sovyet halklarının özgür dinamizminin ürünü oldu.

Sosyalizm sadece bu cephede tek boyutlu gelişmedi. Sömürge halklar hem halk savaşı deneyleriyle sosyalist mücadeleyi zenginleştirdiler, hem de sosyalizmin bayrağını Çin'de, Vietnam'da, Küba'da, Afrika'da dalgalandırarak, Asya, Afrika ve Amerika'daki milyonlarca insanı emperyalizmin cenderesinden kurtarıp, sosyalist toplum örgütlenmesine çektiler, ulusal ve toplumsal kurtuluş mücadelesini bu kıtalara yayan devrim odakları oldular.

Doğu Avrupa halklarının, Sovyet Kızıl Ordu'sunun yakın desteğinde gelişen anti-faşist mücadele ve devrimleri, sosyalist pratik ve gelişmeye yeni bir boyut kazandırdı. Doğu Avrupa halklarının dünya halklarına bıraktığı evrensel ders, anti-faşist mücadele ve cephenin toplumsal kurtuluş aracı olarak alınması ve geliştirilmesi olmuştur.

Sosyalizm dünyanın üçte birinde dalgalanan bayrağı, ekonomik, siyasal ve askeri gücü ve dünya halklarının proleter hareketleri ve ulusal kurtuluş mücadeleleriyle yaratıcı gelişmesini sürdüren, emperyalizmi gerileten ve gittikçe daha fazla alan ve nüfusu kapsayan bir gerçektir.

Bu, sorunun nesnel yönlerinden biridir. Bunu vurgularken sosyalizmin sorunlarının varlığı da belirtilmek zorundadır. Sosyalizmin sorunları, onun zaafları değildir. Bunlar, sosyalizmin uygulanışında marksist-leninist tezlerin teorik olarak sığlaştırılmasından, toplumsal örgütlemede özüne uygun kullanılmayışından ve sosyalizmin eleştirici ve yenileyici özelliğinin yeterince temsil edilmemesi ve sosyalizmin temel tezlerinin bir yandan aşırı milliyetçi biçimlere boyanması diğer yandan küçük-burjuvazinin sağ bürokratik tahribatına maruz kalmasından kaynaklanmaktadır.

Sosyalizmin mevcut sorunlarına yaklaşımda alınacak ölçüt; marksist-leninist tezler ve Ekim Sosyalist Devrimi'nin evrensel dersleridir. Sorunlara yaklaşım gösterirken, her şeyi reddeden ve neticede dogmatizmi doğuran küçük-burjuva inkarcılığı reddedildiği gibi, her sosyalist gücün bağımsız gelişme ve eleştiri hakkını yadsıyan şabloncu, uydu reformist anlayışı da reddedilmelidir. Her ülkenin nesnel gerçekliği, sosyalizmin çok yönlü gelişimi ve her ülkenin özgül koşullarına uyarlanmasındaki çeşitlilik bir ölçüt olarak alınmalıdır.

Dünya barışını koruma, ABD ile görüşmelerin sonucuna bağlanabilmiş, bununla yetinilmiş, bu doğrultuda sosyalizmin gelişiminde başat öge olan sömürge halkların devrimleri ve bunlarla militan dayanışma taliye düşürüldüğü gibi, çoğu kez, bu masa başı görüşmelerine tabi kılınmıştır. Bu durum, her halkın bağımsızlık haklarına müdahale olduğu gibi, sürdürülmesi de enternasyonalist dayanışmada gedikler açmış, "kapitalist olmayan yol" ve "barışçıl yoldan sosyalizme geçiş" vb. teorilerle ezilen halkların mücadelelerinde klasik komünist partilerinde temsil edilen reformculuğun gelişmesine yol açmıştır. Sovyetler Birliği'ndeki gelişmenin her şeye kadir olduğu ve emperyalizmin askeri nükleer gücünden duyulan ürküntünün ürünü olan bu reformist devrim dayatıcılığı, pratikte Vietnam, Küba, Afrika devrimleriyle boşa çıkarıldığı halde, savunulmaya devam edilmiş, öyle ki Mısır, Irak vb. şoven burjuva rejimlerine sosyalist demeye kadar vardırılarak, komünistlerin bunlara tabi olması istenmiştir.

Halk devleti olarak ileri sürülen iddiaların ardında ne denli tehlikelerin yattığı Gorbaçov yönetiminin kendisi tarafından açıklanmıştır. Leninist teorik tezlerin sığlaştırılması, bürokratik yozlaşma, sosyalist fedakarlık ruhunun zayıflaması, üretim-tüketim ilişkilerindeki dengesizlik, adam kayırma, göz boyamacılık, rüşvetçilik, gençlik arasında yozlaşma vb. gibi sorunlar parti yönetim kademelerine kadar yansımıştır. En gelişmiş seviyesinde bile özgünlüğü içinde sınıf çelişkilerinin varlığı, sosyalizmin zayıflığı değil, tam aksine toplumların sosyalist karakterde bile olsa gelişim dinamiğinin ürünüdür.

Bir yandan bu çelişkilerin yok sayılması bozuşmayı hızlandırırken, diğer yandan emperyalizm geniş propaganda ve suistimal araçlarına kavuşmuştur. Polonya örneğinde olduğu gibi, sosyalist iktidar karşı-devrim tehditiyle karşılaşabilmiştir.

Sosyalizm, hiçbir sorunu bilimsel tahlil ölçülerinin dışında tutmaz. Eleştirici ve geliştirici özü SSCB'deki sistemlik arzeden sorunlara vurulduğunda, marksist-leninist temel tezlerin uygulamada önemli oranda yetersiz kalındığı görülür.

Bu oportünist sapmalar, en belirgin olumsuz yansısını emperyalizme karşı mücadelede, sömürge halkların devrimlerinde ve sosyalist güçler arasındaki ilişkilerde göstermiştir.

Çin, mücadele gücüyle dünya sosyalizm cephesine büyük katkı yaparken, bunu sürdürmemiş, 1960'larda SSCB'de yönetimin bürokratik sapmalarına getirdiği haklı eleştirilerin ölçüsünü aşmış, aşırı ulusal biçime dalmıştır. Sosyal-emperyalizm iddialarının altında milliyetçi-sosyalizm yatmaktadır. Bu da daha çok Çin küçükburjuvazisinin palazlanmasına denk düşen bir korunma ve gelişme politikası olmuştur. Geri toplumlarda sosyalizmin örgütlenmesindeki aşırı milliyetçi biçimlere sapmanın ve dogmatik biçimlerin içinde boğulmanın bir örneği de Arnavutluk olmuştur. Açık ki sosyalizmin iç sorunlarına yaklaşımdaki yetmezlikler bu ayrılıkları derinleştirmiş, zarar gören dünya halkları ve sosyalist ülkeler olmuştur.

Avrupa komünist partilerinin ideolojik, politik, pratik gerçekliği, sosyalizmin ve iktidar mücadelesinin özgünlüğü sınırlarını çok aşmaktadır. Leninizmi ve proletarya diktatörlüğünü açık inkar eden, onu Rusya ile sınırlı, zamanı geçmiş bir modele indirgeyen Avrupa komünizminin marksistliği sözde kalmış, gerçekte Bernstein'in revizyonizmine denk düşmüş ve devrimci partilerden çok, sosyal reformist partilere dönüşmüşlerdir. Bunların da kendi öğreti ve politikalarını evrensel almaya kalkışmaları, sosyalist dayanışmayı bir başka yandan zayıflatmış, en olumsuz yankısını ulusal kurtuluş devrimlerinde bulmuştur.

Belirlemelerimizi bir noktada toparlarsak, sosyalizmin gelişim ve nitel gücüne rağmen, henüz sorunları da vardır. Bu sorunların önemli bir kesimi, marksist-leninist tezlerin teorik, politik, örgütsel yönlendiriciliğinin farklı ülke koşullarına uyarlamada ortaya çıkan yetmezliklerden kaynaklandığı gibi, önemli bir kesiminin de nedeni küçük-burjuvazinin bürokratik, milliyetçi, reformist görünümler altında marksist-leninist teori ve politikada yaptığı tahribat ve sergilediği oportünizmdir.

Emperyalizmin global savaş stratejisiyle topyekün saldırıda olduğu, dünyanın çeşitli odaklarında fiilen bu savaşın verildiği ve halen dünya halklarının sömürgeci ve faşist rejimler altında inlediği günümüzde, sosyalist kampın gelişkin kazanımlarına rağmen, aralarındaki sorunları nedeniyle dünya devrim süreci ve sosyalist örgütlenmeler büyük zarar görmektedir.

Devamı 22. sayfada